IOAN MITITELU

AMINTIRI DIN SUFRAGERIE

Ioan Mititelu

Amintiri din sufragerie

Cu o prefaţă de Ioan Baban

Editura PIM Iaşi, 2011

P R E F A Ţ Ă

Poet şi epigramist, Ioan Mititelu a debutat în ziarul „Vremea nouă", însă el consideră că adevăratul debut a avut loc în cunoscuta revistă de umor, „Urzica", în 1979. A fost prezent în culegerile anuale de umor ale acestei reviste, intitulate „Perpetuum comic". În 1980 a fost distins cu premiul al treilea la Festivalul umorului de la Vaslui, iar în 1984 a primit o menţiune la acelaşi festival.

Editorial, a debutat în 1980 cu volumul „Picătura de acid", în colaborare cu Constantin Manea, cuprinzând fabule. Este prezent în volumul „Antologia umorului" cu fabula „Economie" şi cu poezie şi în volumul colectiv „Zidiri", editat de Comitetul de Cultură şi Artă a jud. Vaslui, în 1983. În ultimii ani a renunţat să mai colaboreze la presa literară sau locală şi nu a mai participat la cunoscutele acte de cultură.

Volumul „Amintiri din sufragerie" vine să umple un gol, dovedind că, în timpul cât ni s-a părut că şi-a încetat activitatea publicistică, autorul a lucrat cu o fervoare, nu prea des întâlnită. Interesant este faptul că Ioan Mititelu nu şi-a abandonat nici vocaţia lui de umorist talentat, dimpotrivă, se pare că ea a căpătat accente virulente, în condiţiile unei societăţi înzestrată cu vocaţia de a călca pe nervi o mare parte din populaţia acestei ţări.

Cu aceasta, parcă am anticipat, oarecum, conţinutul celor aproape optzeci de „articole", aşa le numeşte el, pentru că, fără îndoială, puteau fi publicate în presă, nu numai pe internet. Acolo îl găsesc mulţi cititori anonimi; (numai ultimii sunt vreo 600) cu ei polemizează deseori în textele următoare ori le răspunde cu o regularitate de invidiat.

Exemplul următor este grăitor, chiar dacă problema pusă în discuţie este una caracterizată printr-o contradicţie foarte greu de lămurit, cel puţin în ultima vreme:

„Nu mă aşteptam ca articolul meu din jurnal, (autorul ţine un fel de jurnal intim şi din acesta publică pe internet secvenţe) de ieri să stârnească atâtea controverse. Observ asta din comentariile care au apărut pe marginea acestui articol, comentarii care luate în parte, fiecare argumenta de bună credinţă, punctul lor de vedere. Fiind vorba despre evrei, ştiţi dumneavoastră, populaţia aia de alde Iţic, Ştrul, Herşcu, Bercovici, este normal că fiecare are câte ceva de spus, fiindcă toţi cei mai în vârstă au avut contacte cu ei." („Tot despre Iţic, Ştrul, Herşcu, Bercovici")

În calitatea mea de comentator al celor citite, nu-mi permit să dau sentinţe radicale şi nici nu pot considera că opiniile mele sunt singurele în măsură să fie luate în seamă. Cartea lui Mititelu este un posibil mod de a vedea lucrurile din jurul nostru, cu virtuţile lor orientative, ştiindu-se că între noi şi realitate, de cele mai multe ori, se interpune, dacă nu o prăpastie, cel puţin un „nu!" categoric, cu justificările de rigoare, cu opiniile personale. Antiteza cu realitatea trebuie pusă la locul cuvenit şi nu respinsă din capul locului, în condiţiile unei radicalităţi, în cele mai dese cazuri, insuficient motivate. Există multe situaţii când cititorul îşi pune întrebări, aşa se petrec lucrurile în procesul de receptare, dar a considera că autorul „greşeşte" atunci când afirmă că „..." este hazardant. Fiecare din noi este lovit de realitate într-un anumit mod şi a fi îngăduitor cu ea, nu e un fapt aflat sub semnul normalităţii.

Afirmam ceva mai înainte că, din punctul de vedere al conţinutului, „Amintiri din sugragerie" e o carte de umor, în multe locuri aceasta îmbrăcând haine stilistice originale. Ţinta este una singură, vinovată de toate şi nu este nici o exagerare, din nou aceeaşi realitate, mai mult decât supărătoare, constituie motivul central, chiar şi atunci când autorul navighează pe alte spaţii existenţiale. Cum era

de aşteptat, spiritul gazetăresc, stilul publicistic, a impus raportarea tuturor celor relatate la timpul prezent. Prezentul acesta include în el posibile manifestări subiective, uneori până la patimă. Trăirile şi atitudinile sunt autentice, ele nu pot fi rezultatul unor stări de graţie, aduse în prim plan pe cale virtuală.

La anul nou oamenii nu au de ce se bucura, în schimb, autorităţile le-a oferit liberă practică ghicitoarelor şi vrăjitoarelor; autorul simte cum se dezumanizează din pricina minciunilor, devenite motiv de evocare a unor vremuri tulburi, într-o lumină falsă. Oamenii au uitat ce au făcut ţărăniştii în 1933, iar „eroii" vinovaţi de păcatele de atunci, au devenit eroi cu adevărat. De aceea autorul are motive „să muşte". Este dureros faptul că ne învaţă să fim radicali cu fosta dictatură un Silviu Brucan, un Andrei Cornea, un Paul Cornea, un Vladimir Tismăneanu, ori un H. R. Patapievici, urmaşii celor care au impus această dictatură şi au tras foloasele ei, Doamne fereşte!

Autorul are motive să se întrebe ce este un film după ce a văzut la televizor „Pensionarul de serviciu". Interesant este că autorul articolelor se dovedeşte un om informat în domeniile pe care le abordează. Vorbind despre ţiganii, deveniţi o adevărată pacoste europeană, Ioan Mititelu oferă o istorie a lor, cu foarte multe date necunoscute de marele public şi se pare că nici ei nu-şi ştiu cum trebuie provenienţa, pentru că ei nu au treabă cu cartea. Comică este situaţia în care se arată cum merg ţiganii cu trenul. Aceste date luminează nişte adevăruri absolut necesare.

Vorbind despre ziua culturii naţionale, simbolizată de naşterea poetului Mihai Eminescu, Ioan Mititelu citează poemul lui Marin Sorescu „Trebuiau să poarte un nume". În altă parte însă, nu uită să pună la zid o carte a unui oarecare Iulian Costache, un prăpădit de detractor, că din aceştia s-au născut cam mulţi în spaţiul sudic. Cum autorul sondează deseori şi spaţiul literaturii, cu un alt prilej îi întreabă pe vinovaţi „Dar cu Zdreanţă ce-au făcut" criticii literari?

Se ştie că românilor le place să-i citeze pe istoricii antici ca să se fălească aşa cum trebuie cu substratul autohton. În acest sens este de luat în seamă articolul „Herodot, ce ne-ai făcut?" Îi dau cuvântul autorului pentru autenticitate:

„Ia te uită numai ce spune el, drăguţul de Herodot, în Cartea a V-a paragraful 3: „După indieni, neamul tracilor este cel mai mare; dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt".

Din păcate aici se termină jumătatea care se citează de regulă spre a ne auto-flata. Şi se pare că românii până aici citesc din Istorii fiindcă pe majoritatea „cititul îi adoarme" vorba unui celebru cioban miliardar de pe mioriticele meleaguri.

Dar occidentalii sunt mari scormonitori şi fiindcă ei adorm mai greu la citit au continuat ca să vadă ce scrie istoricul de acum 2500 de ani mai jos: „Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi".

Aoleu, naţi-o bună că ţi-am frânt-o! Vedeţi cum bate pârdalnicul de Herodot, din secolul 5 î.Cr., până în ziua de azi?

Şi staţi aşa demnilor urmaşi de daci, fiindcă n-aţi auzit încă toată cealaltă „jumătate". În paragraful 6 al Cărţii a V-a, zice aşa, (să am pardon pentru urechile mai simandicoase ale unor patrioţi de paradă): „La ei, la traci, trândăvia este un lucru foarte ales, în vreme ce munca câmpului e îndeletnicirea cea mai umilitoare; a trăi de pe urma jafului este pentru ei cel mai frumos fel de viaţă". (pag. 43-44)

Orice comentariu este de prisos. Ştiu ei occidentalii de ce nu ne-au primit în spaţiul Schengen.

Ioan Mititelu frământă o realitate controversată într-un spaţiu în care oamenii politici nu au făcut nimic, dar absolut nimic pentru ţară. Singura lor preocupare a fost numai interesul propriu şi setea de putere, fără urmări în planul realităţii. Sărăcia se întinde ca o molimă şi toate măsurile de ordin economic adâncesc prăpastia dintre cei mulţi şi găştile aflate la putere. Revoluţia din 1989 a fost o

caricatură, iar revoltaţii din Piaţa Universităţii nişte oameni ai străzii. S-a umplut ţara cu eroi ai revoluţiei care primesc sume mari din bugetul statului, drept compensaţie pentru faptele lor de vitejie. Moartea lui Paţurcă este considerată un eveniment pe măsură.

Autorul nu uită abuzurile puterii, dar şi reacţia publicului. La Iaşi, de Ziua Unirii Principatelor, şeful statului este fluierat şi huiduit. La fiecare 50 de ani, poporul român o ia de la capăt, lovit de greaua moştenire. Băşcălia la români e o virtute naţională. Din păcate, sunt luate în băşcălie lucrurile grave. Ieşirea din criză, constituie pentru şeful statului un subiect de vorbă goală. Impozitarea prostituatelor este un nou prilej de comedie. O prostituată din Piteşti a fost declarată în faliment; amendată de multe ori, ea a ajuns datoare statului cu suma de jumătate de miliard de lei. De unde să-i plătească? Concluzia este una singură: „Să te fereşti din faţa trenului, din spatele calului şi de prost din toate părţile".

Se pare însă că tocmai ultima măsură de prevedere a pericolului ne paşte la tot pasul şi de această pacoste nu putem scăpa. Din nefericire, starea noastră a ajuns aici numai din cauza hoţiei, lăcomiei, peste care s-a suprapus prostia, devenită o necruţătoare maladie naţională.

Las cititorii să descopere în cuprinsul cărţii şi alte prilejuri de râs dar şi de îngrijorare.

Ioan BABAN

Direct din goarna autorului:

Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, profit de această unică ocazie de a vă întâlni aici, pe aceeaşi lungime de undă cu mine, ca să vă fac nişte confesiuni, aşa ca de la om la om, fiindcă vă văd persoane simpatice, demne de toată încrederea mea, şi ştiu că veţi putea ţine secretele pe care vi le voi încredinţa acum.

Vă spun pe cuvântul meu, de fost pionier al patriei, foste socialiste, presupuse comuniste şi utecist de nădejde, la timpul meu, că la ora actuală, pamfletul este singura mea modalitate de a protesta la politica păguboasă din ţara aceasta, ajunsă în douăzeci de ani chiar de râsul curcilor.

În consecinţă, vă rog, faceţi-mi şi mie un mărunt hatâr, fiindcă tot ne-am cunoscut, consideraţi fiecare schiţă din acest volum ca un mic pamflet îndreptat fără răutate spre nişte persoane drăguţele în felul lor, dar care înţeleg mai greu, uneori, că dacă ajungi persoană publică, dracul te-a luat, fiindcă toţi cârcotesc, toţi te înjură, ba se mai găseşte şi câte unul, de-alde mine de exemplu, care să pună sare peste rană şi să toarne câte un pamflet, cu ceva iz de focul Gheenei.

Declar aici, cu mâna pe inimă, că nu am nimic personal cu acele personaje din cartea prezentă, decât în măsura în care aceştia au făcut eforturi susţinute pentru a intra în cartea aceasta, doar în costumaţie politică, exclusiv.

Nu pot decât să le urez să iasă cu bine, din actuala horă politică, sănătoşi şi doar cu ceva cozi, tip DNA, fiindcă puşcăriile îi aşteaptă cu drag şi dor, cu gratii noi, plătite din fonduri europene.

Ioan Mititelu

2011

La început de 2011

Deşi am o teamă grozavă de acest an în care sunt întemeiate semne că ne va termina Bocul cel mic şi Beţivanul cel mare, nu am avut până la urmă încotro şi cu tot cu arme (???) şi bagaje am trecut şi eu târâş-grăpiş, deşi cu foarte multă reticenţă, pragul în noul an care cred că va rămâne de pomină în istoria acestui modern Papură Vodă. Deja am aflat ce ne aşteaptă încă de la începutul acestui an. Preţuri mai mari la gaze, la electricitate şi tot felul de servicii, impozite mai mari, taxe mai mari la maşini, benzină şi motorină mai scumpă, asigurare obligatorie a locuinţelor şi alte, şi alte...

Credeţi că pentru a face faţă scumpirilor îmi mai dă vreun sfanţ la amărâta mea de pensie? Aiurea. Jigodia aia cheală din capul stânii denumită parcă în râs România, s-a strofocat tot anul trecut dându-se de ceasul morţii ca toate pensiile să fie impozitate şi dacă mârlanului prezidenţial nu i-a ieşit acest lucru, totuşi a reuşit până la urmă să ciupească ceva de la sărmanii bătrâni, punând o taxă de 5,5% pentru toate pensiile care depăşesc 740 de lei.

Nu a fost chiar „pohta ce-a poftit" dobitocul cu chelie şi fără tichie, dar măcar se simte poate mai bine şi râgâie acum ghiolbăneşte că i-a reuşit şi această mică ciupeală (mică după părerea lui, dar enormă după părerea noastră care trăim din acest puţin ce ni se mai dă după o viaţă de muncă).

Credeţi că se uită cineva că pe cartea mea de muncă scrie o vechime în muncă de 46 de ani, opt luni şi zece zile? Nicidecum. La mulţi din cei fătaţi ieri, parcă înainte de termen, li se pare că statul îmi face mie pomană şi un mare hatâr că nu mă trimite la eutanasiere. Acesta se pare că este drumul nostru spre Europa.

Un drum din ce în ce mai presărat cu cadavre, un cortegiu sumbru de români cu popa în frunte cântând, Veşnica pomenire. Cine spunea că nu se mi face nimic pentru

bunăstarea poporului român? Iată că guvernanţii încearcă să ne contrazică şi să arate cât de eficienţi sunt ei. Ziarele ne-au dat în ultimele zile o veste care lor li s-a părut minunată şi de toată atenţia. Un nou pas al nostru voinicesc şi ferm către Europa care s-a materializat într-o reglementare demnă de cascadorii râsului. Şi anume: de la 1 ianuarie, astrologii şi prezicătoarele vor fi recunoscuţi oficial şi în România.

Şi ca să fie totul în regulă Guvernul a anunţat evenimentul în Monitorul Oficial, cu precizarea că o face în spiritul reglementărilor Comisiei Europene (oare cum s-o fi numind acea comisie, tare aş fi curios ca să ştiu). Ceea ce va însemna că de azi cititorii în zodii, numerologii, astrologii, şi ghicitoarele în ghioc, palmă sau cafea, ar trebui să aibă case de marcat, să le taie chitanţă clienţilor lor, să ţină contabilitatea fraierilor şi, normal!, ca orice întreprinzător să plătească impozit pentru veniturile rezultate din aceste activităţi.

Este de la sine înţeles că legea trebuie aplicată întocmai şi atât zodierii cât şi futuroloagele care în marea lor majoritate sunt purtătoare de fuste creţe, vor avea nevoie de autorizaţie parafată de o comisie pentru a-şi exercita meseria.

Cred va fi nevoie de o comisie de validare a candidaţilor. Oare cine va face parte din această comisie, fără a fi acuzat de impostură de cei lăsaţi pe dinafară? Oare Mama Câmpina, Mama Omida sau alte mame din acestea tuciurii vor face parte din juriu? Desigur că funcţia preşedintelui de juriu i se cuvine de drept marelui panglicar de la Cotroceni şi nimeni nu va putea atenta la această funcţie fiindcă are talentul de a scoate panglici pe nas, pe ochi şi prin fund, simultan.

Oare vor apărea cu acest prilej uniuni de breaslă, sindicate şi alte chestii din acesta democratice, după cum le place unora să spună. Veste bună neamule! Fraieriţii, pardon, clienţii care au o firmă îşi vor putea deduce din cheltuieli banii

daţi astrologilor şi prezicătoarelor, care vor fi trecuţi la capitolul consultanţă. Ar trebui măcar aşa din sfânta curiozitate să aruncăm un ochi spre fauna aceasta care trăieşte şi prosperă pe spinarea credulilor.

Să ştiţi că futuroloagele acestea oacheşe sunt forte isteţe şi te drămăluiesc dintr-o ochire cam câte pene poate să-ţi jumulească fără să simţi. Te înnebunesc de cap cu terminologia şi limbajul lor strict profesional şi au cultura meseriei lor. Îţi spun că e veche de când lumea şi amintesc mereu cu respect de precursoarele decedate. Doar aşa ca în treacăt mai aruncă şi ele câte o săgeată concurenţei „care umblă cu argintu' viu!" şi face de deochi oamenilor de treabă.

Nu am aflat până acum unde se pot face denunţuri şi acuzaţii de malpraxis, fiindcă în orice meserie se poate da şi rasol, iar omul trebuie să ştie unde să reclame. Cred totuşi, că Fiscul va rămâne pe mai departe cu tolba goală, fiindcă după câte se cunoaşte, în inteligenţa lor nativă, futuroloagele cu ghioc, glob de cristal sau alte mijloace de fraierire nu vor vrea să vadă precum românii, impozitată şi capra vecinului şi mai mult ca sigur, vor prefera să rămână cu toatele în clandestinitate.

Iar măsura luată tot la plesneală, ca de obicei, de guvernarea aceasta de incompetenţi să fie doar un balon de săpun ca şi multe altele.

Şi fiindcă azi este anul nou: „Ia mai mânaţi, măi, Hăi, Hăi"…

În loc de ciorbă de potroace

Pentru cei care încă n-aţi aflat din cauza aburilor trascăului dat pe gât de Revelion, vă anunţ că deja am intrat de ieri într-un nou an fiscal şi cei care încă nu au luat calea codrului să se haiducească, să stea şi să-l asculte în continuare pe salvatorul şi ocrotitorul României, cruciş-curmezişul preşedinte care ne dă în prag de an nou cu bunătatea-i bine ştiută, un blând sfat părintesc: „Bă nenorociţilor, mai descurcaţi-vă dracului şi singuri şi nu vă mai îndreptaţi privirea spre stat, pomanagiilor, care nu vă bucuraţi că vi se acceptă ceea ce daţi, mai vreţi mă rog, să mai şi primiţi".

Şi ne mai bubuie un impozit peste cap, sau peste bot, ce mai contează unde, aşa ca învăţătură de minte, fiindcă după părerea sa, nu suntem de fel copii cuminţi şi încă mai îndrăznim să mişcăm în frontul instituit de el.

Iar ca refren la melodia cu impozitările pe care ne-o tot cântă de o bucată de vreme, se aude în surdină chestia cu concedierile ce vor continua pe tot parcursul anului viitor. Aşa că va fi vai de noi, şi bine de cei care ne-au încălecat. Noi nu avem decât să tragem nădejde la o pedepsire viitoare a criminalilor aceştia, dar se pare că nici măcar pe lumea cealaltă nu vom avea această minimă satisfacţie.

Citind pe Internet comentariile la articolele apărute în presă, observ un curent vindicativ care se ridică precum marea învolburată deasupra acestui popor atât de împilat. Am găsit în ziarul Gândul un comentariu care ar putea la un moment dat să devină o pagină din biblia unui popor adus la sapă de lemn. Spune aşa autorul anonim: „sângele cere dreptate, iar nu răzbunare. Azi nu putem spune numele celor ce au hotărât distrugerea economică a României, dar va veni şi ziua când vor fi arătaţi, ca nişte animale în cuşcă, şi se vor sătura de dreptate

nu cei setoşi de sânge, nu cei setoşi de răzbunare, ci cei flămânzi de dreptate. Şi se va face dreptate.

Mascarada apărătorilor de democraţie ce ucid si împilează în numele corectitudinii, a valorilor democraţiei, a societăţii ”libere” nu mai are multe zile de trăit. Istoria de azi a omenirii va fi aruncată la gunoi, istoricii se vor umple de ruşine, cine a distrus, va fi distrus. Rămâneţi în viaţă, că nici nu ştiţi ce pierdeţi”.

Am preluat cuvânt cu cuvânt acest comentariu a cine mai ştie cărui cetăţean care a simţit la un moment dat că trebuie să-şi verse of-ul pe pagina de Internet, dând glas simţământului major al celor mulţi.

Eu nu pot să zic decât, să dea Dumnezeu să fie aşa, deşi la un popor de bovine adulte cum se întâlneşte la tot pasul pe aceste slăvite meleaguri mioritice nu poţi să te aştepţi la măsuri radicale împotriva hoţilor şi criminalilor. Ei constituie fondul nostru protejat. Ciuma portocalie a lovit întâi în Ucraina dar cei de acolo s-au dezmeticit repede şi i-a trimis chiar înafara Parlamentului cu 2% cât au luat în alegerile trecute.

La noi ciuma portocalie a rezistat şi face în continuare ravagii. Ucrainenii nu numai că le-au dat papucii portocaliilor dar au pornit şi procesele binemeritate împotriva hoţilor de culoarea respectivă care credeau că scapă fiindcă sunt „prooccidentali” (iaca scârţ, Mariţă). Vă mai amintiţi probabil de vedeta portocaliilor blonda Iulia Timoşenko? A fost premier multă vreme ţinând sus steagul portocaliu dar acum se pare că a dat de dracu aşa cum îi stă bine cuiva care crede că a fost adus acolo în frunte de Dumnezeu şi nu de popor.

Iată ce aflăm din presa de azi… Nu mai puţin de şapte membri ai fostului cabinet Timoşenko şi-au petrecut noaptea dintre ani în stare de arest. Printre ei se numără fostul ministru

de Interne Iuri Luţenko, foştii miniştri ai Mediului şi Economiei şi fostul ministru adjunct al Justiţiei.

Alţi cinci membri ai fostei camarile portocalii ucrainene sunt de asemenea arestaţi. Bineînţeles că locul de frunte în arest aparţine fostului premier ucrainean Iulia Timoşenko blonda lor cea prea portocalie la apucături. Iulia Timoşenko a fost pusă oficial sub acuzare cu câteva ore înainte de trecerea în noul an pentru abuz de putere pentru că a făcut tot felul de mişmaşuri cu fonduri guvernamentale.

Bravo ucrainenilor văd că ştiţi să vă purtaţi cu hoţii neamului. Şi nici pe alte meleaguri portocalii nu o duc mai bine. Nici fostul premier al Croaţiei, Ivo Sanader, nu are zile mai uşoare. Arestat în Austria, în baza unui mandat emis în ţara sa, aşteaptă să fie extrădat. El este acuzat de "conspiraţie în vederea comiterii de infracţiuni şi abuz de putere".

Bravo, halal premier, parcă ar fi fost din România. Este vorba despre finanţarea unor firme private şi a partidului său, aflat la putere, prin folosirea unor companii de stat (ia te uită, ca şi la noi, parcă ar fi de le PDL, nu alta!). Şi vecinul său de la sud, premierul muntenegrean Milo Djukanovici a demisionat şi i-a predat puterea ministrului de Finanţe.

Djukanovici a recunoscut că a fost implicat în contrabanda cu ţigări, însă doar ca modalitate de a aduce un venit ţării sale, în timpul embargoului impus fostei Iugoslavii. Nu spune el săracul cam cât i s-a lipit de mână cu ocazia acestei contrabande la nivel de stat, dar după cum a pornit treaba, se va afla în curând. Oare vom învăţa şi noi ceva din ceea ce se întâmplă în jurul graniţelor ţării noastre? Cine mai ştie… Vom afla poate după 2012.

Până atunci vorba cârmaciului nostru de azi „Descurcaţi-vă naibii, fiecare cum puteţi”…

Păzea Domnilor, că muşc!

De o vreme începusem să mă suspectez că devin pe zi ce trece un cinic. De abia de ieri am descoperit că nu este vorba doar de un simplu cinism, ci transformarea mea este cu mult mai gravă. Mă dezumanizez! Da, un om născut şi crescut pe cele mai mirifice locuri pe care le are Moldova, în Curseştiul acela ascuns într-un fund de judeţ printre păduri, unde aerul, apa, florile, liniştea pădurii, caracterul oamenilor, mi-au dat pornirile mele de bunătate şi toleranţă faţă de toţi trăitorii de pe acest pământ, au început să se piardă în neant şi în loc simt cu groază chiar, cum dezumanizarea mea s-a instalat treptat şi poate ireversibil.

Şi ce mult aş fi vrut ca efectul acesta să mă transforme pur şi simplu într-o piatră, o piatră care, vorba poetului, „Nici nu simte că nu ştie/ Nici nu ştie că nu simte", însă probabil îmi este dat să beau cupa amară a acestei transformări până la capăt. Dezumanizarea se produce în sufletul meu şi de aceea în clipele mele de linişte şi meditaţie aud clopotele a ceea ce s-a pierdut în noroiul vremurilor ce le trăim acum. Încep să pierd la modul acut sentimentul de milă pentru aproapele meu.

Mila, în acest fel devine un concept destul de abstract ca să poată fi măsurabil, cuantificabil, după cum le place unora să spună, şi deci comparabil ca orice mărime scalabilă. Am descoperit de exemplu că nu mai simt nici un fel de milă pentru cei care sunt evocaţi în Memorialul durerii.

Un Maniu, Mihalache, Nicolaie Carandino, Nicolaie Penescu şi alţii de aceeaşi teapă nu-mi mai stârnesc în ziua de azi decât un sentiment de a trage şi eu cu puşca. În ei, bineînţeles. Şi mă gândesc eu acum, în noua mea stare, oare de ce mi-ar fi mie milă de guleraţii aceştia care în vara lui 1947 au vrut să fugă în Occident pentru a face un guvern în exil?

Mai bine aş plânge de mila miilor de copii morţi de foame în acel an 1947 în care foametea a lovit nemilos mai ales în Moldova noastră. Oare de ce ar fi mai valoros pentru noi un gulerat sătul şi plin de ifose, cu conturi în Elveţia, decât copilul mort la sânul secat de lapte a mamei lui, care în afară de zeamă de urzici nu mai avea nimic altceva de mâncare?

Oare de ce m-ar impresiona atât de mult soarta călăului Iuliu Maniu care în 1933 a ordonat cu sânge rece ca armata să tragă în plin cu gloanţe de război în grevişti care nu cereau altceva decât pâine şi o viaţă mai omenească?

Singura remarcă pe care o pot face „istoricii" noştri de doi bani, în zilele noastre despre acele crime odioase, e că Vasile Roaită nu a murit la sirenă ci prin curtea fabricii, de parcă asta mai contează după ce moare omul de glonţ mişelesc. Ar fi trebuit să fie întrebat acelaşi Iuliu Maniu care era prim ministru în 1933, de câte ori a semnat dispoziţiile pentru acele faimoase curbe de sacrificiu, dacă nu cumva l-a durut mâna de atâta semnat şi dacă măsura respectivă s-a aplicat şi celor de la Guvern.

Asemenea hahalere politice, oricând şi oriunde în lume îşi merită soarta, numai că istoria le pedepseşte destul de rar şi se întâmplă numai la popoare care au înţeles rolul educativ al pedepsei. Cum se pricepeau la planificarea oricărei acţiuni politice sau administrative, se observă şi din marele fleoşc al fugii lor în Occident. Ditamai politicienii nu au înţeles probabil nici până la moarte, cum naiba voiau să plece 12 oameni (cică, viitorul guvern în exil) cu două avioane IAR 39 fiecare cu câte două locuri, din care unul ocupat de pilot !?!

Probabil s-au tăvălit pe jos de râs ostaşii care i-au arestat pe aerodromul de la Tămădău, când au văzut 12 javre gulerate şi pline de ifose picotind lângă două avioane

nenorocite. Ceea ce se vede că şi pe atunci politicienii luau decizii tot la plesneală fără să prevadă efectul.

În 1947 inflaţia prinsese dimensiuni colosale iar cu întregul salariu a unui profesor universitar, de exemplu, puteai cumpăra la alegere două kilograme de mere sau un kilogram de fasole. O spune aceasta chiar reputatul critic şi profesor universitar George Călinescu în publicistica sa cuprinsă în cartea „Gâlceava înţeleptului cu lumea" şi eu îl cred.

Tipii arestaţi la Tămădău erau blindaţi cu „cocoşei" de aur cât să cumpere o Universitate cu tot cu profesori, dar bufonii timpului nostru ar vrea, ca în continuare să nu-i deplângem pe profesorii aceia care făceau zilnic foamea, ci pe ghiftuiţii ce visau să verse în continuare veninul asupra ţării noastre de pe meleaguri străine.

De aici se vede clar, foarte clar, dacă mi se permite să zic aşa, că în 1947 nu era libertate. Vorbesc de libertatea de a trage cu puşca, fiindcă rămăşiţele acelea politice strânse acolo trebuiau secerate pe loc fără nici o judecată, aşa cum meritau, şi nu să mai fie hrăniţi mai ştiu eu câtă vreme pe cheltuiala unui popor adus de ei la sapă de lemn.

Acum un popor întreg a ajuns iar în situaţia din 1929-1933, dar pe vremea noastră nu mai sunt curbe de sacrificiu, adică să se ia o anumită sumă din salariu pe timp de trei luni, ci criminalii moderni nu-şi mai bat capul cu delicateţuri din astea, şi iau deodată hălci întregi din venitul oamenilor sărmani pentru totdeauna.

Mor oameni de foame, mor oameni la porţile spitalelor sau în spitale fiindcă se dărâmă aceste lăcaşuri peste bolnavi, mor copiii de foame sau că li se prăbuşeşte şcoala în cap, iar medicii au împuns fuga peste hotare. Învăţătoarea Anghel a stat atâta timp în greva foamei, până a ajuns şi pe CNN, dar la noi nu s-a auzit nici măcar până la Palatul Victoria.

Adrian Sobaru s-a aruncat deliberat de la balconul Parlamentului şi televiziunea română a întrerupt emisiunea chiar atunci când s-a aruncat, ca apoi să comunice că Sobaru e un tip cu probleme personale, care din lipsă de altă distracţie, s-a trezit că vrea să se arunce de la un balcon, acolo?

Lucia Hossu Longin, ştiţi, aia care a făcut acel Memorial al durerii a avut de data aceasta un mesaj de bun simţ cu privire la gestul acesta. Jurnalista a remarcat una dintre reacţiile, pe care a catalogat-o drept „criminală", de după incidentul din plenul Parlamentului, cea a Elenei Udrea. Iată ce spune: „Din categoria de reacţii criminale de azi cel mai tare m-a frapat reacţia doamnei Udrea care ne-a rugat să nu politizăm momentul".

Dar sediul politicii este Parlamentul. Ce face doamna Udrea acolo, modă sau politică? În perioada aceea când era foarte greu să filmezi la memorial, pentru că se filma în puşcării, în mizerii, oamenii ne refuzau şi mă duceam la şeful lor şi îmi spuneau: un singur om vrea să lucreze cu dumneavoastră, Adrian Sobaru". Sobaru, omul care a lucrat la serialul Memorialul durerii, a avut un mesaj politic clar, premeditat, pus în practică într-un loc şi un moment plin de o semnificaţie politică maximă.

A făcut un gest politic major! Cum să nu politizăm acest gest, doamnă vacă din rasa Blonda de Pleşcoi? Cum să nu politizăm acest gest întreb şi pe numeroasele javre băsiste, diversionişti, intoxicatori şi dezinformatori care au sărit imediat ca să facă neobservat gestul lui Sobaru.

Hei, ce a strigat Sobaru şi ce scria pe tricoul lui, ticăloşilor? Ce a vrut să arate? Că nu avem opoziţie adevărată în România, nici politică şi nici civică? Întreaga clasă politică şi întreaga masă inertă de mioritici îndobitociţi este vinovată

pentru gestul acestui om care s-a aruncat de la balconul Parlamentului!

Iată de simt zi de zi că tot ce era uman şi cald în mine s-a spulberat în vânt şi acum doar atât mai pot face la modul omenesc, să avertizez pe cei din jur, „Păzea Domnilor, că muşc!”…

România lui Iţic şi Ştrul

M-am născut în timpurile în care evreii de pe la noi se aflau încă în stadiul de jidani. Aşa le spuneam noi, ţăranii de pe acolo, acestei populaţii slinoase dar ahtiate după bani, care împânzea târgul Pungeştilor vorbind româneşte cu un accent ciudat. Când ieşeam de la şcoală, în drumul de peste trei kilometri spre casă, treceam de obicei chiar prin cimitirul jidănesc, cimitir care în acest târg era cam de patru ori mai mare decât cel creştin ortodox.

Nu am avut niciodată vreun resentiment faţă de această etnie, care pe atunci încă ocupa în unele părţi chiar localităţi întregi cum ar fi de exemplu târgul Drânceni de pe malul Prutului. Uneori chiar mă întrebam ce naiba or fi avut unele popoare împotriva lor, fiindcă mi se păreau oameni de treabă.

De unde aveam eu să ştiu pe atunci că în Comitetul Central Bolşevic a lui Lenin din 306 membri, 295 erau evrei deci cu alte cuvinte ei aduseseră comunismul în lume, ceilalţi 11 inclusiv Lenin, nu erau decât de „umplutură”. De unde aveam eu să ştiu că renumitul ziarist Silviu Brucan de la Scânteia care cerea cu mânie proletară pedepsirea exemplară a chiaburilor, iar tatăl meu era dus la fiecare şase luni la închisoare, pentru sabotaj, cică, era un jidan ajuns în postul acela cu ajutor sovietic.

A trebuit să treacă multă pe Dunăre până când jidanul ajuns de acum în stadiul de evreu cu nume românesc, să ne dea

nouă lecţii de democraţie cocoţat la televiziunea naţională postdecembristă.

Mă mir că nu plesneau de ruşine ecranele televizoarelor prin anii 1990-2000, când acest vechi comunist, cu vechi state de serviciu, se declara anticomunist convins. Dar cine era el? Născut într-o familie **de origine evreiască**, (Saul Bruckner), alias Silviu Brucan, a urmat școala primară la Evangelische Schule, iar liceul la Colegiul Național Sf. Sava. Ca ziarist, a lucrat între 1935 și 1936 la „Gazeta de seară", iar în anii 1937 şi 1938 a fost secretar general de redacție la „Dacia nouă", ambele fiind vechi publicații comuniste.

A intrat în partidul comunist la vârsta de 19 ani. Între 1940 și 1944 activează în organizația de tineret a partidului, apoi devine membru al PCR, și participă la acțiuni ilegale. În 1943 primește sarcina de partid de a se ocupa de presa ilegală în general și de "Scânteia" în principal. În 1943 este arestat, dar este eliberat după două zile.

În septembrie 1944 este numit secretar general de redacție la ziarul Scînteia, de la tribuna căruia cere condamnarea la moarte, printre alții, a lui Iuliu Maniu, Gheorghe I. Brătianu, Corneliu Coposu, Radu Gyr și Pamfil Șeicaru.

Soția sa, evreica Alexandra Sidorovici, a fost acuzator public al Tribunalului Poporului.

Spuneam că nu am avut vreodată nici un sentiment vindicativ faţă de etnia asta, dar se pare că încetul cu încetul ar trebui să-mi revizuiesc şi eu părerile, fiindcă observ cum pic, cu pic, otrava secretată de indivizii acestui popor parazitar începe să ne amorţească simţurile căutând să ne reducă la stadiul de turmă (sau potrivit spuselor unui alt jidănaş al zilelor noastre numit HR Patapievici, noi nu valorăm nici măcar cât o turmă).

Această revelaţie am avut-o mai ales în ultimii ani, când jigodii de marcă a jidănimii trăitoare aici, aruncă lături cu toptanul în mioriticul nostru popor. Când toată această ţară românească era îndurerată de pierderea unui mare patriot român, unul din cei mai mari poeţi ai neamului, când toţi deplângeau trecerea în nefiinţă a lui Adrian Păunescu, cine credeţi că s-a găsit chiar pe televiziunea naţională să spurce amintirea poetului care nici măcar nu se răcise după moarte?

Aţi ghicit. Jidanul de serviciu pentru veşnica mânjire cu rahat a acestui popor, care şi de data aceasta poartă un nume, cosmetic-românizat, Andrei Cornea. Cine este acest om care nici pe morţi nu-i lasă în pace? Este fiul mai mic al profesorului, criticului și istoricului literar **de origine evreiască** Paul Cornea. În prezent este profesor la Facultatea de Litere a Universității din București, departamentul de relații internaționale și studii europene. Acest aşa zis filosof (să-i fie de cap filosofia), Andrei Cornea, este cel care a adus o serie de critici mârşave lui Adrian Paunescu, chiar în ziua morţii poetului.

Ar trebui să-i fie ruşine veşnică, dar la asemenea naţie se pare că nu este cazul. Nu pot să uit farsa aceea din Parlament când vechii comunişti s-au adunat în parlamentul României ca să condamne… comunismul pe baza unui raport scris de un alt jidan ajuns acum în stadiul de evreu, numit Vladimir Tismăneanu.

Ia să vedem cine mama ciorilor o mai fi şi acesta. Şi iată ce găsim despre înaintaşii săi: „Leonte Tismăneanu născut Leonid Tisminețki (n. 26 februarie 1913 - d. 1981) a fost un om politic, militant comunist și teoretician român **de naționalitate evreiască**, născut la Soroca, Basarabia, în acea vreme parte a imperiului rus.

Aderă la Uniunea Tineretului Comunist în anii 1930 și este secretar al organizatiei UTC in sectorul 2 al capitalei

București; este apoi a fost activist comunist la Brăila și Galați. Din 1933 a fost membru în Partidul Comunist Român, pe atunci ilegal. După o perioadă de șase luni în închisoare ca deținut politic, s-a întors în orașul natal Soroca, unde a fost secretar regional al PCR.

După un an a revenit la București, în sectorul 3, iar în 1935, a fost condamnat pentru deținerea unor documente ilegale, dar nu a fost încarcerat. A fugit în Spania și în anii 1937-1939, împreună cu soția sa, evreica Hermina Marcusohn, a luptat în Brigăzile Internaționale (comuniste) în Războiul civil din Spania, unde și-a pierdut brațul drept.

În 1939 s-a retras din Spania în Franța, iar de acolo a fost transferat în URSS. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a lucrat la Moscova în calitate de crainic, apoi ca redactor la secția română a postului de radio Moscova, fiind coleg cu Leonte Răutu, Ana Pauker și Vasile Luca (toţi trei evrei care aveau să facă mult rău ţării noastre în perioada stalinistă).

La Moscova, Leonte Tismăneanu a urmat cursurile Facultății de limbi străine. A fost repatriat în România din inițiativa NKVD, în anul 1948, și atunci și-a românizat numele în Tismăneanu (1949).

S-a numărat printre "nomenclaturiștii" regimului, oamenii privilegiați din aparatul de stat: în anii 1948-1952 lucrează în aparatul de agitație și propagandă al PMR-ului, apoi îndeplinește funcțiile de director adjunct al Editurii PMR, ulterior Editura Politică; a fost șef al catedrei de marxism-leninism la Universitatea (pe atunci numită "C.I. Parhon") din București, precum și șef de catedră la Școala de științe sociale "A.A.Jdanov".

A fost și redactorul ediției române a revistei ideologice patronate de conducerea sovietică, "Problemele păcii și socialismului", care apărea la Praga. Vladimir Tismăneanu (n. 4

iulie 1951, Brașov). Acest fost fiu de nomenclaturist notoriu în 2006 a fost numit președinte al Comisiei Prezidenţiale de Analiză a Dictaturii Comuniste din România, iar din data de 11 aprilie 2007 este președintele Comisiei Prezidențiale Consultative pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România(!!!).

La sfârșitul lunii februarie 2010 a fost numit printr-o decizie a prim-ministrului Emil Boc președinte executiv al Consiliului științific al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc. (Dumnezeule, pare de-a dreptul halucinant, pomelnicul acesta de funcţii anticomuniste date unui vlăstar de fost comunist, şi el fost comunist până în măduva oaselor!!!) Durata mandatului de președinte executiv este de cinci ani.

Ei poftim, ce mai aveţi de zis de asta? Vedeţi clar cine condamnă acum comunismul. Nu pot să încheia aceste rânduri fără a-i da cuvenita atenţie şi micului limbric filosofo-literar pre numele lui Horia-Roman Patapievici care nu mai prididea să aplaude în Parlament cele scrise de ovreiaşul Tismăneanu şi citite de fostul ofiţer de securitate Traian Băsescu.

Horia-Roman Patapievici (născut 18 martie 1957 în București). Din anul 2005 deține funcția de președinte al Institutului Cultural Român. Este fiul lui Denis (Dionosie) Patapievici, **evreu** ajuns după al doilea război mondial membru al Partidului Comunist Austriac, apoi al PMR, director al Direcției Circulație Monetară la Banca Națională a României și reprezentant al României la CAER.

Horia-Roman Patapievici este cel care a scris si susţine că „Românii nu pot alcătui un popor, pentru că nu valorează nici cât o turmă“, Scrierile sale au început să apară în săptămânalul „22-GDS“ şi, printr-o Conferinţă de Presă, în care a jucat rolul unei victime a Securităţii iliesciene(?!?), este

remarcat de filosoful depresiv, dar carierist şi pupincurist de frunte, Gabriel Liiceanu.

„Faima" lui H.R. Patapievici a atins însă apogeul când acesta a fost îmbrăţişat de Gabriel Liiceanu… (care) … din variate considerente, … a garantat imediat nu numai pentru integritatea şi victimizarea, ci şi pentru genialitatea lui H.R. Patapievici.

Ce spuneţi domnilor, jidanii foşti comunişti, Horea Roman Patapievici şi Vladimir Tismăneanu aveau oare acoperirea morală de a fi membrii comisiei de redactare a unui asemenea document,de condamnare, cică, a comunismului?.

În panseurile sale imbecile (ca şi autorul), Patapievici scria cândva despre români: „Canalie de facto, românul este un colaboraţionist bovarizat de ipocrizia aspiraţiei la disidenţă".

Şi iată acum se vede clar, că Tismăneanu, şi Patapievici sunt de drept acele „canalii de facto". Şi ei, ca şi părinţii lor, după ce au pus în mod serios, osul şi mintea la consolidarea comunismului, şi la înrobirea maselor de români, acum doresc să pară victime ale acestuia.

Lui Patapievici, se pare că-i prieşte al dracului, anticomunismul a început să-i aducă şi burtă, şi mai ales funcţii. Trai nineacă, pe banii proştilor mioritici, din turmă.

Vă spun sincer, parcă mi-i şi teamă să mai scurm în biografiile şi altor asemenea „mari români" de teamă să nu găsesc la fiecare pas menţiunea, „de origine evreiască", şi atunci să ajung la concluzia logică, în asemenea caz, că Hitler a avut măcar parţial dreptate.

Apoi să-mi pară foarte rău că nu şi-a dus opera sa profilactică până la capăt…

Tot despre Iţic, Ştrul, Herşcu, Bercovici

Nu mă aşteptam ca articolul meu de ieri pus pe Internet, să stârnească atâtea controverse. Observ asta din comentariile care au apărut pe marginea acestui articol, comentarii care luate în parte, fiecare argumenta de bună credinţă, punctul lor de vedere. Fiind vorba despre evrei, ştiţi dumneavoastră, populaţia aia pestriţă şi slinoasă, de alde Iţic, Ştrul, Herşcu, Bercovici, este normal ca fiecare să aibă câte ceva de spus, fiindcă toţi cei mai în vârstă au avut contacte cu ei.

Doar cei mai tineri sunt nişte victime inocente ale evreimii mondiale, fiindcă ei nu au cum să ştie despre cumpărarea, nu la bucată, ci cu toptanul a ţărilor aşa zis, foste comuniste. Dar despre asta vom discuta mai jos. Este interesant un comentariu a unui cititor al Jurnalului care spune aşa: „Şi Hristos este una din persoanele care a pus pietrele de temelie ale „COMUNISMULUI„ , pietre puse cinstit şi onorabil şi tot evreu era, şi tot evreii l-au răstignit şi l-au omorât .

În istorie, mai târziu, este foarte adevărat că majoritari, evreii au fost aceia care au pus bazele înfiinţării, continuării şi aplicării în practică a socialismului şi comunismului, precum şi a înfiinţării P.C.R., dar tot, alţi evrei au fost aceia care s-au infiltrat printre ceilalţi evrei corecţi şi au pus bazele distrugerii comunismului în lume.

Socialismul şi comunismul au nişte doctrine bune, dar, aplicate uneori prost, care au ţinut de persoane sau de diferite clanuri, de fapt comunismul nici n-a ajuns să fie aplicat, aşa că vorbim degeaba de această formă de conducere . Oricum, comunismul rămâne cea mai înaltă şi cea mai cinstită doctrină care, dacă, ar fi aplicată de cine trebuie ar fi bine, pentru că ar exista o oarecare echitate socială, nu acest sclavagism modern care este acum.

Nu trebuie uitat un lucru, că ne naştem egali şi murim egali şi ar trebui după puterea şi pregătirea fiecăruia să trăim şi-ntr-un mod cât de cât, egal şi cinstit. Deci, statele care au fost aşa zis comuniste până la înalta trădare a lui Gorbaciov din anii 1989, 1990, acum trecute într-un capitalism de târlă, sau de cocină, vor renunţa la acest sistem şi vor fi din nou comuniste, dar sper în asemenea caz, să fie fără trădători şi neamuri proaste.

Dacă este să vorbim pe aia dreaptă, cum spune vecinul meu de la parter, eu sincer nu văd de fel cum evreul Isus Hristos, cel bine ţintuit şi absolut profesional răstignit, nu de romani, ci de evrei, a pus bazele comunismului.

Cer iertare preopinentului meu dar citind Evangheliile la modul gnostic, bineînţeles, nu văd decât cum susnumitul evreu, Isus Hristos, propovăduia maselor şi celor care credeau în El ca să renunţe la orice urmă de luptă împotriva asupritorilor, dacă sunt loviţi pe un obraz să întoarcă şi celălalt obraz, să lingă cu deferenţă unde l-a scuipat străinul, să dea Cezarului ce-i a Cezarului, adică banii câştigaţi cu sudoare, şi să bată mătănii în faţa bunului Dumnezeu până li s-o crăpa naibii ori fruntea, ori duşumeaua casei, îndobitocindu-se atât de tare încât să devină o turmă anonimă, uşor de muls şi de condus.

Unde dracu' este comunismul în poliloghiile acestea, poate numai El în persoană, ne-ar putea spune fiindcă eu ca muritor profan, mă dau bătut şi-mi umblă mintea numai pe calea bătătorită şi sigură a logicii, ceea ce este o erezie, nu-i aşa? Deci după câte se vede, poate de aceea Marx nu a purtat niciodată barbă „a la Isus" iar Lenin, nici atât.

Doamne, oare câtă apă va mai trebuia să se ducă în mare, până lumea va înţelege că suntem nişte jucării jalnice în mâinile sionismului mondial. Nişte jucării care jucăm precum ne cântă, ba încă mai facem şi legi la comandă ca nu cumva să le

fie deranjată mânăreala. Nu vreau să mă lansez niciodată în vreo polemică pe seama celor şase milioane de morţi cu care organizaţiile evreieşti, de o jumătate de secol, confruntă şi ameninţă neîncetat întreaga lume.

Aceasta cifră le-a servit lor ca să stoarcă de la Germania peste 40 de bilioane de mărci ca despăgubire pentru cei morţi (?!?) şi să-i ceară Consiliului Bisericii Catolice ca să modifice LITURGHIA, motivând că din ea cică ar izvorî ura împotriva evreilor şi, în consecinţă, moartea celor 6 milioane de evrei (care probabil au murit tot aşa ca şi cei 60.000 de români morţi anunţaţi în primele zile ale revoluţiei din România, care s-au dovedit a fi până la urmă a fi doar câteva sute).

Dar asta, va stabili cu timpul istoria, eu nu mă bag la cifre. Pe mine ca român mă doare ce a făcut sionismul cu nenorocita noastră ţară. Credeţi că degeaba la o întâlnire televizată Shimon Peres, fost prim ministru al Israelului, spunea: „De la o ţară atât de mică, ca a noastră este aproape uluitor. Cumpărăm Manhattan-ul, cumpărăm Ungaria, cumpărăm România şi cumpărăm Polonia. După cum văd eu, nu avem probleme. Cu talentul, relaţiile personale şi dinamismul nostru ajungem aproape peste tot." Cine nu crede că a spus aşa, nu are decât să acceseze http://www.youtube.com/watch?v=ohtU7x6dKb8&feature=player_embedded şi se va convinge singur.

La noi profesorul Mircea Coşea, fost ministru al privatizării, a făcut o dezvăluire teribilă, cumplită: legea 15, emisă de guvernul Petre Roman, lege care a decis cum să se desfăşoare privatizarea economiei româneşti şi a avuţiei statului român, nu a fost lucrată de nimeni din guvern, nu a fost elaborată de experţii noştri, din guvern sau din Parlament, ci a fost adusă şi depusă pe biroul lui Petre Roman de către Silviu Brucan!

Informaţia a fost reluată şi comentată a doua zi împreună cu domnul Constantin Cojocaru. Aşadar, nu este o vorbă oarecare, ci o dezvăluire care pur şi simplu îţi taie răsuflarea. Cine a conceput legea 15? Cine a impus-o, cu ajutorul lui Silviu Brucan şi Petre Roman (doi evrei de primă mână), modul în care să se producă privatizarea în România? Cui trebuia să-i folosească această lege? Cine şi ce interese sunt în spatele acestei trădări?

Cine trebuiau să fie principalii beneficiari ai acestei privatizări pe nimic deoarece alde Petre Roman avusese grijă să spună că industria românească nu este decât un morman de fiare vechi? Ne spune el Shimon Peres, citiţi mai sus ce a spus. Pentru noi totul este dureros în zilele noastre, guvernul marionetă de la Bucureşti urmează orbeşte indicaţiile venite din canalele acestea tenebroase care au stabilit acum un plan în trei puncte de îngenunchere definitivă a României şi anume:

1. Încurajarea emigrării românilor înafara ţării prin măsurile aberante luate (taxe mari, impozite istovitoare), lipsa de verticalitate în faţa organismelor străine (UE/FMI/NATO), lipsa dorinţei de a redresa ţara cu adevărat şi nu în ultimul rând, prin tolerarea pe faţă şi fără nici o jenă a corupţiei la nivel de stat. Şi atunci decât să îndure batjocură şi foame, oamenii pleacă peste hotare. Că îşi fac rău pe termen lung atât lor cât şi ţării e altceva, dar rezultatul concret este de-popularea României de români.

2. Încurajarea românilor din diasporă să rămână dracului acolo unde sunt, cu condiţia să continue să trimită banii în ţară banii cu care guvernul marionetă s-a obişnuit, pentru a mai regla balanţa din deficitul de cont al ţării.

3. Demararea rapidă, în trombă, a unui program de aducere în ţară a străinilor, având ca rezultat doar anul acesta,

încetăţenirea a peste 53.000 de indivizi din Orientul Mijlociu şi de aiurea.

Deci iată numai unele dureri pe care nu am cum să mi le ostoiesc fiind şi eu un biet român care mai simte româneşte. Cât despre comunismul pe care de care vorbea cel care comentase articolul meu, eu o să mă rog să nu se mai repete vreodată.

Un SOCIALISM, ne-ar trebui desigur, dar numai să fie cu cuvântul NAŢIONAL în faţă. Aşa poate ne-am reveni la demnitatea ce ni se cuvine…

Pensionarul de serviciu

Cu ziua de 7 ianuarie a fiecărui an, trebuie să fie clar pentru toată lumea, gata cu sinuciderile pe bază de sarmale, caltaboşi, cârnaţi picanţi cu ardei numai atât cât trebuie, ca să poţi bea o oală de vin la o duşcă, fasole cu ciolan (sau ciolan cu fasole, mă rog, tot acolo ajungi), piftie bine fiartă şi usturoiată, prinsă aşa de bine încât poţi să dai cu strachina de-a dura, vinul casei adus de la cei care încă mai înfruntă viaţa asta pitiţi prin satele coclaurilor mioritice.

Gata, fiindcă azi de ziua celui mai sfânt dintre cei vreo cinşpe-şaişpe prea cuvioşi sfinţi Ioan cu care ne-a procopsit calendarul creştin ortodox, mai avem voie să mai tragem o haraşpincă prelungită, ca să putem lua în piept de mâine viaţa cel puţin câinească imaginată de alde Băsescu şi brelocul său agăţat la cureaua nădragilor, numit Boc cel mic.

Dar eu, pensionarul de serviciu la praştia de tras cu alune în veveriţele copilăriei mele, nu am decât să deschid televizorul şi însetat de cultură să urmăresc ce mai e nou de exemplu în filmografia românească. Mai vărs pe furiş câte o

lacrimă, când mă năpădesc gândurile negre că Gheorghe Dinică s-a dus, Jean Constantin s-a dus, Ilarion Ciobanu, Ştefan Iordache, Nicu Constantin s-au dus şi nici alţii din cei mari nu se simt prea bine.

Vecinul meu, mare amator de film, plângea neconsolat şi bine băut pe umărul nevestei lui care-l căra trudnic spre casă: „S-a terminat, domnule, s-a dus naibii filmul românesc! Nu mai avem actori, gata!". Ca să-l contrazic, nu aveam decât să-i aduc argumente contra suficient de puternice pentru a-i zdruncina credinţa asta. Deci am hotărât să vizionez un film lansat în acest an, un film lansat cu surle şi trâmbiţe, care se vrea de referinţă (!!!) în noua filmografie românească.

Un film făcut de nişte necunoscuţi atât de iluştri încât ar fi de mirare să-i recunoască după nume măcar părinţii lor. Filmul se numeşte: Portretul luptătorului la tinereţe, apărut în România, an 2010. Regia: Constantin Popescu. Nu mai amintesc de ceilalţi culpabili de a fi produs acest film fiindcă aşa cum nici de regizor, nici de scenarist, n-a auzit nimeni, nici de ceilalţi nu s-a împiedicat vreodată careva.

Este vorba ceea, un film din acestea moderne un film pe care poţi s-l vezi şi de o sută de ori şi tot să nu-ţi placă şi nici să-l ţii minte. E un film din acela de n-ar mai fi, care n-are muzică, n-are happy-end, n-are vedete, n-are romantism, n-are nici măcar scene de mutarea fălcilor, de şuturi în fund, şi ce mai tura-vura, n-are nici măcar scenariu. Filmul vrea cică să spună profanilor din ziua de azi povestea rezistenţei anticomuniste din munţi. I-auzi colo bre!

Pentru nişte băieţi, la care se observă clar că şi-au lăsat pentru vreo oră blugii la vestiar ca se joace un pic de-a pac-pac pe dealuri. Povestea este înfiorător de seacă: foame, luptă, hăituială, trădare, tortură, moarte, iar pentru cei care

supravieţuiesc, ciclul se reia (foame, dă-i şi luptă, pac-pac, etc. etc.).

Nimic în fond deosebit de ceea ce jucam noi în copilărie printre păpuşoaie, adică de-a „hoţii şi vardiştii“ în care niciodată nu ştiai cine va învinge, deoarece la vârsta ceea nu prea ne omoram noi cu etica, cum nu se omoară nici guvernanţii din zilele noastre. Regizorul cu o neîndemânare demnă de toată lauda (unii ar spune, demnă de o cauză mai bună), a renunţat la tot ce ar fi putut să facă dintr-un astfel de subiect, un film care s-ar putea denumi la modul onorabil, film. Probabil după o noapte de beţie cruntă cu ciracii săi, care au realizat filmul, a ales ceva ciudat… greu de înţeles, la prima vedere.

Personajele lui cele grozave nu sunt nişte eroi, ci nişte pârliţi de bursieri, fugiţi de la şcoală şi care într-un moment de rătăcire au luat calea codrului, exact cum au păţit şi cei care mai anul trecut l-au votat pe Băsescu, şi acum se bat cu capul de pereţi, mulţi dintre ei făcând foamea în marea democraţie postdecembristă.

Prăpădiţii de bursieri sunt speriaţi ca nişte miei la tăiere, nu văd nici o cale de ieşire din situaţia în care s-au băgat singuri, ar vrea chiar să evadeze cumva chiar din propria lor soartă, dar nu mai au cum. Nici personajele negative nu sunt mai breze, înrăiţii criminali comunişti pe care după părerea autorilor filmului ar trebui să-i urâm din inimă: tot cel mai omenesc sentiment, frica îi mână şi pe ei. Frica de repercusiuni, de superiori, frica de a nu se „abate de la linia dreaptă a partidului“.

Mie, cel puţin, filmul mi-a lăsat impresia de cal scăpat din hăţuri, ştim cu toţii ce se poate întâmpla cu călăreţul, dar cum să-l oprim? Mai bine, vorba ăluia, nu-ncercăm. Cică e

vorba de munţii Făgăraş, versantul nordic (în sudul masivului erau alţi zăbăuci din aceştia, gruparea Arsenescu-Arnăuţoiu).

N-am mai recomandat filmul acesta vecinului meu, fiindcă ar fi trebuit să-i explic eu ce-a fost aia rezistenţa anticomunistă, şi cu se mânca la vremea aceea, fiindcă el n-ar fi văzut în film decât cum băieţii ăia din gherila românească, în film nu fac nimic concret, doar se fâţâie pe coclauri şi mai scot din pistoale câte un pac-pac, atunci când sunt prea stresaţi de nenorociţii ăia de comunişti.

Prin 1995 am stat de vorbă cu un colonel de securitate acum pensionar care după spusele lui luptase împotriva „bandiţilor" din munţii Făgăraş. Vă rog să mă credeţi, povestirile lui erau mult mai pline de culoare şi ar fi explicat unui profan mult mai pe înţeles cum devine cazul cu această „rezistenţă".

Dar nu asta este problema, ci durerea noastră cea mare trebuie să fie completa degringoladă a filmului românesc, film ce se ocupă de rahaturi politice, cu ochii sticlind la premii luate aiurea prin ţări străine unde cinefilii văd în asta ceva inedit, cam ceea ce văd în filmele cu papuaşi. Doamne, şi când mă gândesc şi eu, ce filme se făceau odată în ţara asta, mă apucă jalea.

Deci lăsaţi-mă naibii în intimitatea mea, să plâng şi eu creştineşte trei secunde şi jumătate la mormântul filmului românesc!

Cum am murit eu puţin

Dacă v-aş pune întrebarea: „Aşi murit vreodată în viaţa asta a voastră", cred că mi-aţi replica pe bună dreptate, „Fii domnule om serios, moartea este un lucru prea important şi

trebuie să ai o mare responsabilitate ca s-o respecţi, nu să o probezi din când în când aşa ca pe o haină. Un om care se respectă, moare şi mort este, nu azi aici, mâine pe lumea cealaltă iar poimâine iar pe lumea asta cu ochii după cucoane".

Dar deşi sunt om serios, lucru atestat chiar de nevastă-mea, care de multe ori totuşi se plânge că mai are unele dubii în privinţa asta pot să vă spun un secret cutremurător prin simplitatea sa de producere. Eu sunt acela care a murit vreo două ore doar aşa de probă.

Azi se împlinesc 3(trei) ani de când cu toate că aveam treabă în altă parte, unde neapărat se presupunea prezenţa mea fizică, totuşi am fost cam nepoliticos, dar imperios invitat să dau o raită pe „dincolo", prin locuri cu verdeaţă, unde nu este nici întristare, nici suspin, ci viaţa ceea de care fugim cu toţii în toată viaţa asta, sperând ca să vină cât mai târziu cu putinţă.

Este ziua când am murit puţin, destul de convingător încât la un moment dat chiar şi medicii au crezut asta. Dar se pare că Dumnezeu avea alte socoteli cu mine şi doar din greşeală mă chemase „intempestiv şi dintr-o dată" (cum ar zice nea Gligore), la apelul de dimineaţă a păcătoşilor care trebuie să dea socoteală pentru păcatele lor ştiute şi neştiute, făcute cu mintea cu ochiul, cu fapta...

Aşa că binevoitor şi culant, El mi-a permis să mai revin pentru încă o vreme pe pământul acesta cu condiţia expresă ca în primul rând să mă las de „iarba dracului", adică de fumat ceea ce s-a executat imediat şi fără comentarii chiar din acea zi, de la acea oră ce era să-mi fie fatidică, de pot spune azi cu nedisimulată mândrie personală care nu mai duhneşte a tutun, că am 3 (trei) ani de când nu am pus ţigara în gură şi nici nu am de gând să mai înnod vreodată acest obicei atât de urât şi atât de păgubos pentru sănătatea şi pentru punga omului.

De Dumnezeu încă mai înjur dar se pare că El este binevoitor în continuare cu mine fiindcă de sus vede al naibii de clar că pe pământul acesta de tină şi noroi, cum ar spune poetul, sunt foarte multe lucruri demne de înjurat, începând de la Preşedintele României, guvernul şi toate puşlamalele cocoţate în capul nostru.

După atâta vreme, că totuşi trei ani nu sunt chiar un fleac, îmi amintesc precis fiecare moment din dimineaţa ceea care putea să-mi fie fatidică.

Era o dimineaţă foarte friguroasă şi trebuia să am ore de la 9 la liceu, aşa cum aveam eu în fiecare zi de marţi. Mi-am băut cafeaua şi pot să zic fără să mint că am fumat atunci ultima ţigară precum condamnatul la moarte (aia a fost ultima că de atunci nu am mai pus ţigară în gură). Totuşi nimic nu anunţa ce avea să urmeze.

Am trecut strada la chioşcul de vizavi de unde mi-am cumpărat şapte ţigări, norma pentru ziua respectivă fiindcă deja începusem să le raţionalizez. Era frig, foarte frig, iar copacii erau îmbrăcaţi elegant şi marţial în promoroacă. Când am ieşit de la chioşc mi-a venit deodată rău şi m-am sprijinit de un gard metalic. Eram fără mănuşi, aşa cum am umblat eu dintotdeauna pe timp de iarnă iar răceala metalului parcă îmi făcuse mai bine.

Am stat vreun minut, două după care mi-am continuat drumul cu gând să ajung în staţia de la Confecţii de unde să iau autobuzul spre şcoală. Am mers doar vreo patruzeci de metri dar starea de sufocare persista şi m-am aşezat pe banca din staţia de autobuz de vizavi de blocul meu.

Am încercat să-mi revin respirând regulat dar senzaţia de greutate în piept şi de sufocare nu mă lăsa. Atunci mi-am zis că voi merge cu taxiul la şcoală. M-am întors înapoi spre staţia de taxiuri şi am făcut semn la un taxi ca să mă ia. M-am

urcat în taxi, nici nu a mers mai mult de douăzeci de metri şi mi-a venit foarte rău.

Am spus şoferului să oprească, m-am dat jos din maşină, m-am sprijinit cu ambele mâini de ea şi am respirat rar ca să–mi revin. Am luat o jumătate de pastilă de nitroglicerină apoi iar o jumătate dar nu-mi reveneam de fel. Undeva adânc în interiorul meu se declanşase o alarmă ce suna continuu că s-a întâmplat ceva grav cu mine. Am scos telefonul mobil şi l-am aruncat pe scaunul şoferului ca să telefoneze la salvare şi lui Katy la serviciu.

A dat omul telefon şi apoi am aşteptat acolo sprijinit de maşină să vină salvarea. Cred că deja începusem parţial să-mi pierd cunoştinţa să nu mai reţin scurgerea timpului fiindcă mi s-a părut că a venit foarte repede.

Şi acum ca prin vis îmi amintesc maşina ceea albă trasă lângă trotuar, îmi mai amintesc de o targă pe care au scos-o nişte oameni din maşină şi m-au invitat să mă întind pe ea. I-am rugat pe brancardieri s-o lase mai jos apoi m-am aşezat parcă, cu cea mai mare grijă pe ea. Ultima imagine care o mai ţin minte este cum încercam să-mi aliniez bombeurile la pantofi ca să fie în linie şi mi se părea atunci că este ceva neapărat necesar lucrul acesta. Asta a fost tot. Am intrat ca într-un beci negru, negru, fără nici o luminiţă.

Mi-am revenit în simţiri mult mai târziu în sala de urgenţe înconjurat de personal medical prins cu tot felul de furtunuri de perfuzii şi oxigen cu o sondă băgată în penis pentru a preveni un blocaj renal şi cu tensiunea arterială destul de mare dar nu 25 cât o aveam când am ajuns acolo.

Mi se părea că sunt într-o sală foarte mare, ca un fel de sală de sport şi undeva lângă uşa sălii unde eram eu, era o bancă lungă de lemn iar pe ea stăteau Gaby şi Katy una lângă alta. Le-am zâmbit şi abia atunci am auzit din nou glas de om.

undeva de lângă mine. Cineva a spus: „ia te uită acum zâmbeşte". De abia mai târziu am aflat că de fapt sala şi banca nu au existat decât în închipuirea mea şi ele erau de fapt undeva pe hol jelindu-mă poate, fiindcă la sosire înainte de a fi scoasă pe hol, Katy mă văzuse deja cu ochii morţi daţi peste cap, fără nici măcar cel mai mic semn vital, iar toată lumea de pa acolo spunea că am murit.

De fapt de cum a ajuns la spital, nevastă-mea şi cu fata au aflat de la cei de pe acolo că am fost adus mort la spital. Au stat ele pe hol până am fost scos pentru a fi dus la reanimare unde am stat apoi şase zile începând cu ziua aceea.

În seara aceea până după ora 23 am stat în perfuzii şi Katy a stat continuu cu mine cu toate că de acum îmi revenisem şi o trimiteam să meargă acasă. Am rămas apoi singur acolo cu tuburile de oxigen în nas conectat la un monitor care măsura continuu diferiţi parametri vitali, dar nimic demn de semnalat nu s-a mai întâmplat cu mine.

M-am lăsat de fumat şi am evitat să mă mai stresez cu diferite obligaţii pe care mi le luam eu singur şi Slavă Domnului, nu s-a mai repetat stările acelea aşa de rele cum erau înainte de a mă lăsa de fumat. Azi când se împlinesc trei de atunci mă simt stresat doar de amintirea acelei dimineţi care putea să-mi curme zilele. Nu ştiu de ce dar parcă uneori îmi este frică de ceva nedefinit cu toate că tensiunea arterială este bună şi respiraţia destul de bună.

Am rămas poate pentru toată viaţa mea cu acea teamă animalică faţă de moarte care este cu atât mai crudă cu cât este mai iraţională. Pot să vă spun şi eu acum cu mâna pe inimă că teama de moarte este cu mult mai groaznică decât moarte însăşi.

Acum am văzut şi eu, să trăieşti este greu, că de murit e ca şi cum s-ar stinge lumina. Nimic nu am mai văzut pe

„dincolo" decât întunericul acela dens care m-a cuprins aşa deodată… Din cauza lăsării de fumat m-am îngrăşat tare ceea ce a dus la mai puţină mişcare cu atât mai mult cu cât eu deja aveam probleme vechi cu piciorul drept.

Mai încep din când în când câte o dietă de slăbire dar deocamdată nu am insistat ca măcar să ajung de pe la 95-97 de kilograme, la greutatea de circa 80 de kilograme cât aveam când fumam.

Azi nu v-am spus o poveste veselă dar iertaţi-mă, simţeam nevoia să o spun. S-auzim de bine…

Directive prezidenţiale, hâc!

Nici nu se uscase bine cerneala pe buletinele de vot, că președintele recuperat din barca pe cale să se scufunde de către harnicii lui ciraci, care au dat în draci la ţărănimea fostă colectivistă, azi muritoare de foame, găleţi, pestelci, tricouri, contra voturi, s-a și apucat de făcut noduri marinărești bine îmbârligate la reforma din învățământul românesc.

Ştiam demult că el avea un dinte împotriva a tot ce iese din şcoala românească şi nu se numeşte tinichigiu sau ospătar, aşa că în continuare numitul Traian Băsescu a hotărât să nu mai lase soarta elevilor în voia brizei liniştite și a valurilor vieții trasate de părinţi, şi la un păhărel în nopţile lungi de la cârciuma favorită, a trasat, hâc!, niște directive atât de clare, hâc!, încât nimeni, nici chiar marii „specialiști" din Ministerul Educației în cap cu marele savant renumit chiar în toată familia sa, birocratul-chimist sau mai precis chimistul-birocrat numit, nu din vina lui, Funeriu şi ce mai contează cum, nu reuşesc să-i dea ca lumea de cap.

Numai ungurul Marko Bela după ce a citit, probabil i-a plăcut ce scrie acolo, a mormăit un scurt *Ighen* şi i-a pus pe toţi pe jar să iasă legea mai repede, fiindcă se pare că în seara cu pricina Băsescu trăsese la măsea *palinka* unguresacă şi s-a gândit că mare păcat ar fi fost să nu le facă şi el un hatâr ungurilor. Și ca orice lege din ultima vreme a fost plimbată de la Parlament la Curtea Constituţională cu scurte halte la Guvern, dar până la urmă Bocul a dat lovitura.

Ca, adormiţii din Opoziţie să fie prinși cu pantalonii în vine și cu gândurile aiurea, a luat decizia de asumare a răspunderii şi cu asta nouraşii trandafirii pe care-i vedea spre dimineaţă Băsescu, după o noapte de *palinka*, şi gânduri blonde, începeau să devină realitate.

El ne asigură că vom avea un sistem de educație uniform ca şi creierele plate ale unor subalterni de ai săi, ce va fi incapabil să dea rateuri dacă încearcă să scoată altceva din şcoală decât tâmpiți cu acte în regulă.

Specialiștii care au lucrat cu președintele la trasarea principalelor directive, susțin că programa școlară va fi şi ea una extrem de spectaculoasă. În primul rând, s-a prevăzut ca în locul manualelor şcolare care după spusele preşedintelui sunt greoaie, se vor distribui gratuit reviste PlayBoy, ce vor fi lunar reeditate și subvenționate corespunzător de la bugetul statului.

Băsescu, un mare fan desăvârşit al acestor reviste încă de pe când călătorea pe corabia sa pe mările lumii, este convins că astfel va fi formată o cultură generală solidă, absolut necesară creării omului de tip nou, a alegătorului perfect care votează doar cu cei haioşi, înclinaţi spre „pileală" şi care spun fără jenă glume deşucheate în direct la televizor.

În aceeași ordine de idei, se militează pentru editarea unei serii extinse de broșuri din seria XXX în care să fie în afară de stringentele răspunsuri date elevilor în materie de sex, vor fi

abordate probleme de estetică a corpului feminin nud, modeling special, în care fetele să înveţe de timpuriu că nu cartea contează, ci cam cât de mult arată o fată bine dotată, din ceea cu ce au fost înzestrate de mamele lor.

În acest fel şcoala va fi cel mai bun loc de popas în viaţă pentru domnișoarele blonde sau vopsite blonde, cu mintea odihnită. Nu au fost uitați nici băieții fără veleităţi de gigolo, sau mardeiaşi, care în compensaţie pot să devină mecanici ori tinichigii, şi care vor fi stimulați cu burse în Transnistria, sau la mama dracului, unde sunt locuri libere pentru şcolarizare la discreție.

Cât despre scoaterea educației fizice din programa școlară, nici nu se pune problema. Este singurul „obiect de studiu" unde minte multă nu se cere, aşa că se pot pune 20 de ore pe săptămână de educaţie fizică şi în felul acesta visul preşedintelui de a vedea „omul nou băsescian" se poate îndeplini.

S-a pus problema ca în procesul de educaţie să fie cooptată şi fiica preşedintelui, aia mică şi cu botul mare, care să explice elevilor cum este posibil să ai „succesuri" în afirmarea internațională, dacă babacu se numeşte, ştim noi cum.

Se preconizează ca în perioada imediat următoare în loc de corn și lapte, în școli să fie introdus programul „Țigara și alcoolul", subvenționat de stat, iar în pauze, obligatoriu, fiecare dintre elevi să poată beneficia gratuit la alegere de binefacerile plantelor etnobotanice sau de marijuana.

Cocaina şi heroina vor rămâne rezervate doar pentru cei de la facultate, dar nesubvenţionate ci doar parţial compensate, iar restul studenţii vor trebui să plătească aşa cum plătesc în zilele noastre orice în timpul studenţiei.

Ca un imbold în activitatea educaţională, Funeriu cică a recomandat ca la intrările în şcoli şi facultăţi să fie pus sloganul preşedintelui: „Să învățați bine!"

S-a băgat colivă pe Internet!

Vai ce bine este de noi, că trăim de când ne conduc pedeleii într-o lume civilizată, o lume în care fiecare arătare din ceţuri prinde contur, în care spaţiul Schengen oricât ar fi de vast şi atrăgător, nu este decât un moft, un nimic, pe lângă civilizaţia noastră originală.

M-am simţit cu adevărat demn şi român până în măduva oaselor când am constatat că la noi şi nu în acest spaţiu care nu ne vrea, au apărut nu numai meserii noi, ci şi un nomenclator de toată lauda, unde românii pot să opteze tot într-o veselie la profesii aşa zis liberale ce se găsesc înscrise în cărţoiul cu pricina. Că nu sunt locuri de muncă, asta e altă căciulă. Şi dacă stau să mă gândesc şi eu în maniera Boc şi-un sfert, prea le vreţi pe toate, aveţi nomenclatorul, ce vă mai trebuie.

Dacă nu aş fi pensionar, aş putea să visez ca să ajung şi eu să profesez într-una din meseriile descrise în nomenclator. Aş putea să aleg de exemplu una din următoarele:

aburitor plută,
autopsier la ecarisaj,
cap de masă (cazino)
colector şi sortator păr,
confecţioner gămălii chibrituri,
destrămător fierbător-uscător de păr,
împletitor din panglică împletită,
prinzător câini,

Să ştiţi că meseriile de mai sus nu le-am inventat eu ci „sunt pe bune", prevăzute în nomenclatorul cu pricina. Dar cel mai mult m-a uimit clarviziunea guvernanţilor noştri când au

legalizat vrăjitoria şi alte practici din acestea care se credea că aparţin doar Evului Mediu cel întunecat.

Deci acum la orizontul civilizaţiei noastre putem să vedem cum apar asociaţii de vrăjitoare, în care fiecare membră are o specializare bine definită. Nu va mai fi nevoie să ne mai plângem că ne-au plecat medicii spre alte zări, unde sunt plătiţi mai omeneşte, fiindcă vor apărea în loc, în spaţii centrale, un fel de clinici în care creştinul se va putea trata de orice, mai ceva ca la doctor, deoarece serviciile vrăjitoreşti sunt cu mult mai extinse şi aproape atotcuprinzătoare.

Trebuie să le spui numai ce te supără şi la preţul corect te tratează pentru orice. Mai ales femeile sunt cele care apelează cu încredere la vrăjitoare. De exemplu te încurcă niscai procese cu rudele pentru o moştenire, te supără ficatul şi că ai impresia că nenorocitul bărbată-tu are o amantă. Imediat vrăjitoarea din faţa ta îţi spune sfătos că ea e specialistă în câştigarea proceselor şi îndepărtarea pe veci a duşmanilor iar pentru ficat şi amantă, secretara ei îţi scrie imediat o trimitere la colegele de breaslă tămăduitoarea Vitrina şi desferecătoarea de argint viu Ialomiţa.

Aici să vezi dumneata civilizaţie extra. Mănuşi chirurgicale, glob de cristal dezinfectat cu spirt ca să nu se prindă duhurile rele şi alte chestii din acestea ce n-a văzut, dar probabil o să vadă şi Parisu'. Echipare ca la carte, servire promptă, secretara bate iute pe calculator ce vede specialista în glob şi în scurtă vreme vei putea ieşi fericit pe uşa cabinetului cu o pagină scoasă la imprimantă, în care sunt scrise detaliat concluziile rezultate în urma analizei minuţioase făcută în globul cu pricina.

Ca orice consultaţie care se respectă este normal că va cuprinde tratamentul recomandat de Doamna Impedanţa, pe o reţetă parafată de dânsa şi bineînţeles contraştampilată la secretariatul clinicii pentru conformitate. Pe baza ei, îţi vei

putea cumpăra la preţuri necompensate de la farmacia de leacuri a instituţiei vrăjitoreşti, pomezile din bale de liliac, sau căţea în călduri, hapuri din limbă de broască râioasă, pastile din excremente uscate de gândac de bucătărie, şi alte medicamente din acestea foarte necesare aducerii la îndeplinire a vrăjii.

Ţi se dă de făcut tratament, cel puţin două luni, timp în care duşmanii tăi ar trebui să înceapă să piardă procesele unul după altul, iar tu să începi să le câştigi prin hotărâri definitive. Orice vrăjitoare îşi ia şi măsuri de precauţie în cazul în care nu răspunzi cum se cuvine la tratament, fiindcă este în joc reputaţia lor.

La controlul de două luni, vrăjitoarea şefă te va descânta personal. Îţi va da pe la nas cu şosete purtate trei ani de un om fără casă, te va spăla pe creştet cu esenţă de apă menajeră scursă de la cârciuma „Trei păcate", şi la final te va badijona pe faţă cu blana unei pisici proaspăt jupuite de vie în zi de post.

Normal, că pentru asemenea servicii trebuie să plăteşti o sumă consistentă, dar iubite pacient, gândeşte-te, vei avea garanţia că descântecul e unul la cele mai înalte standarde, iar şosetele, apa reziduală şi pisica sunt fără discuţie proaspete şi cumva ecologice. Şi doar aşa popor român, vei simţi în sfârşit, că trăieşti într-o ţară civilizată!

Acum iată, ca un corolar a acestei guvernări, găsesc şi un anunţ extrem de liniştitor pentru nevoiaşii acestei ţări, anunţ care provine de la o firmă din Timişoara: s-a băgat colivă pe Internet…

Mă spionează USA

Al dracului mai sunt şi americanii ăştia? Spionează dom'le tot ce mişcă-n lumea asta, râul, ramul şi cârlanul şi

bibanul din fundul nevăzut al apelor. Păi altfel cum se poate că tocmai când eu mă apucasem să compun la modul serios mica mea scriptologie, aceea despre noua prigonire a vrăjitoarelor şi arderea lor creştinească pe rugul fiscului cel neiertător, tocmai atunci ei, hop, au şi ieşit la rampă şi au transmis la televizor un întreg reportaj filmat, despre măreaţa realizare a României în acest domeniu sub înţeleapta conducere a lui Traian Băsescu.

Nu este de ici de colea să ajungi la televiziunea americană în orele de maximă audienţă, cu portret în regulă… Cred că întreaga naţiune americană a luat aminte la cele recomandate de Băsescu pentru cei care ar fi pasibili de a fi atinşi cumva de efectele produse prin vrăjitorie.

Purtarea în zi de joi a îmbrăcămintei de culoare mov cică ar fi cel mai bun şi cel mai recomandat leac, supervizat de Guvernul României. Sunt sigur că măcar trei patru-cinci servicii americane de specialitate m-au spionat prin mijloace specifice, curat americane, şi s-au grăbit să mi-o ia înainte, fiindcă asta este doctrina lor naţională în materie de orice.

Văd că zâmbiţi pe sub mustaţă şi mă consideraţi un fel de al doilea V.V. poetul cel pârlit pe care nimeni nu dădea doi bani, dar care pe timpul lui Ceauşescu se plângea oricui voia să-l asculte că întreaga Securitate română era cu ochii pe el şi-l supravegheau fără nici un răgaz, fără sărbători egale sau zile libere compensatorii, continuu, zi şi noapte.

Nu prieteni, eu spun adevărul fiindcă am văzut personal, cum se învârteau pe deasupra blocului trei sateliţi de spionaj, Made in USA, ce aveau pictaţi pe ei steagul american, iar unul chiar şi-a băgat pentru trei secunde o antenă pe fereastra de la balcon.

Cred că au ei un dinte împotriva mea de când am scris acel articol din jurnal „Scutul antirachetă, sau cum a primit România o decizie istorică“ în care îmi manifestam clar opinia

mea de român că la situaţia României din ziua de azi, chelului din fruntea satului doar tichia de mărgăritar de producţie americană îi mai lipsea.

Despre scriptul celălalt pus pe Internet cu o zi mai înainte, americanii nu au zis nici pâs. Era vorba acolo despre reformele din învăţământul românesc, despre care s-a scris, se scrie în draci, şi se va scrie şi în viitor, fiindcă în mod sigur vor urma la rând şi alţi miniştri, adică nişte oameni doldora de idei (cu totul altele decât cele de azi).

Idei de reformă a reformei reformate, desigur, fiindcă vă rog să-mi spuneţi şi mie despre un sector al vieţii sociale care să fi fost reformat mai mult decât acest amărât sector care de o bună bucată de vreme parcă este blestemat să nu mai aibă linişte.

Partea proastă e alta, şi unii chiar au tras semnalul de alarmă, dar cine să-i audă? Se preconizează că nu se va mai scrie mai mult de 2-3 generaţii, fiindcă până atunci toate aceste reforme îşi vor face efectul şi vom asista la apariţia unor generaţii solide cu capete de beton, mai mult sau mai puţin armat, care vor fi perfect capabile să voteze fără să gândească.

Deci după câte se vede, va fi normal ca scrisul şi cititul să fie considerate desuete, depăşite, anacronice, fiindcă oricum nu ar mai interesa pe nimeni într-un asemenea viitor perfect reformat. În învăţământ reforme au fost, reforme sunt şi reforme vor mai fi până nu vor mai avea ce reforma.

Am citit cu nostalgie despre prima reformă din învăţământul românesc care s-a petrecut în 1849 când Eforia Şcoalelor decide oficial: ţiganii au dreptul să înveţe alături de toţi ceilalţi cetăţeni trăitori din Ţara Românească. De unde se vede că munca de integrare a baragladinelor a început de multă vreme, dar s-a lovit de indiferenţa lor.

A urmat fireşte o oarecare perioadă de acomodare, însă rezultatele reformei nu au întârziat să apară: vă amintiţi vestita propoziţie pe care o învăţau silabisind şcolarii la început: Ana are mere.

Aceasta s-a transformat în: Ana nu mai are mere, fiindcă i se furaseră şi drept compensaţie a fost bătută, tâlhărită şi violată într-un colţ mai întunecat de reprezentanţi demni ai noilor beneficiari ai reformei. De atunci, cu dezinvoltura specifică românului, tot în reforme am ţinut-o.

A fost şi o perioadă de linişte, ani buni în care se învăţa carte, dar pentru cei care diriguiesc treburile în ţara asta, perioada respectivă nu se pune la socoteală fiindcă învăţământul pe atunci era comunist şi prea se învăţa carte pe rupte, stresând elevii şi învăţându-i să judece cu propriul cap.

Dintre reglementările zilelor noastre, pentru a se limita numărul oamenilor cu prea multă carte, în 1998, România şi alte 18 ţări europene semnează "Protocolul privind interzicerea clonării umane".

Mai mult, ţara noastră porneşte cu avânt la drum şi pune în practică primul program european de combatere a clonării şi prima măsură s-a îndreptat spre mamele prinse în flagrant delict de gemeni, pentru care s-a hotărât ca să primească alocaţie pentru un singur copil, iar pentru ceilalţi va primi cu generozitate o scutire de amendă fiindcă a încălcat legea interzicerii clonării.

Nu s-a stabilit încă ce măsuri se vor lua pentru cazurile de multiplicare vizuală sesizate de onorabilul preşedinte Băsescu, atunci când la ore târzii se duce de-a buşilea, în patru labe spre patul de odihnă prezidenţială.

Sau poate la el clonarea se permite!

Herodot, ce ne-ai făcut!

Deci treaba este de acum clară. România nu va fi admisă în spaţiul Shenghen. De cum s-a dat sfoară, nu în ţară, ci în lume, despre acest lucru în privinţa acestui popor francofon cu acte în regulă şi european cu hărţi în regulă, toţi românaşii noştri rămaşi ruşinos de căruţă, au început să arate cu degetul în toate cele patru puncte cardinale vinovaţii. Şi au apărut chiar şi nume, ba că Băsescu, ba că Igaş, ba că Blaga, ba că Ponta de la PSD, ba că guvernul şi ca să se completeze balamucul a apărut un cor de români cu cuţitul între dinţi care rânjesc aşa câineşte cântând o mârâită: ţiganii sunt de vină.

În cazul acesta, spuneţi şi dumneavoastră, cum să stau eu în expectativă şi să nu caut împreună cu ceilalţi, vinovaţii sau, mă rog, vinovatul, de acest lăboi dat în plin peste figura noastră şi aşa bine turtită de alte labe anterioare. Am studiat o săptămână problema şi se pare că munca mea a fost încununată de succes.

Acum pot să spun cu toată responsabilitatea care mă caracterizează, că vinovat (observaţi, la singular) de toată această situaţie în care a ajuns ţara noastră, vizavi de spaţiul Schengen, este Herodot. Da, Herodot, ce vă miraţi atâta? Închide bă gura, că intră musca. Este vorba despre acel istoric antic, de la care încă din şcoală, fiecare trebuie să fi auzit un citat celebru desprins din Istoriile lui în legătură cu strămoşii noştri traci şi ramura lor geto-dacii.

Pentru luare aminte (că uitarea este fiziologică) vi-l reproduc încă o dată. Iată ce spune Herodot în Cartea a IV-a a istoriilor sale, în paragraful 93 (citez şi eu acum de pe unde am găsit şi anume după ediţia de la Ed. Ştiinţifică, din 1961, traducerea fiind a Feliciei Vanţ Ştef): "Geţii (cărora romanii le

vor spune daci) sunt cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci". Mamăăă, ce frumos şi reconfortant pentru psihicul nostru făcut varză de occidentalii ăştia nemernici, spune în scris anticul acesta despre înaintaşii noştri!

Dar noi nu ne-am oprit aici cu citirea Istoriei antice fiindcă urmează mai departe o serie e lucruri bune şi plăcute. Ia te uită numai ce spune el, drăguţul de Herodot, în Cartea a V-a paragraful 3: "După indieni, neamul tracilor este cel mai mare; dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt".

Din păcate aici se termină jumătatea care se citează de regulă spre a ne auto-flata. Şi se pare că românii până aici citesc din Istorii fiindcă pe majoritatea „cititul îi adoarme" vorba unui celebru cioban miliardar de pe mioriticele meleaguri.

Dar occidentalii sunt mari scormonitori şi fiindcă ei adorm mai greu la citit au continuat ca să vadă ce scrie istoricul de acum 2500 de ani mai jos: „Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi".

Aoleu, naţi-o bună că ţi-am frânt-o! Vedeţi cum bate pârdalnicul de Herodot, din secolul 5 î.Cr., până în ziua de azi?

Şi staţi aşa demnilor urmaşi de daci, fiindcă n-aţi auzit încă toată cealaltă „jumătate". În paragraful 6 al Cărţii a V-a, zice aşa, (să am pardon pentru urechile mai simandicoase ale unor patrioţi de paradă): "La ei, la traci, trândăvia este un lucru foarte ales, în vreme ce munca câmpului e îndeletnicirea cea mai umilitoare; a trăi de pe urma jafului este pentru ei cel mai frumos fel de viaţă".

Nu prea ne mai place, nu-i aşa? Şi dacă mai citim, tot în paragraful 6 din Cartea a V-a, că: "La traci există următoarea rânduială: îşi vând copiii pentru a fi duşi peste hotare". Na, că după ce ne-a ridicat la început în slavă, ne-a buşit de ne-am dat duhul pentru câteva milenii şi jumătate.

Iată cum, din lăudător al străbunilor, Herodot devine primul „denigrator" al neamului nostru şi al evoluţiei noastre de veacuri dinspre of, direct spre aoleu. Oare în slujba căror agenturi străine o fi lucrat sus-zisul Herodot?

N-o să se ştie niciodată fiindcă dosarul lui s-a pierdut fără nici o urmă, odată cu dosarul de colaborator a Securităţii, al unui oarecare căpitan de marină ajuns în mileniul III şef suprem al statului puilor de daci.

Cert este că francezii şi germanii în special, l-au citit cu sârg pe Herodot şi doar fugitiv au luat notiţe despre neamul nostru şi din scrierile altor antici cum ar fi Hecateu (sec.VI î.Ch.),Tucidide, Ptolemeu, Diodorus Siculus, Trogus Pompeius, Strabon şi chiar Cezar care între două incursiuni împotriva Galiei nesupuse a scris ceva şi despre daci.

Fiecare au avut câte o piatră de aruncat împotriva acestui popor „gâlcevitor, care bea vinul ca pe apă şi pe care niciodată nu poţi pune bază în cadrul unei alianţe de orice fel".

Deci fraţi români, şo pe Herodot, el este vinovatul!

Păzea, vin ţiganii!

Alaorde mo, gea la Heuropa, care ne aşteaptă cu celulare şi portofeluri dă furat! Nu mai putem noi dă şengănul gagiului acela dă Sarkozy, sau dă a gagicei ăleia nasoale dă-i zice Merkăl! Păi noi vedem oricând Parisu' şi fără să ne dea voie şengănul lor să circulăm pă globu' ista. Păi ştii voi bă paraliilor cine suntem noi? Suntem poporul ăl mai prima, proaspăt numit romi pentru că ne tragem dă la Roma şi dă la Romulus dă-n Ferentari. Aşa să ştiţi!

Dăgeaba se plâng pă la porţile cele mari gagii dă români, că le facem numele poporului dă ocară, fiindcă d-ân paraii noştri am plătit să ni se tragă legi aşa cum vrea muşchiul nostru, ca să le închidă gura la toţi cei care ne consideră şi acum încă ţigani. Iată ce zic ei: „că ţiganii nu au fost purtat niciodată de-a lungul istoriei acest etnonim care provine din cuvântul "DOM", care pe limba originară a ţiganilor înseamnă "om".

Prin denaturare (voită) "dom" s-a transformat în "rom" cu "r" accentuat, apoi din "rom" s-a transformat în "roma" apoi în "romani" şi în "romanies" . S-a ajuns astfel încât ţiganii să aibă numele identic cu al românilor în limba engleză.

Romani cu români şi romanies cu românia (în engleză nu există diacritice şi după cum în zilele noastre toată lumea acum se învârte în jurul limbii engleze, vedeţi cum la o un simplă căutare pe google a cuvântului români, scris bineînţeles pe engleză romani, se vor afişa linkuri cu ţigani).

Practic denumirile sunt identice. Dar ţiganii se apără: „Da' ce, noi suntem dă vină că inglejii nu au diacritice? Să-şi pună că au stirline, şi nu le-o cădea coada lor de inglez ţâfnos. Cât despre noi avem acum dreptul să ne numim romi. Jidanii cum de-au ajuns evrei? Aşa vrem şi noi să evoluăm dă la categoria dă ţigani la ceea dă romi cu acte în regulă. Păi ştie ei gagii dă români istoria noastră? Sigur că nu.

Ochii şi urechile la mandea că v-o spune el, cum am ajuns noi renumiţi păste toată lumea cunoscută, chiar înainte ca pârliţii ăştia dă români să ştie că ezistă pă lumea asta ca popor şi stând pe undeva prin copaci, că erau şi mai al dracului fraţi cu codrul pe atunci, nu au reuşit să aibă măcar o literă scrisă dăspre istoria lor.

Iată ce frumos scrie în istoria noastră: „Ţiganii sunt un grup etnic ce poate fi găsit aproape în toată lumea. În Europa, cele mai importante şi numeroase grupuri trăiesc în România,

Macedonia, Ungaria, Bulgaria, Cehia, Slovacia, Grecia, Spania şi Serbia. În Asia, mai ales în Turcia, Caucaz, Iran şi India. Ţiganii au migrat chiar şi în America şi nordul Africii. Se presupune ca numele de "ţigani" provine din grecescul "athinganoi" tradus "a nu se atinge". În alte limbi se spune zingari, tsigans, zigeuners, cigani sau cikani. Ţiganii sunt originari din nord-vestul Indiei şi nord-estul Pakistanului.

Ei făceau parte din casta Ksatriya a rajpuiţilor. Ţiganii au migrat în Iran şi în Asia mediteraneana, începând din secolul V, apoi în Imperiul Bizantin în secolul IX, de unde au pătruns în sud-estul şi centrul Europei (secolele X – XIV), ca şi în nordul Africii. În secolul XV au pătruns în Europa apuseană (în special în peninsula iberică) iar din secolul XIX în cele doua Americi.

Limba ţigănească are importante influente persane şi armene, ceea ce dovedeşte trecerea ţiganilor prin aceste ţări. În Europa, ţiganii au fost ţinuţi în sclavie în Balcani (în special Moldova şi Ţara Românească), ori şi-au continuat călătoria răspândindu-se în toată Europa, din Spania (1425) până în Finlanda (1597).

Pentru a obţine permise de trecere prin ţările din apus, unii ţigani au pretins că sunt creştini din Egipt veniţi în pelerinaj (iar mai apoi, când nu au putut să le mai obţină, au falsificat astfel de permise). Acest lucru, asociat cu înfăţişarea lor străină, duce la denumirea engleză de "gypsy" şi cea spaniolă de "gitano", de la egiptean.

Ţiganii au avut mereu o aură misterioasă, încă de la venirea lor în Europa. Odată asociaţi cu o lume misterioasă, a magiei, ghicitul li se potrivea perfect. Totodată, ghicitul era o modalitate simplă de a câştiga bani fără muncă. De-a lungul timpului, ţiganii au folosit multe metode de ghicit, de la boluri de cristal, cărţi de tarot, până la numerologie (interpretarea numerelor) şi cititul în palmă. O altă meserie este cântatul.

Ţiganii sunt, probabil, cel mai bine cunoscuţi datorită muzicii lor. Despre meseria cea mai îndrăgită de acest popor, hoţia, furtişagul, ciordeala, putem afla încă de la istoricul arab Hamza din Ispahan care vorbeşte despre monarhul persan Bahram Gur ce şi-a încheiat domnia în jurul anului 438 e.n. De aici aflam primele marturii despre ţigani cunoscuţi ca zotti sau luri.

Astfel regele Persiei îi va cere suveranului Indiei 12.000 de lăutari care ar fi urmat să distreze auditorii şi să se stabilească acolo pentru a deveni agricultori şi a munci pământul, primind în schimb fiecare, vite, măgari şi grâne. 50 de ani mai târziu în poemul epic naţional persan Şah (Cartea Regilor) aflăm că lurii (adică ţiganii) au mâncat grânele şi vitele refuzând munca pământului şi au fost drept urmare izgoniţi de către regele Bahram Gur.

De atunci se spune că ţiganii: „umblă şi astăzi prin lume, căutând de lucru, întovărăşindu-se cu câinii şi cu lupii, furând tot ce le cade în mână şi chiar tâlhărind la drumul mare pe timp de zi şi de noapte."

Aşa că, dacă l-aţi ascultat pă mandea cum se cuvine, vedeţi că noi avem tot dreptul să ne numim romi fiindcă avem o istorie scrisă mult mai veche decât a amărăştenilor ăştia dă români care tot umblă cu săru'mâna pă la naltele curţi turceşti sau ungureşti ca să li se mai dea şi lor câte-o halcă de istorie veche a României.

Cât priveşte pă Heuropa asta care vrea să ne dea la cap cu şengănul lor, pot zice că de abia acum, dă când cu democraţia asta, ne-a venit apa la moară şi putem să plătim toate poliţele vechi cu vârf şi îndesat. Păi iată ce spune istoria despre cum s-a comportat Heuropa cu noi: „Vânătoarea de ţigani se produce, în aceeaşi perioadă, în mai multe state.

Un bon de plată, din 7 mai 1737, arată că un vânător de ţigani (pe atunci meserie onorabilă) dintr-un sat austriac era remunerat cu 52 de coroane. Un secol mai târziu, în Jutland, arhivele vorbesc de o vânătoare în care au fost ucişi 260 de ţigani, inclusiv o ţigancă cu copilul ei. În ţările scandinave, în 1560, se interzice botezarea şi înmormântarea ţiganilor, iar în 1637, ţiganii găsiţi pe acele teritorii puteau fi ucişi fără judecată.

Ordonanţe similare, decretate în secolele XVIII – XIX, au rămas valabile până în 1954. În Elveţia, între secolele XVI – XVII, ţiganii erau torturaţi, iar din 1580, oricine putea să-i ucidă. Din 1646, dreptul de a lichida, prin bătaie sau împuşcare este instituţionalizat prin ordonanţă.

Până atunci, orice ţigan când era prins, i se tăia o ureche şi i se punea în vedere să părăsească teritoriul. Dacă era prins din nou era spânzurat. Deci cu toate că nu aveau calculatoare pe timpul acela, tipul acesta de bază de date era perfect. Dacă erai ţigan, erai prins şi aveai numai o ureche însemna că eşti deja cuprins în baza de date şi spânzurătoarea te aştepta".

Observaţi deci gagiilor că avem tot dreptul să dăm păste bot Heuropei cu şengănul ei cu tot, fiindcă şi aşa în faţa tuturor naţiunilor lumii, oalele sparte de noi le vor plăti milenii de aici încolo adormiţii ăia dă români, care după părerea noastră, dobitoci au fost, dobitoci sunt încă…

Foaie verde, foaie blondă

Cred că singurul efect mai de Doamne ajută, produs de frunza doamnei Udrea pentru promovarea turismului a fost, cu siguranţă şederea în mai multe răstimpuri „in Carpaten Land" a membrilor echipei FMI conduse milităreşte de acel de acum bine cunoscut, Jeffrey Franks, ştiţi voi, e vorba de băiatul acela grăsunel, cu meclă de tocilar care parcă şi acum plânge după sendvişul care i se fura de răuvoitori în clasele primare.

Desigur că mulţi au observat că de când tot vine la căpătâiul acestei ţări bolnave, direcţionând-o lent spre lumea cealaltă, a început s-o rupă binişor pe româneşte, poate chiar mai bine decât mulţi dintre parlamentari, miniştri şi membri ai guvernului (a se vedea în special cei le la Ministerul Culturii şi Ministerul Sănătăţii, ministere deţinute de UDMR), başca minorităţile, fie ele maghiare sau din cele bronzate natural, păstorite de Marean Vanghelie prin sectorul 5 al Capitalei.

Poate vă întrebaţi, că dacă tot vine lunar pe aici, de ce nu se mută la Bucureşti şi basta? Se pare că este o problemă de metabolism sau altceva, în orice caz este ceva fiziologic fiindcă în secret a motivat că după o săptămână, două petrecută aici la noi, i se face pur şi simplu greaţă de o aşa ţară coruptă, şpăgară, îmbâcsită şi fără nici un orizont.

A propus el sireacul vreo câte va măsuri de reducere a birocraţiei, pedepsirea corupţilor, transparentizarea modului în care operează statul… Dar cine să-l asculte? Balaurii noştri statali au înţeles că trebuie să reducă salarii, pensii şi alte venituri drept compensaţie.

La reducerea birocraţiei se pot vedea foarte bine rezultatele când de exemplu la Asociaţia Naţională a Funcţionarilor Publici orice hârtie poartă patru semnături: „întocmit", „verificat", „avizat" şi „director". Deci dacă sunt necesari cel puţin patru funcţionari pentru a emite o hârtie oarecare vă daţi seama de cât s-a redus birocraţia sub „ferma" conducere a acestui guvern.

Şi aşa cum scria cineva care cunoştea bine sistemul: „corupţia din România nu este de-aia care trece cu o aspirină Bayer şi un ceai Hapciu, ci aici trebuie dat cu napalm, iar apoi, când se mai domoleşte pălălaia, împrăştii şoricioaică şi în final foloseşti radical, mitraliera".

Nu cred că a spus chiar aşa, dar cred că nu-i bai, fondul este principalul. Oricum, chiar dacă mi-am propus ca să nu mă iau azi de MŞTC (adică Marele Şef de Trib de Cotroceni), credeţi-mă pe cuvânt că nu se poate. Nu se poate şi basta să vorbeşti în România despre corupţie, hoţie, şpagă, machiaverlâc, politicianism de mahala, sforării de orice fel, panglici scoase pe nas, pe urechi, pe ochi, pe gură, pe fund, fără ca să nu apară la orizont umbra lui şuie dându-şi cu părerea sau luând apărarea escrocilor.

Şeful acesta când este, sau nu este beat, caută să-şi bage nasul peste tot, să controleze tot, să măsluiască chiar şi ce nu este de măsluit, să spurce tot ce i se pare lui că se uită mai lung la mecla lui haioasă, şi se comportă cu partidul lui mai abitir decât eminentul cioban al ţării cu echipa Steaua.

Ehei, dragilor, Gigi Becali este un mic, copil ca manager pe lângă Traian Băsescu care a devenit patronul, antrenorul, impresarul şi jucătorul celei mai ciudate selecţionate politice, formate din echipa sa şi alte murături de la echipe satelit care s-au adunat la mălaiul guvernării ca musca la… ştiţi voi ce.

Desigur, ca şef absolut în meciurile pe care le are cu poporul român, el singur decide cine să joace, cine e în formă, cine trebuie să mai aştepte, cine e bun pe postul ăla şi cine nu. Schimbă, dărâmă, apelează la transferuri dubioase, la arbitri tocmiţi, prezice precum Nostradamus că PSD şi PNL sunt nişte echipe din liga secundă prost antrenate, şi spune oricui că vor mai sta mult şi bine în opoziţie.

Adică, aşa cum ar spune Gigi Becali pre limba lui, echipele acelea nu vor lua campionatul, care simte că-i este rezervat doar lui până în vecii vecilor. Şi în pauzele de antrenament mai hotărăşte şi alte chestii cum ar fi de exemplu, că vameşii care vor turna pe colegii lor, adică vor da pe goarnă exact ceea ce vrea şi despre cine vrea el să audă, vor scăpa de a

ajunge la „mititica”, spune el ritos că “regina şpăgii de la vamă” e un lider sindical (!!!)…

Adică iar arată ca de obicei cu degetul în altă parte şi se jură că n-are dovezi despre implicarea politicului în toată hoţia asta. Deci râuri, râuri de euroi şi dolari curgeau cu milioanele de la toate vămile din România pe sub nasul politicului în buzunarele unui lider sindical, iar ei stăteau şi se uitau ca proasta-n traista goală.

Oare cam cât de proşti ne crede el pe noi. Sau cine ştie, poate chiar suntem, de vreme ce l-am mai „uns” odată ca preşedinte.

Se mai plânge pe la colţuri, că televiziunile lui Vîntu şi Voiculescu, vor să-i spargă lotul selecţionat cu atâta grijă, că Macovei, şi Preda, trebuie musai să fie titulari la prima echipă, iar Baconschi mai are de tras încă mult şi bine la echipa a doua până va fi bun de titular.

Aş fi curios de ştiut ce doreşte el în viitor pentru jucătoarea sa cea blondă. Vrea oare să o transfere la o echipă mai mare?

Că la cât a prestat săraca la Traian încă de pe când era la primărie, zău că merită…

Fiindcă trebuiau să poarte un nume…

În acest an 2011, pentru prima oară, România sărbătoreşte la 15 ianuarie "Ziua Culturii Naţionale" sub auspiciile unui moment consacrat din istoria culturii noastre: comemorarea poetului Mihai Eminescu, de la a cărui naştere se împlinesc 161 de ani.

Nici nu se putea alege un reper mai însemnat din cultura românească decât data apariţiei pe pământul românesc

a celui care parcă a fost piatră de hotar pentru definirea poporului român care în sfârşit avea o limbă proprie, distinctă şi înţeleasă în toate colţurile ţării.

Mihai Eminescu, "omul deplin al culturii române" aşa cum ni-l înfăţişează Constantin Noica, rămâne un reper incontestabil pentru reuşita de a îmbina efortul de recuperare a tradiţiei cu necesara deschidere spre modernitate.

Chiar şi Emil Cioran (care nu se prea omora el cu românismul) spunea: „Fără Eminescu, neamul nostru ar fi neînsemnat şi aproape de dispreţuit. Dacă n-am fi avut pe Eminescu, trebuia să ne dăm demisia. Eminescu este scuza României în faţa lumii".

Recent am citit ceva scris de Geo Bogza despre Mihai Eminescu, care începe cu „pe vremea când umbla Dumnezeu cu Sfântul Petru pe pământ au ajuns şi au înnoptat într-o casă din Ipoteşti, unde au fost primiţi şi cinstiţi cu mare omenie, fără a fi cunoscuţi şi fără a fi întrebaţi cine erau. Impresionat de căldura sufletului românesc Sfântul Petru îl roagă pe Dumnezeu să facă ceva pentru oamenii acestor meleaguri, oameni care au un suflet atât de mare. Şi Dumnezeu le-a dăruit românilor pe Mihai Eminescu! Frumos a spus Geo Bogza la timpul acela!

Dar în timpurile noastre postdecembriste, unii care nici nu mai contează dacă sunt pui de evrei sau nu, precum H. R. Patapievici şi alţii ca el, vor, nu să-l răstignească ca pe Isus Cristos, ci pur şi simplu să-l arunce la lada de gunoi ca pe o vechitură care ne încurcă în marşul nostru „triumfal" spre Europa!

În articolul „Inactualitatea lui Eminescu în anul Caragiale", publicat în numerele 1-2 din 2002 ale revistei Flacăra şi republicat în nr. 8, august 2006 al revistei Idei în dialog putem citi negru pe alb: Eminescu este cadavrul nostru din debara, de care trebuie să ne debarasăm dacă vrem să

intrăm în Uniunea Europeană, susţine H. R. Patapievici, preşedintele Institutului Cultural Roman. (Citatul este reprodus din Revista ROST nr. 24/2005).

Au trimis ghiulele otrăvite către marele poet al neamului românesc şi Nicolaie Manolescu, criticul care crăpând de invidie că nu este socotit criticul numărul 1 al literaturii româneşti şi-o fi zis că numai „dărâmând pe cineva mare" poate să urce el, aşa că a pus tunurile pe Eminescu socotindu-l un antisemit (?!?) ce trebuie scos din literatura română.

Au mai tras la foc cu foc sau foc sau automat şi evreul Zigu Ornea, şi poetul favorit a lui Băsescu, Mircea Cărtărescu şi un întreg pluton de anonimi, pe care numai dracu' ştie cum îi mai cheamă.

Dar Eminescu, rămâne Eminescu de-a pururi. Eu un scârţa-scârţa pe hârtie, mă consider nevrednic de a tulbura somnul înalt la umbra cetinei nemuritoare imaginate de poet, şi de a scrie chiar şi la modul superlativ despre El.

Acum vă rog să-mi daţi voie ca în această zi de sărbătoare naţională, să închei cu cea mai frumoasă poezie scrisă vreodată despre Eminescu. Este vorba de poezia „Trebuiau să poarte un nume" de Marin Sorescu.

Eminescu n-a existat.

A existat numai o ţară frumoasă
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe,
Ca o barbă nepieptănată de crai
Şi nişte ape ca nişte copaci curgători
În care luna îşi avea cuibar rotit.

Şi, mai ales, au existat nişte oameni simpli

Pe care-i chema: Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare,
Sau mai simplu: ciobani şi plugari,
Cărora le plăcea să spună,
Seara, în jurul focului poezii ¬-
"Mioriţa" şi "Luceafărul" şi "Scrisoarea III".

Dar fiindcă auzeau mereu
Lătrând la stâna lor câinii,
Plecau să se bată cu tătarii
Şi cu avarii şi cu hunii şi cu leşii
Şi cu turcii.

În timpul care le rămânea liber
Între două primejdii,
Aceşti oameni făceau din fluierele lor
Jgheaburi

Pentru lacrimile pietrelor înduioşate,
De curgeau doinele la vale
Pe toţi munţii Moldovei şi ai Munteniei
Şi ai Ţării Bârsei şi ai Ţării Vrancei
Şi ai altor ţări româneşti.

Au mai existat şi nişte codri adânci
Şi un tânăr care vorbea cu ei,
Întrebându-i ce se tot leagănă fără vânt?

Acest tânăr cu ochi mari,
Cât istoria noastră,
Trecea bătut de gânduri
Din cartea cirilică în cartea vieţii,
Tot numărând plopii luminii, ai dreptăţii, ai iubirii,

Care îi ieşeau mereu fără soţ.

Au mai existat şi nişte tei,
Şi cei doi îndrăgostiţi
Care ştiau să le troienească toată floarea
Într-un sărut.

Şi nişte păsări ori nişte nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi şi mişcătoare şesuri.
Şi pentru că toate acestea
Trebuiau să poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus Eminescu.

Moş Teacă, ultima nădejde

Ultima nădejde a unui popor este armata. În acel scut al ţării care prin educaţie şi prin formare continuă, devine chezăşia perpetuării peste timp a unui popor, fiind depozitarul înălţătoarelor sentimente de curaj, bărbăţie, onoare, spirit de sacrificiu până la preţul suprem pe care-l poate plăti un om pentru patria sa, viaţa.

Aşa ne-am născut cu acest sentiment, aşa am trăit o viaţă de om, cu acest sentiment am mărşăluit şi eu în coloana de infanterie ce a ocupat tranşeele de pe muntele Bărnărel, în acel început de septembrie 1968 când hoardele Pactului de la Varşovia au invadat Cehoslovacia, iar în planurile lui Brejnev urmam noi la rând.

Cei care au prins atunci acel moment înălţător pentru armata noastră, fiind sub arme, nu pot să uite niciodată, starea

extraordinară de spirit al armatei, dorinţa de a lupta pentru patria asta în care am văzut lumina zilei, ura faţă de cei care pândeau la graniţele ţării pentru a specula orice slăbiciune a noastră, acceptarea cu nonşalanţa tinereţii a morţii pentru această cauză.

Oricât s-ar zbate spurcaţii zilelor noastre, mânjiţii slugoi ai occidentului, să demonstreze contrariul, pot să jur alături de milioane de oameni că atunci l-am simţit pe Ceauşescu alături de noi, un om de al nostru, un om care cu un adevărat patriotism a ales ca să ne împotrivim în numele unor principii naturale ale statelor, tuturor armatelor din acel tratat cu toate că el ştia din start că în caz de am fi pierdut, ar fi fost executat.

Atunci a fost poate singura clipă de glorie a poporului acesta când sub conducerea unui adevărat român cu o inimă mare cât ţara, o inimă de adevărat patriot, s-au ridicat cu trup şi suflet ca un singur om în apărarea ţării.

Dar s-au dus acele timpuri. Atunci toată ţara era alături de preşedintele ţării, acum preşedintele ţării este împotriva ţării întregi. Actualul beţivan de Murfatlar, cu veşnic damf de whisky a călcat în copitele-i prezidenţiale, în anul 2010, orice categorie socială care mai există în ţara asta şi mai rămăsese doar armata. Însă chiar din prima lună a anului a urmat rândul acestei categorii sociale care întotdeauna a fost mândria şi nădejdea noastră.

A reuşit să-i umilească aşa cum nu i-a umilit nimeni vreodată de la înfiinţarea armatei române de pe timpul lui Cuza până în zilele noastre. Având conştiinţa că armata niciodată nu s-a lăsat umilită, mă aşteptam la nişte riposte ferme din partea celor care pot purta uniforma toată viaţa.

Dar ceea ce am auzit aseară la televizor într-o emisiune în care fuseseră chemaţi pensionari militari în majoritate

generali m-a bulversat cu totul. Credeam că nu am auzit bine sau am luat-o eu razna dar se vede că nu-i aşa.

Cei douăzeci de ani de democraţie au reuşit să spele până şi creierele militarilor fiindcă altfel nici nu mi-aş fi închipuit măcar, o asemenea formă de protest din partea armatei. Se vorbea acolo că pe 24 ianuarie când este aniversarea Unirii Principatelor Române, 16 militari în echipament militar de campanie au de gând să-şi dea foc în faţa Parlamentului (!?!).

Deci 16 ofiţeri cu îndelungat antrenament de luptă, capabili de a folosi arme sofisticate, îmbrăcaţi în uniforma sfântă a armatei române, au hotărât să se comporte precum ţaţa Leana croitoreasa când află că o înşeală bărbatul cu spălătoreasa de la parter.

Bine a mai ajuns armata asta! În alte părţi ale lumii, 16 militari cu o asemenea înaltă calificare militară ar face un nucleu înarmat imbatabil care cu prima ocazie ar termina fizic, indiferent de consecinţe, pe cheliosul din fruntea statului care i-a umilit impardonabil.

Dar militarii aceştia în fuste în loc să moară încercând să scape ţara de blestemul chiormanlâului, ar prefera să facă de râs armata română şi să-şi dea foc precum nişte civili oarecare.

Se pare că nici un marş de protest al militarilor nu ar prea avea mari sorţi de izbândă fiindcă jigodia cotrocenistă este protejată de gunoaiele revoluţiei care acum poartă denumirea de revoluţionari şi care cum apare câte-o demonstraţie care are ca ţintă Cotrocenii, fac zid în faţa Preşedinţiei.

Păi cum să nu facă zid, când un muncitor calificat este plătit acum cu 500 de lei deşi lucrează zi-lumină iar un „revoluţionar" care nu face nimic ia 3000 (adică treizeci de milioane lei vechi) lunar. Aceste gunoaie aduse de valul revoluţiei, în cea mai mare parte nici pe timpul socialismului nu au muncit şi nici acum.

Dacă ai vedea lista revoluţionarilor din Vaslui, cam te-ar umfla râsul, dar dacă ai vedea statul lor de plată te-ar umfla plânsul de mila propriei persoane. Eu cred că umilita asta de armată ar trebui să-şi amintească măcar în al 12-lea ceas că numele de armată vine de la armă şi decât să moară ca o muiere dându-şi foc mai bine să moară cu arma în mână pentru o cauză dreaptă fie măcar şi pentru a pedepsi pe cel care i-a umilit.

Oare ce ar spune lumea de pe globul acesta dacă ar afla că ofiţerii români în loc să moară vitejeşte, au preferat să se prăjească singuri muiereşte cu benzină. De s-ar întâmpla asta, mamăă, ce-ar mai hăhăi de bucurie marinarul cel spurcat care s-a cocoţat prin hoţie în capul românilor.

Aş vrea să spun câteva vorbe şi pentru armata română: dacă şi după imensa umilire a armatei române, acel nenorocit de Băsescu rămâne tot în viaţă, înseamnă că ne meritäm soarta şi nu mai avem nici o nădejde în nimeni.

Cu atât mai puţin în Dumnezeu, care ne-a uitat demult…

Vivat gaşca!

Chiar dacă azi este numai 17 ianuarie, este o zi aşa de frumoasă, cu soare şi grade în termometre încât pentru prima dată după atâta cârcoteală la toate orânduielile din ziua de azi, simt datorită vremii acesteia o bucurie aşa de imensă încât îmi vine să mă urc pe bloc şi să strig înspre cele patru zări: Vecineee, trăiască-ţi capra.

Deci vă daţi seama cât de bine trebuie să se simtă un român adevărat, ca să poată ura fără gânduri ascunse aşa ceva în mod deliberat vecinilor săi.

Da nu vă bucuraţi prea devreme. Parlamentul României nu s-a reunit în sesiune extraordinară ca să aprobe venirea primăverii, apariţia floricelelor pe câmpii şi punerea în practică a îndemnului: hai să le-adunăm copii, înainte de înfăptuirea unor măsuri stringente la nivel naţional, luate cu inteligenţa bine ştiută, de către onor, Guvernul României sub înţeleapta conducere a Marelui Cârmaci de la Cotroceni.

În mod accelerat se pregăteşte în forţă acţiunea MNNB (adică Marea Numărare Naţională a Bibilicilor). În cadrul acestei acţiuni cetăţenii care deţin mai mult de 15 bibilici, găini, sau curci, mai mult de 2(doi) porci, sau mai mult de zece iepuri, se vor şterge creştineşte pe bot de orice avantaje din partea statului român.

Cetăţeni cu bibilici în dotare, vă spun clar, nu e de glumă! Ascundeţi-vă bine bibilicile, numai nu în cămară, printre cele două kile de cartofi ce v-au mai rămas, fiindcă fix acolo vor căuta prima oară inspectorii ANAF, specializaţi pe bani grei la Washington, exact pentru genul acesta de controale.

Luaţi exemplul celor mari şi treceţi bibilicele care vă prisosesc pe numele mătuşilor din dotare, vreunei verişoare ce nu are bibilici, sau chiar a unui om de încredere.

Cetăţeni, proprietari a peste 15 bibilici, asiguraţi-vă cu certitudine, că bibilicile dumneavoastră rămase în bătătură nu sunt din cele ciripitoare, ca atunci când vor fi interogate de ANAF, când vor fi biciuite, gâtuite, pocnite, jumulite de vii sau lovite cu bocancul, nu vor divulga cu nici un preţ numărul total de surate pe care le conţine gospodăria dumneavoastră.

Între timp, pregătiţi-vă ghioaga ghintuită şi retragerea strategică în munţi pentru rezistenţa armată. Este un sfat, nu un îndemn (spun asta doar ca să am o acoperire faţă de cei care poate acum trag cu urechea la ceea ce vă spun eu).

Iată ce le-a mai fătat mintea guvernanţilor în mica vacanţă de iarnă care de abia a trecut. S-au adunat cu Bocul cel mic în frunte şi cu o opintire herculeană au reuşit să dezamâneze amânarea ordonanţei care obliga oamenii să-şi cumpere cauciucuri de iarnă, pentru iarna 2011-2012 şi deci în cazul acesta hotărârea devine valabilă pentru iarna 2010-2011, adică exact în perioada în care suntem.

Guvernanţii cu idei au pus mâna pe creion, au făcut ei nişte calcule aşa cum se pricep şi le-a ieşit că ar putea să câştige 445 de milioane de euro din TVA, dacă obligă poporul acesta şi aşa năpăstuit să-şi cumpere anvelope de iarnă. Deci se vede acum clar că măsura nu vizează de fel reducerea numărului de accidente, ci colectarea de mălai la buget.

Cred că Boc se gândeşte cum să-l recompenseze pe cel care a avut geniala idee a acestei surse bugetare fiindcă s-ar putea extinde cu mare succes şi asupra altor domenii. Şi pentru un asemenea guvern, n-ar fi prea greu să dea o ordonanţă de urgenţă ca absolut toate femeile între 18-65 de ani să-şi pună silicoane valabile iarna şi vara, în timp ce toţi bărbaţii ar trebui să-şi cumpere ghete de fotbal şi câte un fes turcesc. Dacă mă veţi întreba, de ce fes turcesc, fiindcă nu are nici un sens, vă pot lesne întreba şi eu: câte măsuri guvernamentale, din ultima vreme, au avut vreun sens pentru bunăstarea poporului, aşa că nu vă mai miraţi dacă se mai ia una.

Cred că vă daţi seama ce purcoi de TVA s-ar aduna din asta la bugetul statului, purcoi, din care majoritatea euroilor ar avea o direcţie unică şi precisă: puşculiţa electorală a PDL, fiindcă se apropie primejdios de repede anul electoral 2012 şi trebuie cumpărate câteva milioane de găleţi portocalii. Deci române nu ai ce face, taci, şi dacă nu ţi-au secat lacrimile, plângi. Atâta mai ai voie de la împărăţie, fiindcă oricum nu-i costă nimic. Ba unii, se gândesc să impoziteze şi lacrimile.

Deci române, nu mai ridica glasul, stai dracului în pătrăţica ta şi vorba marelui om de afaceri din Ferentari, Sile Pietroi: mucles. După Revoluţia ceea, sau ce dracu o fi fost în 1989, am fost tot timpul educaţi să tăcem şi să nu reclamăm nimic fiindcă devenim turnători, delatori, foşti securişti, sau ce mama dracului le-o mai fi trecut prin cap celor de la CIA, ca să adoarmă complet în român spiritul civic.

Dacă în Austria sau Germania un vecin s-ar apuca să violeze o trecătoare pe stradă, fiţi siguri că oamenii de pe acolo ar pune imediat mâna pe telefon și ar chema poliția, după care ar interveni ei înșiși pentru a opri infracţiunea respectivă. La ei aceasta se cheamă spirit civic.

Dacă austriecii sau nemții respectivi ar face asta la noi, s-ar chema că sunt turnători, delatori, foşti securişti, etc… Dacă în SUA, ţara libertăţilor instituţionalizate, în curtea de peste drum ar pune ţiganii difuzoarele să urle manele la ora 2 noaptea, vecinii ar pune mâna pe telefon și ar chema poliția.

La ei asta se cheamă spirit civic. La noi cei care dau telefon ar fi catalogaţi imediat drept turnători, delatori, foşti securişti. Dacă în țările cu evaziune fiscală ţinută sub control sever ai vedea că vecinul tău, polițist sau angajat la stat, își face o vilă de 3 milioane de euro și își cumpără un Lamboghini, ai suna la fisc și ai semnala prompt cazul. Acolo s-ar chema că ai spirit civic, în timp ce în România se cheamă că faci parte dintre turnători, delatori, foşti securişti.

La noi ca să nu fii suspectat că faci parte dintre turnători, delatori, foşti securişti ai voie să suni numai pompierii sau salvarea. Şi aia vine de multe ori după ce ai dat ortu'.

Totuşi s-a observat că şi în ţara noastră la sunetul telefonului se pun imediat în mişcare toate organele abilitate, Poliţia, Direcţia Generală Anticorupţie, Fiscul, dar se pun în mişcare numai când dă telefon doar un anumit om care la

timpul său a făcut efectiv parte dintre turnători, delatori, securişti, însă la ora aceasta nu se mai cunoaşte nimic fiindcă s-a tratat la timp de dosarită, boală care pe unii i-a răpus din punct de vedere politic (a se vedea cazul Mona Muscă).

Cred că v-aţi dat seama şi singuri că este vorba de Chiorul Suprem al statului român, un chior special, care nu vede decât violurile care nu-i sunt pe plac, numai evazioniştii care fură mai mult decât cei din familia lui, numai şpăgarii care nu fac din gaşca lui.

Dacă nu mă credeţi sunaţi voi la Poliţie, la Direcţia Generală Anticorupţie, la Fisc şi vedeţi dacă de mâine se iau la puricat averile videnilor, udrelor, bercenilor şi a celor mulţi ca ei care fac parte din partidul de la guvernare.

Eu pot să pun pariu că tot tu cel care ai dat telefon vei cădea rău şi vei fi considerat în mod public că faci parte dintre turnători, delatori, foşti securişti şi că ar trebui să-ţi fie ruşine fiindcă te iei de oamenii „cinstiţi".

Şi vei mulţumi cerului dacă scapi fără un proces de calomnie…

A murit Paţurcă, ei şi…

Ce frumoase erau zilele anului 1990 şi începutul anului 1991! Ne simţeam liberi, puteai să vorbeşti despre orice fără teamă, industria fostă socialistă duduia, contractele comerciale încheiate înainte de 1989 se derulau cu spor, IAS-urile şi SMA-urile erau intacte, câmpiile şi dealurile patriei noastre râdeau în soare pline de roadă, trezoreria statului era plină şi chiar cu excedent de miliarde de dolari.

Ni se părea atunci că în sfârşit bunul Dumnezeu şi-a aruncat un ochi, fie chiar şi puţin şovăielnic, asupra poporului acesta oropsit de veacuri şi a hotărât că trebuie ajutat să iasă la liman.

Ne bucuram atunci, ca nişte copii ai cerului, nişte copii care nu au aflat încă limitele binelui şi răului, nişte copii curaţi la suflet care nutreau mari năzuinţe spre viitor, nişte copii care habar nu aveau că dulăii cei mari ai lumii, flămânzi după o halcă aşa grasă cum era la ora ceea România, deja adulmecau pe lângă gard, pândind momentul prielnic pentru a o înhăţa.

Greutatea mare la momentul acela pentru jigodiile străine aflate la pândă era de ordin psihologic. Românii or fi dus-o mai greu pe timpul lui Ceauşescu, dar devenise un popor demn, orgolios cu un ascuţit simţ naţional şi nu ai fi putut să-i înfrângi decât după ce tăvăleai bine prin rahat şi noroi aceste sentimente care stăteau în calea dizolvării fiinţei naţionale ale României.

Odată distrus sufletul, corpul omenesc nu devine decât un hoit bun de reciclat în orice, cum ar fi de exemplu, sclav prin Europa la cules de fructe. Undeva în laboratoarele finanţei sau crimei mondiale (fiţi siguri că sunt una şi acelaşi lucru) deja se stabiliseră etapele pe care trebuia să le parcurgă ţara noastră până la completa pierzanie.

Că am fost copii fără minte în 1989 se văzuse fiindcă am jucat aproape cum ne-au tras sforile păpuşarii de dincolo de perdea. Păi unde dracu s-a mai văzut un popor care să facă o revoluţie în direct? Orice lucru cere o regie iar regia revoluţiei a fost făcută din timp şi de aceea a părut perfectă. Poate nu se va şti niciodată cine a scris scenariul şi care a fost regizorul ce mişca poporul român pe harta patriei ca pe soldăţeii de plumb.

Credeţi oare voi românii că nişte ostaşi de ai noştri au tras cu sânge rece în copiii de la Timişoara care ieşiseră pe

treptele catedralei cu lumânări aprinse în mâini? Niciodată n-o să reuşească cineva să ne facă să credem acest lucru fiindcă ne cunoaştem prea bine sufletul, dar marelui „regizor" trebuia să-i iasă la socoteală cei 60.000 de morţi propuşi iniţial şi lunetiştii lui, mercenari din lumea largă veniţi la noi ca turişti, au apelat la acest „truc" mârşav al uciderii copiilor.

Gândirea este extrem de simplă fiindcă orice vieţuitoare îşi iubeşte puii şi ar face moarte de om pentru ei aşa că şi-au zis dumnealor că în felul acesta populaţia se va ridica împotriva armatei iar morţii vor apărea şi în realitate şi nu numai în minciunile lor lătrate pe posturi antiromâneşti, de voci româneşti a unor români vânduţi pe mai puţin de treizeci de arginţi, ca alde Tismăneanu, Vlad Georgescu, Virgil Ierunca, Monica Lovinescu, Emil Hurezeanu şi alte cozi de topor.

Dar după ce praful stârnit de buntul acesta s-a mai aşezat, au observat că nu pot deschide pe loc taraba şi trece direct la vânzarea cu grămada a avuţiei româneşti fiindcă cineva a lansat o lozincă de bun simţ: „Nu ne vindem ţara".

Acest strigăt cred că a fost ultima pâlpâire a demnităţii naţionale fiindcă imediat corul lătrătorilor a sărit ca la comandă să-i facă de râs pe cei care ziceau şi credeau asta.

Imediat s-a decretat că absolut toată industria românească nu este decât un morman de fiare vechi, că toate întreprinderile agricole de stat sunt rămăşiţe comuniste şi trebuie desfiinţate şi tot chestii din acestea care să ne aducă dacă nu în stadiul culegătorilor africani, măcar în stadiul de consumatori ale produselor occidentale.

Dar nu se putea trece imediat la aceasta, până nu se demonstra că noi, cei mulţi din ţara, asta suntem doar o adunătură atavică de sălbatici cărora trebuie să li se explice şi să li se demonstreze ce e democraţia (ce naiba o fi aceea în

conceptul idioţilor, fiindcă numai conducerea poporului nu e, ceea ce căuta să ne predea ei).

Poate nici nu scriam aceste rânduri dacă nu aflam din presă că a dat ortul popii, cu succes deplin de sută la sută, unul dintre pionii folosiţi la convertirea spre prostie continuă a poporului acesta.

Este vorba despre un ratat incurabil, boschetar cu vechi state de serviciu, care purta numele de Cristian Paţurcă. Numele lui este legat şi poate va fi legat în continuare de acel buboi purulent care timp de aproape două luni a infectat centrul Capitalei noastre, buboi care a purtat şi poate va purta până la completa lui încriminare în faţa istoriei numele de Piaţa Universităţii.

În martie anul acela se iţise pentru prima dată şi marele buboi, buboiul suprem, care pe lângă puroi emite şi venin, buboi care se afla de data asta, nu în centrul capitalei, ci în centrul ţării şi purta numele de problema maghiarilor din România.

În acel îndepărtat 15 martie, românul Mihăilă Cofariu a fost bătut nemilos pe caldarâmul de la Târgu Mureş de către maghiari iar filmul bătăii a fost transmis în toată lumea ca să se vadă pretutindeni cum românii îi bat în plină stradă pe blânzii şi inocenţii maghiari.

În toate situaţiile, noi am fost cei de vină chiar dacă dreptatea era de partea noastră. Acea „Golaniadă", care a împuţit timp de aproape 2 luni centrul acestui oraş Bucureşti (care şi fără asta era şi este destul de mizerabil), a fost cea care pregătea pas cu pas distrugerea încrederii noastre în limpezimile sufletului nostru, de a dezbina acest popor stârnind patimi uneori ridicole, dădea semnalul trecerii în derizoriu a autorităţii statului, stârnea neîncrederea în cei care voiau să păstreze pentru popor ceea ce construise cu sânge şi sudoare în

jumătate de secol, anunţa disoluţia societăţii noastre până la o atomizare convenabilă pentru a putea fi condusă în direcţia dorită, precum o turmă.

Şi boschetarul Paţurcă, între două reprize de despăduchere, zbiera versurile sale infecte de la tribuna ridicată ad-hoc în piaţa ceea, pentru cozile acestea de topor infecte. În corturile întinse în piaţă locuiau o mulţime de tineri fără căpătâi, care se distrau întreaga zi şi noapte, având mâncare şi băutură la dispoziţie, plus 500 de lei pe zi (cât era plătit un muncitor pe 4 zile de muncă la strung).

Se ştie că aveau mâncarea asigurată la cantina PNŢCD, aveau asigurate serviciile medicale, plata la termen a indemnizaţiei şi pentru asta nu trebuiau decât să stea în piaţă cu insigna de „golan" în piept şi să înjure cât îi ziulica de mare pe Iliescu şi alţii ca el, adică pe cei care nu doreau să distrugă economia ci doreau să o păstreze în continuare pentru poporul român.

Şi, Doamne, ce le mai sticleau peste hotare ochii hienelor, lingându-se hulpave pe bot când se gândeau ce uşor ar fi putut câştiga banii dacă ar fi acaparat energetica românească, telecomunicaţiile, apa potabilă şi industrială…

Fiindcă fiecare om are nevoie de energie electrică, de benzină, de motorină, de apă potabilă la robinet şi oricât i-ai mări preţul, nenorocitul tot o să plătească fiindcă uşor i se poate tăia curentul, gazul, apa. Aveam 397 de nave mari care brăzdau ţările lumii, fiind a şaptea flotă pe glob, iar flota de pescuit oceanic era a patra.

Aşa că se vede fără să faci eforturi prea mari, aveau suficiente motive ca să plătească vreo câteva sute ce ciraci, boccii la cap, pentru a bagateliza tot ce era sfânt în ţara asta, ştiind că vor recâştiga înmiit sumele cheltuite. Ştiu câţiva ţigani, cu pretenţii intelectuale, din Vasluiul acesta care stăteau câte

două săptămâni în Piaţa Universităţii, veneau apoi câteva zile la Vaslui, şi după ce cheltuiau tot ce li se dăduse acolo, se reîntorceau pentru o nouă repriză.

De la ei am aflat că aveau totul asigurat, şi li se dădeau în plus 500 de lei pe zi (bani buni la ora ceea). Plătim noi şi vom plăti multă vreme, cu vârf şi îndesat, preţul Pieţii Universităţii.

Dar nu suntem lăsaţi nici măcar acum în pace de presă şi ni se aminteşte cu dangăt de moarte de una din treptele urcate de noi spre Golgota de azi, scriind despre un individ fost boschetar şi care după ce şi-a scuipat veninul în piaţa cu pricina, s-a retras şi a murit tot în boscheţii publici aşa cum de fapt s-ar fi cuvenit la mulţi dintre detractorii acestui popor.

Dumnezeu să-l ierte pe Cristian Paţurcă, însă eu nefiind Dumnezeu, nu-mi stă în putere să pot acorda vreodată iertarea la asemenea jigodii.

Ploşniţe protejate prin lege

Cu ocazia trecerii în nefiinţă a unui boschetar devenit pentru un scurt timp celebru, ca până la urmă să moară ca un câine jigărit, uitat de toată lumea, într-o garsonieră mizerabilă de închiriat, am scris şi eu vreo câteva rânduri, ce-i drept, cam aspre împotriva celor care cândva s-au scălâmbăit ca nişte clovni de prost gust în fetidul circ de tristă amintire numit Piaţa Universităţii.

Cum îl chema pe boschetarul cu pricina, am uitat şi nici nu cred că vreodată voi face vreun efort de memorie ca să mi-l amintesc. Mă luasem un pic şi de ploşniţele acelea grase, mustind de sângele nostru, care sunt denumiţi pompos revoluţionari.

Dar ce să vezi? Am fost ferm contrazis. Nu de un revoluţionar, ci de un profesor. Da de un reprezentant al acelei

categorii sociale care a luat doar şuturi în fund, mai de la toate guvernările care s-au perindat pe la Palatul Victoria, fie pesedistă fie de altă culoare, şuturi care au culminat cu formidabilul şut, bine ţintit, direct în noadă, expediat cu precizie de Guvernarea PDL în iunie 2010 când dintr-un condei li se luau profesorilor toate sporurile şi 25% din salariu, deci peste 40% din câştigurile băneşti şi aşa destul de firave.

Ştiind foarte bine că profesorul acesta nu e un „terchea-berchea" oarecare ci un tip inteligent, instruit şi „doxat" cum ar zice onor bulibaşa, finul fratelui preşedintelui Băsescu, am stat un pic în cumpănă, gândindu-mă că poate greşesc eu, că poate ţara trece prin foc şi trebuie salvată iar eu mai torn la modul criminal benzină pe foc.

Uneori am o bănuială vagă, că totuşi mai am puţină minte, fiindcă am observat că am capacitatea să mă îndoiesc şi se ştie că înţeleptul se îndoieşte şi numai prostul este sigur totdeauna că are dreptate. Deci la modul logic m-am gândit că toate categoriile sociale contribuie de voie de nevoie la salvarea ţării de la înecul spre care a adus-o marinarul fără flotă.

Şi în cazuri din acestea, când sunt cu îndoiala în suflet, arma mea de bază este documentarea fiindcă nu mai pot fi contrazis ulterior, mai ales acum când putem să căutam pe Internet legi care să ateste cine are dreptate.

În primul rând m-am împiedicat ca de un ciot diform de Legea privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar lege care în plenul reunit al camerelor Parlamentului a fost adoptată cu 323 voturi "pentru", 24 "împotrivă" şi 3 abţineri.

Legea privind unele măsuri în vederea restabilirii echilibrului bugetar prevede, la articolul 1, că se diminuează cu 25% cuantumul brut al salariilor sau indemnizaţiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizaţii şi alte drepturi

salariale, precum şi alte drepturi în lei sau în valută. Marţi 29 iunie a fost aprobată, în aceeaşi zi promulgată la repezeală de preşedintele ţării şi publicată în Monitorul Oficial.

Ce a urmat? Se ştie. Tăieri pe toată linia de unii au ajuns să nu mai aibă ce pune pe masă în faţa copiilor flămânzi.

Fiindcă tot eram la legiferările pe luna iunie a înţelepţilor noştri conducători am urmărit să văd cu ce s-au mai gândit ei să umple golul din vistierie. Da ce am văzut m-a lăsat mut de uimire.

Hei, vă rog ciupiţi-mă careva, ca să-mi revin! Cât timp pixul guvernanţilor lucrau cu spor la legi de tăiere, pe uşa de din dos a apărut pe şest Ordonanţa de urgenţă nr. 53/2010 care s-a aprobat în guvern pe 16 iunie şi s-a publicat în M.Of. nr. 428 din 25 iunie 2010, deci în aceeaşi lună cu tăierile din salarii, Ordonanţa privind eşalonarea plăţii indemnizaţiilor pentru REVOLUŢIONARI.

„Măsura are în vedere, în primul rând, păstrarea echilibrului bugetar, ţinând cont că, în perioada următoare, se estimează că Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluţionarilor urmează să acorde alte circa 5.000 de certificate de revoluţionar.

Acest fapt presupune atât plata indemnizaţiilor curente care se vor plăti integral fără probleme, cât şi a celor restante începând chiar cu anul 2004", a declarat Ioana Muntean, purtătorul de cuvânt al Guvernului.

Indemnizaţii restante se referă la indemnizaţiile acordate revoluţionarilor în baza Legii 341/2004 şi reprezintă indemnizaţiile aferente perioadei cuprinse între luna următoare celei în care a fost depusă la Secretariatul de Stat pentru Problemele Revoluţionarilor documentaţia care a stat la baza preschimbării certificatului doveditor prevăzut de Legea nr.

341/2004 şi luna în care se solicită efectuarea plăţii acestora la instituţiile competente potrivit legii.

Potrivit noii OUG, eşalonarea se va face începând din 2012, în mod diferit, în funcţie de nivelul sumelor restante cu titlu de indemnizaţii reparatorii care urmează să fie acordate beneficiarilor:

• în cazul indemnizaţiilor restante al căror cuantum de până la 10 salarii medii brute, plata sumei restante se efectuează integral în anul 2012;

• dacă indemnizaţiile restante sunt într-un cuantum de 10 până la 20 de salarii medii brute:

- în anul 2012 se plăteşte 50% din valoarea sumei restante;

- în anul 2013 se plăteşte cealaltă jumătate.

• în cazul indemnizaţiilor restante al căror cuantum depăşeşte valoarea a 20 salarii medii brute:

- în anul 2012 se plăteşte 34% din valoarea sumei restante;

- în anul 2013 se plăteşte 33% din valoarea sumei restante;

- în anul 2014 se plăteşte 33% din valoarea sumei restante.

Efortul financiar pe care îl presupune plata în anul 2012 a indemnizaţiilor restante cuvenite acestor persoane se estimează la suma de 478 de milioane de lei, a precizat purtătorul de cuvânt al Guvernului. 4.780.000.000.000 (adică la 4780 de mii de miliarde lei vechi (114.000.000 de euro luaţi de la FMI pe care trebuie să le plătim noi fii noştri şi nepoţii noştri dacă vor mai ajunge). Şi aceste mii de miliarde de lei este numai suma ce se plăti ca restanţă!

Deci oricare din cei 5000 noi revoluţionari care în 2010 a depus până în luna decembrie certificatul de revoluţionar va primi cel puţin 75 de salarii medii brute pe economie adică circa un miliard şi opt sute de milioane de lei vechi de fiecare căciulă de revoluţionar.

Fondurile necesare sunt alocate din Fondul de pensii. Dacă nu aş fi citit asta cu ochii mei, aş fi crezut că minte cineva dar aşa oricine poate să caute pe Internet Ordonanţa de urgenţă nr. 53/2010 şi să se convingă.

Şi nişte coate-goale, maţe-fripte de profesori genuini şi serafici în gândirea lor, dar tâmpiţi sadea în acţiuni, sunt gata să le ridice monumente acestor lipitori ordinare, acestor păduchi infecţi, prăsiţi cu zecile de mii pe corpul şi aşa bolnav al unei patrii secătuite, acestor mizerabili care în majoritatea lor au fost nişte pierde vară, nişte beţivani în perioada socialistă.

De fapt nu revoluţionarii aceştia de tinichea sunt de vină ci noi ăştia care nu scuturăm de pe noi păduchii care s-au tot înmulţit an de an şi caută să ne năpădească. Nici n-o să mai scriu mai departe. O scârbă imensă mi se urcă precum o apă grea în suflet şi tare mi-e că voi vomita pe tastatura asta.

La câţi bani mi-au mai rămas după plata facturilor şi medicamentelor, nu-mi mai pot permite alta, deşi costă numai 18 lei…

Dacă aş câştiga la Loto

Văd în ziarul de azi că fondul de câştiguri la Loto a ajuns la vreo patru milioane de euro (!!!). Bani nu glumă, chiar şi pentru cineva care nu e un pârlit de amărăştean care împuşcă francul. Fiind acum în criză acută de lichidităţi, care s-au scurs ca nesimţitele printre degete spre plata facturilor, ratelor, medicamentelor şi altor daraveri, vă rog, acordaţi-mi careva dintre dumneavoastră un credit în valoare de fix 1(un) bilet la Loteria Naţională pentru a câştiga aceste parale care sunt sigur că mă aşteaptă şi drept recompensă pentru voi, vă voi descrie apoi în cartea, aici de faţă, cum este să te simţi bogat.

Se pare că acesta este singura şansă de a simţi şi eu dulcea briză a bogăţiei mângâindu-mi sfios şi diafan fiinţa-mi, fiindcă de altfel, sunt foarte conştient, că dacă punem la socoteală tendinţa mea pentru cinste şi dreptate, chiar dacă m-aş fi născut şi cu vreo mie-două de kilometri mai spre vest de ţara asta plină de pârloage, tot mâţa aş fi tras-o de coadă fiindcă nici pe acolo munca cinstită nu a îmbogăţit, nu îmbogăţeşte şi nici nu va îmbogăţi pe nimeni.

Cât timp dumneavoastră vă scociorâţi prin buzunare pentru a-mi acorda creditul solicitat, daţi-mi voie să mă gândesc la un lucru extrem de important: Ce voi face eu dacă devin aşa de bogat după tragerea Loto?

Cred că nu este om fără parale în buzunare în lumea asta mare care să nu viseze cu ochii deschişi la o asemenea eventualitate. Propun să fie instituit un concurs la nivel de ţară cu premii în seminţe prăjite şi o porţie dublă de fasole cu cârnaţi

pentru cel care poate să spună, în mai puțin de o oră, ce ar face el cu purcoiul de parale.

Să ştiţi de la mine, că sunt extrem de puțini oameni care sunt capabili să răspundă prompt la această grea întrebare şi să nu se răzgândească şi să le pară rău în ora următoare. V-o spun eu cel care am meditat cel puţin 80% din viață la o asemenea eventualitate şi nici acum nu am ajuns la un rezultat satisfăcător. Mulţi şi-ar imagina cam asemenea moduri de investire a banilor picaţi pe capul lor: mașini, excursii în Tahiti, vile, gagici.

Acestea de când am împlinit cu succes 12 ani de la ieşirea la pensie şi am intrat cu toată zestrea mea de tuse tabagică, insuficienţă cardiacă şi respiratorie, combinată cu un emfizem pulmonar de toată frumuseţea, în anul al 13-lea, au devenit cam toate inoperante, mai ales chestia cu gagicile.

Dar pot măcar să dau sfaturi celor tineri dacă li se întâmplă aşa ceva. De exemplu ştiu precis că se întreabă ei, cum este mai de fițe să obții sex în ziua de azi: pe bani sau pe gratis? La prima vedere ar părea că la oamenii bogați nu e mici o problemă şi își permit oricând să plătească pentru sex. Dar o vorbă românească înțeleaptă, emanată direct din tranziţia noastră postdecembristă, spune că diferența majoră dintre sexul pe bani și sexul gratis, este că sexul gratis te costă întotdeauna mai mult.

De unde extragem reciproca valabilă că, de fapt, oamenii săraci sunt cei care apelează mai lesne şi mai des la sexul plătit. Deci, după cum spunea un autor pe care-l consider un mare cunoscător în materie, păstrând această logică înseamnă că bogătanii își permit luxul să facă sex gratis pentru simplul motiv că este mai scump.

Nu prea am înțeles clar, cum devine problema, fiindcă ecuaţia asta mi-a cam pus logica pe bigudiuri, dar am lăsat-o

acolo, pentru că îmi incită gândirea, ce dădea vădite semne de moleşeală. Dar ajuns în punctul acesta cu mâinile sub cap şi cu ochii în tavan, întotdeauna încep să degust unele fineţuri de miliardar (fie chiar şi în lei vechi).

Numai că de cele mai multe ori nu ajung să mă hotărăsc până la capăt, ce aş vrea să ajung, miliardar sau marinar ajuns la Cotroceni. Unii ar visa ca să ajungă dictatori fără să aibă deloc habar că un marinar de uscat ajuns în portul Cotroceni este mai ceva decât un dictator, mai ales în ceea ce priveşte avantajele în faţa poporului.

Un dictator poate oricând ajunge la Târgovişte pentru o ultimă vizită de lucru, pe când marinarul trage nădejde să fie şi prim ministru, măcar vreo treizeci de ani de aici înainte.

Deci aş putea propune Loteriei române ca pe lângă premiile în milioane de euro și apartamente, jucătorul care-şi plăteşte cinstit biletul de loterie să aibă și posibilitatea de a câştiga postul de marinar în portul privilegiat, Cotroceni, măcar pentru câteva luni.

Eu personal aş renunţa la miliarde în favoarea acestui post. Mamăăă, ce şut i-aş da fix în fund lui Boc şi acoliţilor săi. Iar instituţiile statului abilitate cu aducerea în faţa justiţiei a marilor hoţi şi a şpăgarilor ministeriali ar funcţiona zi şi noapte. Şi multe aş face eu, dar acum scuzaţi-mă, nu mai pot visa în continuare fiindcă m-a chemat nevastă-mea la masă. Nu uitaţi să-mi trimiteţi banii pentru biletul Loto.

Între timp visaţi voi cum ar fi să vedeţi prin tot oraşul afişe mari cu reclama: „Dacă vreţi să ajungeţi la Cotroceni, jucaţi la Loto!” „Numai jucând la Loto puteți deveni din jucător, preşedinte jucător!”…

Unde eşti tu Hitler, Doamne?

Am fost mai ales în ultima vreme învinuit şi interpelat că în urma citirii articolelor mele din jurnal reiese că aş fi un nostalgic incurabil al perioadei socialiste, un comunist întârziat, un tip fără un orizont politic potrivit „măreţelor" vremuri de efervescenţă democratică pe care le trăieşte cu intensă mândrie capitalistă patria noastră, un neica oarecare, plecat bine cu pluta, care nu vede nici cu ochelari „binefacerile" unui regim „curat constituţional" cum este cel instituit acum spre „fericirea şi bunăstarea" poporului român, un cârcotaş care sare în sus la orice măsură legislativă menită să aducă fie chiar şi un dram de osânză în plus celor care au pâinea şi cuţitul în ţara asta.

Normal ar fi fost ca odată ce am citit ceea ce se spune despre mine, să mă retrag pentru o vreme în „Codrul cel mereu" cum este denumită pădurea statului din apropierea satului meu de baştină, să meditez pe larg asupra rătăcirilor mele conceptuale în materie de politică, să mă dau de vreo treizeci de ori cu capul de nişte arbori de esenţă tare, numiţi în popor şi în botanică, stejari şi după ce în sfârşit să mă fi tâmpit suficient, să ies ca să proclam sus şi tare, că noua orânduire postdecembristă, este cea mai bună şi cea mai dreaptă dintre orânduiri, în care merită să trăiască, şi mai ales să crape dracului odată, românul.

Am renunţat la acest gând că de când cu iarna asta bogată în zăpadă, în acel codru doar lupii îşi fac politica lor şi eu ca tip înzestrat cu bun simţ şi cu cei şapte ani de acasă bine bătuţi pe muchie, nu vreau să mă amestec în politica lor.

Dar gata cu gargara, a venit timpul ca să spun că nu sunt nici pe departe un individ fără un orizont politic aşa cum mă cred unii, că nostalgiile mele sunt de altă natură decât să mă omoare aleanul pentru un regim socialist rezolut, corupt şi aproape tot atât de inuman ca şi cel capitalist din zilele noastre.

Acel regim pe care nu îl deplâng cine ştie ce, a avut şi părţile lui bune dar a avut spre pieirea noastră şi părţile lui extrem de proaste dintre care se detaşează net aceea că a crescut la sânul său precum un părinte grijuliu şi iubitor liota de spurcăciuni de azi care împroaşcă zilnic şi constant cu noroi şi rahat această ţară şi aşa destul de amărâtă, viperele care cu veninul lor au ucis orice urmă de demnitate naţională în acest popor, care nu mai are mult până să ajungă în stadiul de vite numai bune de pus la jug, lipitorile şi căpuşele care sug la adăpostul legilor, sângele acestui popor nenorocit.

Sunt adept fără rezerve al unui partid care să nu fie al îmbuibaţilor ce la umbra unei aşa zice democraţii şi a parlamentarismului găunos, viciat de interese şi apucături de gaşcă, să ia şapte piei de pe bietul român, ci a unui partid curat al muncitorilor, al celor care într-adevăr sunt creatorii bunurilor materiale în societatea noastră, un partid bazat pe proprietatea privată în care muncitorul, patronul, politicianul, să fie înhămaţi deopotrivă la căruţa ce poate aduce prosperitatea naţiunii.

Un asemenea partid a existat pe lumea aceasta iar principiile lui de bază ar trebui înscrise cu litere de aur între principiile politice şi profund umane din istoria lumii. Partidul se numea simplu, NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) adică pe româneşte Partidul Naţional Democrat al Muncitorilor din Germania, un partid care a preluat Germania în 1933 într-o situaţie dezastruoasă, în care datoria externă a ţării ajunsese la sume enorme, germanii nu mai văzuseră unt sau carne pe masa lor de ani întregi, tăiau pâinea în felii aşa de subţiri încât se vedea prin ea, sărăcia făcea ravagii printre reprezentanţii unui popor atât de mândru de originea lor germanică.

Printr-o conducere înţeleaptă, fermă şi axată în primul rând pe popor s-a reuşit ca numai în trei ani (!!!), ţara să devină nu numai înfloritoare ci să fie în măsură să găzduiască în 1936 Jocurile Olimpice de vară, an în care Germania a uimit întreaga lume cu realizările unui popor care cu numai trei ani în urmă era în pragul colapsului economic.

Nimeni nu mai ia în seamă în zilele noastre faptul că în perioada fascistă muncitorii germani au dus-o cel mai bine din toată istoria lor, copiii erau văzuţi ca viitorul patriei şi se avea o grijă deosebită de ei, existau legi ferme care proteja muncitorii care aveau acces la odihnă şi recreere în staţiuni special amenajate sau în croaziere pe cele trei nave gigant special concepute pentru vacanţele muncitoreşti şi multe alte facilităţi la care muncitorii din zilele noastre nici măcar nu ar putea visa.

Nu sunt întru totul de acord cu excesele rasiste ale germanilor din perioada aceea mai ales cu exterminarea evreilor, dar cred că fiecare popor are câte un popor parazitar care îl trage în jos, cum ar fi de exemplu la noi ţiganii.

Pentru mine poporul evreu este un popor demn de toată lauda şi cred că în măsura în care nu se bagă în ciorba internă a unui stat şi nu aduce prejudicii naţiei în mijlocul căreia trăieşte pot fi toleraţi fără discuţie şi cooptaţi la efortul comun de ridicare a ţării. Pentru cei care vor să mă contrazică aş dori să-mi demonstreze de ce în Italia fascistă nu s-a simţit aproape deloc efectele crizei mondiale dintre anii 1929-1933? Aud?

Pe mine, am spus-o nu mă interesează aspectele rasiste, cu atât mai puţin aspectele „democratice" atât de necesare şi dragi mâncătorilor de rahat parlamentar, de azi, de ieri şi dintotdeauna, ci bunăstarea oamenilor care muncesc zi de zi, fiindcă ei sunt sarea şi rodul pământului.

Fascismul de tip românesc nu este decât o gogoriţă, o tâmpenie înclinată excesiv spre misticism, cruci, dumnezei şi

arhangheli fiecare cât mai Mihail cu putinţă, o făcătură heterogenă care dacă prin absurd ar ajunge la putere ar afunda ţara asta frumoasă într-un bălegar pseudo-bisericesc din care ar fi bucuroasă ca să iasă cât mai curând.

Priviţi la Noua Dreaptă românească celebră de acum prin parastasurile ei periodice. Cum foloseşte acest lucru unui popor, nenorocit? Să nu aud de ea... Deci în concluzie aştept o doctrină clară a unui partid naţional socialist al muncitorilor din România la care aş subscrie clar, ferm şi fără reticenţe.

Modelul istoric există şi ar trebui doar să fie implementat la specificul României. Asta este nostalgia mea, visul meu, dorinţa mea, şi nu comunismul care-mi repugnă ca şi liberalismul deşănţat.

Deci, vă rog pe cei care m-aţi catalogat altfel să faceţi corecturile de rigoare…

Un „Huooo!", literar-democratic

A trecut o săptămână de pe 15 ianuarie, ziua lui Eminescu. Am citit ici şi acolo prin publicaţii păreri despre evenimentul acesta care mai adună la un loc inimile românilor de pretutindeni.

Fiindcă Eminescu nu este numai poetul nemuritor al românilor ci el a răspuns dorinţei noastre de a avea şi noi repere ale existenţei noastre în timp şi s-a constituit ca un fel de piatră de hotar al românismului în care etapele de existenţă a ţării ar putea să se numească: anul cutare înainte de Eminescu sau anul cutare după Eminescu, exact cum se numără anii după naşterea lui Hristos.

Dar liniştea mea sufletească în contemplarea acestei coagulări fireşti ale simţămintelor unui popor, s-au făcut

ţăndări, când am citit siderat ce spunea chiar de ziua lui Eminescu un fel de avorton literar aşa cum am mai avut noi din nefericire în diferite etape ale istoriei noastre, care a reuşit să iasă precum păduchele în frunte datorită unei cărţi în care încearcă să-l vulgarizeze pe Eminescu şi pentru aceasta nu numai că nu a fost huiduit cum s-ar fi întâmplat de exemplu în Germania dacă ar fi luat în tărbacă pe Goethe, de exemplu, ci la modul tâmpeniei congenitale a cărturarilor noştri, a fost premiat şi răspremiat.

A fost beneficiarul premiilor pe 2008: de la România literară, Observator cultural şi Academia Română (???) pentru cartea sa: Eminescu - Negocierea unei imagini, apărute la Cartea Românească. De parcă Eminescu ar putea fi pus la tarabă şi negociat, mai dă tu, mai las eu şi la urmă să vedem ce iese şi poate batem palma.

Simt că datorită firii mele vulcanice încep să-mi ies „din ţâţâni" vorba lui nea Iancu Caragiale şi încep să mă exprim şi eu la modul „academic" precum spurcăciunea cu pricina întrebându-mă şi întrebându-vă: Cine dracu' mai este şi ciumetele acesta atât de "premiat" de ciracii de azi ai distrugerii României.

De unde aia a măsii (am limbaj academic, nu-i aşa?) a apărut şi acest obiect spurcat, abil tras de sfori de păpuşari nevăzuţi, numit, dracul să-l ia, care în sinea lui cred ştie prea bine că una din etapele distrugerii unui popor este: "Distrugerea sistematică a valorilor lui culturale" (a spus-o asta nu subsemnatul, ci un mare general chinez care a trăit cu 500 de ani înainte de Hristos).

Dar piţifelnicul ăsta de C. (Ascroafei?) este bine plătit pentru asta şi pe deasupra mai este şi aplaudat la scenă deschisă de tâmpiţii cu diplomă ai României. Deci iată încă că după o jumătate de secol, pentru păcatele noastre neiertate

Dumnezeu ne-a pedepsit cu un nou "academician" de teapa lui A. Toma cel care în tâmpenia lui atavică voia să-l distrugă pe Eminescu.

De-a lungul timpului Eminescu a fost adeseori judecat greşit, într-un alt context, contravenindu-se teoriei lovinesciene a mutaţiei valorilor. Conform acestei teorii, orice personalitate artistică e produsul epocii sale şi se conformează idealului estetic al vremii respective.

Cei care-i atribuie lui Eminescu gânduri şi aspiraţii pe care nu le avea (căutând cu tot dinadinsul felurite similitudini şi coincidenţe ca la Nostradamus) sfârşesc întotdeauna prin a-i vulgariza opera! Acest Bovinache, are neruşinarea de a pune, şi tot el a răspunde, unor întrebări precum: „Cât de luceafăr al poeziei este Eminescu?" şi învinuieşte poporul acesta răbdător cu toate liftele, că este un sclav al clişeelor grefate pe o cultură a conformismului, a lenei hermeneutice, care induce o scădere a imunităţii neuronului faţă de „prostia omologată" (zice el, deşteptul lumii).

Deci trecând peste nevoia noastră acută de repere în timp, de nişte modele definitorii ale existenţei româneşti iată ce-i fată mintea sa bolnavă: „Din tot acest spectacol al clişeelor răzbate o teribilă teamă faţă de emoţia mirării, faţă de ceea ce ar putea să te uluiască, dacă ai avea curajul să renunţi la platoşa prostiei cheratinizate (nu întotdeauna neapărat şi nici definitiv cretinizată). Sigur, Eminescu nu va putea deveni „Ceahlăul" sau „gorunul" literaturii , dar atâta vreme cât va fi citit purtând ochelari de sudură va continua să fie falsificat de propria noastră lene a interpretării, într-un inerţial balet al comodităţilor neuronale… Cei care îl citesc cinstit astăzi pe Eminescu îl descoperă a fi, de fapt, altfel. Şansa poate veni de la studenţii de astăzi, care acum 20 de ani, in 1990, abia se năşteau

şi care au ratat întâlnirea cu profesorul care dicta comentariul (singurul!) poeziei."

Cred că nu trebuie să mai comentez aceste rânduri ale unui dezaxat cronic, aşa cum am mai avut noi ocazia să avem pe plaiurile mioritice, citiţi şi hotărâţi în sinea dumneavoastră, dacă un asemenea demolator de suflete româneşti, merită măcar un creştinesc scuipat în faţă.

Jigodia neprinsă încă de cei de la ecarisaj îşi pune nădejdea că şarja de tâmpiţi postdecembrişti vărsaţi cu generozitate din haznaua noii educaţii, vor termina odată şi pentru totdeauna cu Eminescu şi cu tot ce este românesc.

Eu încerc deocamdată să fiu destul de blând cu acest Bovinache şi nu aş putea decât să-i zic la modul curat literar: „Huooo! La zid cu tine nemernicule"...

Ale bisericii valuri…

Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul nostru care a dat gândul cel bun mai marilor bisericii noastre ortodoxe să pornească grabnică şi măiestrită construcţie spre slăvirea neamului acesta veşnic neslăvit. Aşa a prins viaţă cucernica idee duhovnicească de a se construi în mizerabilul oraş Bucureşti, ceva mult mai al dracului decât Casa Poporului, adică una bucată catedrală, cu toate dichisurile pământeşti de la garaje subterane până la hoteluri fiţoase de 5 stele.

Undeva prin vreun ungher îl vor înghesui şi pe Dumnezeu care şi aşa nu cere prea multe pentru a pretinde că există. Această catedrală numită Catedrala Terminării (Mântuirii?) Neamului a refuzat categoric să se înalţe doar din puterea rugăciunilor, fie chiar şi a douăzeci şi două de milioane de români, aşa că a fost nevoie să se apeleze din greu tot la

„ochiul dracului", adică la banul smuls mai cu binişorul, mai cu hapca de la nenorociţii de credincioşi.

Şi parcă nu era de ajuns că Băsescu & Boc au pus pe umerii acestui popor atâtea angarale, încât de abia mai poate să respire, iată că la orizont apare cu barba fluturând în vântul nemăsurat al credinţei şi Prea Fericitul Patriarh a României mult preavigurosul Daniel care, o mână o ţine întinsă a milogeală pentru danii, iar cu cealaltă mână semnează de zor circulare către eparhiile din ţara asta de a mări taxele bisericeşti sub sancţiunea ca neplătitorii să nu beneficieze de serviciile bisericeşti.

Şi nu este o glumă. Chiar aseară s-a dat la televizor un caz din comuna Hădăreni Jud. Mureş unde popa din comună a refuzat să boteze copilul unei familii de tineri şomeri pe motiv că nu achitaseră cei 250 RON (adică două milioane şi cinci sute de mii de lei vechi) taxa bisericească.

Oamenii respectivi fiind la ananghie cu banii au trebuit să apeleze la un preot aflat la vreo 20 de kilometri distanţă, un preot bătrân care mai avea pe undeva pitit carnetul de fost membru PCR.

Cred că mai marii acelui preot ar trebui să-l pedepsească şi să-l epureze din serviciul acesta ca fiind fost preot comunist, un fost popă comunist care sabotează prin servicii gratuite, curat creştineşti, strângerea sumelor pentru ridicarea Catedralei Terminării Neamului.

Nu disperaţi se va ajunge şi la asta, vor fi terminaţi preoţii care mai sunt de modă veche, adică toţi cei care consideră că Dumnezeu este şi al bogatului şi al săracului şi îi tratează pe toţi la fel, cei care au bani n-au decât să dea, cei care n-au, să fie trataţi şi ei la fel de creştineşte, din mila Domnului.

După moda noilor preoţi prăsiţi cu miile în perioada postdecembristă, dacă nu plătiţi, veţi sta cu mortul pe laviţă

până plătiţi sau învăţaţi naibii singuri să cântaţi Doamne miluieşte şi Veşnica pomenire.

Se şopteşte pe la colţuri că se vor pune noi taxe bisericeşti pentru strângerea de fonduri (dintre care, fie vorba între noi, majoritatea se vor duce spre bunăstarea şi rotunjirea pântecului strângătorilor), taxe pe orice ca să simtă omul până în fundul buzunarelor şi în măduva oaselor că este creştin ortodox şi nu altceva.

Un redactor de la prestigioasa revistă Academia Caţavencu printr-o acţiune îndrăzneaţă folosind cu abilitate metode specifice de informare a pus mâna pe o listă a serviciilor bisericeşti care vor fi taxate, eliberându-se chiar şi chitanţe de mână neînregistrate în vreo evidenţă contabilă, dar sfinţite în altar de popa de serviciu.

Iată lista pe care cu cea mai adâncă evlavie creştinească de care sunt eu în stare la ora aceasta, v-o pun la dispoziţie gratuit, exact aşa cum a fost publicată, fără nici un comentariu şi fără nici o adăugire:

Căsătorie de probă – 1.100 lei

Căsătorie de interes – 1.500 lei

Taxă de vreme urâtă afară – 250 lei

Taxă de vreme frumoasă – 300 lei

Taxă de vreme frumoasă cu raze de soare, vânticel plăcut şi curcubeu – 350 lei

Mireasă tinerică – 150 lei

Mireasă bătrâioară- 200 lei

Doar partea cu coroanele şi învârtit în jurul altarului – 450 lei

Naşă mare furnizată prin abilitatea BOR – 60 lei

Pupat icoane cu sfinţi importanţi – 100 lei buc.

Pupat icoane cu sfinţi secundari şi asociaţi – 45 lei buc.

Peste 5 invitaţi – 200 lei
Intre 5 şi 8 invitaţi – 250 lei
Peste 8 invitaţi – 330 lei
Lasere, fum, jocuri de lumini – 400 lei
Extra tămâie – 20 lei bulgărele
Dat din cădelniţă 1-10 ori – 220 lei
Dat din cădelniţă 10-20 ori – 250 lei
Extra cădelniţă – 40 lei pe pendulare
Sobor live – 450 lei
Sobor playback – 300 lei

Botez copil nou născut – 500 lei
Botez copil bătrâior – 700 lei
Suprataxă copil supraponderal – 50 lei
Acoperit căi respiratorii copil – 40 lei
Fără acoperire căi respiratorii – 20 lei
Apă călduţă şi curată în cristelniţă -30 lei
Apă refolosită de la robinet – 10 lei
Scăldat copil cu totul – 150 lei
Băgat copil doar cu vârful în apă – 5 lei
Stropit copil cu pistolul cu apă – 2 lei
Topping mir – 4 lei
Ulei parfumat – 5 lei
Ulei de gătit – 2 lei
Taxă gemeni – 200 lei

Slujbă înmormântare cu decedat – 800 lei
Slujbă înmormântare fără decedat – 500 lei
Slujbă prin corespondenţă/telefon/Skype/Messenger/ – 300/350/500/550/ lei
menţiune "la loc cu verdeaţă" – 40 lei
menţiune "ţărână din ţărână" – 30 lei

“la dreapta Tatălui”- 80 lei
Slujbă cu sfârşit optimist şi fericit – 100 lei
Slujbă cu sfârşit, sfârşit – 80 lei

Exorcism clasic – 2.000 lei
Exorcism cu finalizare – 2500 lei
Exorcism de tip “Tanacu” – 200 lei
Efecte speciale în plus – 100 lei
Exorcism demon major atestat bisericesc – 2500 lei
Exorcism demon cu experienţă/ legiune demoni – 3000 lei
Exorcism demon minor neatestat bisericesc – 1900 lei
Atestare demon – 600 lei

Sfinţire imobil nou – 20 lei/m pătrat
Sfinţire imobile vechi, blocuri vechi – 30 lei/m pătrat
Sfinţire vilă – 5.000 lei, PROMOŢIE!!!
Sfinţire anexă/ garaj/ boxă bloc – 10 lei/m pătrat
Sfinţire coteţ – 5 lei
Sfinţire autoturism mai vechi de 5 ani – 500 lei
Sfinţire autoturism mai nou de 5 ani – 300 lei
Sfinţire autoturism peste 2.000 cm cubi – 800 lei

Spovedanie long/medium/short – 50/40/30 lei
Împărtăşanie – 80 lei
Ultima împărtăşanie – 100 lei
Împărtăşanie vin doagă/ Prince Mircea/ Bordeaux, şampanie – 10/30/100 lei

Iertare păcate minore – 150 lei
Iertare păcate medii – 200 lei

Iertare păcate grave (crimă, viol, pornografie, sex premarital, lumbago, skandenberg) – 500 lei

Rezervare loc Rai – 15.000 lei

Rezervare loc Rai fără scaun – 14.000 lei

Rezervare loc Purgatoriu – 8.000 lei

Rezervare gheena iadului, veşnicie – 500 lei/veşnicie

Eu în încheiere, ca un bun creştin, vă urez ca să nu aveţi nevoie de poliţie, de doctor sau de popă.

Să dea Dumnezeu!

24 ianuarie 2011

Azi, de ziua primei Uniri a românilor care de veacuri trăiau în ţări diferite, în oraşul Iaşi, oraş care a dat tonul şi primul domn al ţărilor româneşti reunite, a răsunat din nou sunetele Horei Unirii, împletite armonios cu huiduielile curat democratice a poporului român adunat acolo, adresate onor preşedintelui României.

Că nu s-au prea auzit nici măcar acordurile imnului naţional, de vină este desigur ardoarea cu care românii iubesc conducătorul ţării şi-l ovaţionează cu „Huoo!" şi „Ieşi afară, javră ordinară". Acum că tot s-a întâmplat această manifestare populară de „simpatie", ba încă a avut parte şi de bis, în aceeaşi zi la Focşani, este normal ca oamenii preşedintelui să caute motive de eschivare a adevăratelor motive pentru care Băsescu a fost opărit în „baia de mulţime" de la Iaşi, de corul huiduielilor colective.

Şi în apărarea lui iese imediat la atac faţa palidă de la Cotroceni, sperietoarea cu ochelari numită în acte, Sebastian Lăzăroiu, şi în fapt, paratrăsnetul de serviciu al preşedintelui. Şi ce şi-a zis băiatul acesta, care dacă-l priveşti atent crezi că mai

are doar o strigare ca să se alăture Sfinţiei Sale Bartolomeu Anania, Sfinţie ce se îndreaptă cu pas cutezător şi ferm spre cele veşnice?

S-a gândit el, să schimbe urgent pinul şi să deschidă fereastra, fiindcă prea se simţea sărmanul ca musca între geamuri în ultima vreme în explicarea reacţiilor populare la apariţia în public a lui Băsescu. Într-un articol publicat pe blogary.ro şi preluat de realitatea.net, Sebastian Lăzăroiu acuză vehement: bă hahalerelor, na, că până la urmă tot v-am prins cu democraţia-n sac! "Uite, bă comuniştilor! Care ziceai bă, că e dictatură? Asta ce e? Rahat cu prune?", spune el într-un mod ceva mai elevat în articolul său, de-ţi vine să-ţi dea lacrimile de admiraţie, cum poate el să reziste eroic aerului tare şi veninos ale înjurăturilor, ba încă să dea şi replica.

Este înduioşător în asemenea momente să-i observi faţa, care de obicei este de culoarea care-i place popii, cum se îmbujorează ca la fata mare, privită prea intens la şezătoare, fiindcă în asemenea momente individul este excitat parosistic de sentimentul plenar al libertăţii curat democratice de extracţie original-băsesciană.

Şi explică el ca să înţeleagă tot neştiutorul de român, că orice rău, de cele mai multe ori este simptomul unui bine mult mai mare. Şi ce dacă la Iaşi şi Focşani a fost huiduit Băsescu? Aud? Ce demonstrează asta? Păi demonstrează că trusturile de presă ticăloşite, ziariştii de la Realitatea şi Antene sunt mincinoşii cei mai ordinari. Ei sunt cei care spun toată ziua că e dictatură în ţara asta, nu-i aşa? Păi de când e lumea în dictatură, nu huiduie nimeni că dă de dracu'. Nu-i aşa domnilor, că a adus-o bine din condei „musiu" Lăzăroiu?

De fapt dacă citim printre rânduri, cam ne dăm seama ce a vrut să spună el. Că toţi oamenii de pe cuprinsul acestei ţări sunt foarte mulţumiţi de actuala stare de lucruri, că

preşedintele împreună cu guvernul, sunt cele mai iubite persoane publice şi doar mormolocii ăia din opoziţie încearcă să demonstreze contrariul.

Văzând cum alde Ponta, Antonescu & Voiculescu, umblau cu căciula în mână pe la porţile moldovenilor, poftindu-i ca la nuntă, să vină în Piaţa Unirii şi să strige Huoo, Băsescu şi-a făcut milă şi pomană de ei, închiriind pe banii de coşniţă a nevestei sale, autobuze şi plătind oameni ca să-l huiduie de ziua Unirii în cele două oraşe.

Şi asta a făcut-o drăguţul de el, scumpul de el, iubitul nepreţuit al poporului român, doar ca să vadă toată suflarea din lumea largă, că în România este democraţie şi funcţionează perfect libertatea de exprimare.

Deci urmând riguros logica acestui Lăzăroiu în privinţa răului, putem conchide că dacă în spatele unui rău mic, se ascunde un bine mai mare, înseamnă că în spatele unui rău mare, se ascunde un bine imens şi deci numai proştii de români cred că trebuie ales întotdeauna răul cel mai mic (fără nici o aluzie la Boc, cel mic, vă rog).

Cândva acest domn Lăzăroiu, a mai dat pe goarnă un panseu a la Gâgă, „Românii vor trebui să aleagă între presă şi democraţie" şi acum criticând în stânga şi-n dreapta televiziunile şi ziarele, te mai aştepţi doar al un singur lucru, ca dintre toate televiziunile să rămână doar TVR1, şi dintre ziare Evenimentul Zilei, adică exact cele care-l pupă-n fund pe Băsescu & Comp.

Şi de abia atunci, în viziunea acestui Lăzăroiu ar însemna că în ţara noastră a triumfat cu adevărat democraţia. Dar nu vi se pare că am scris prea mult despre căţelul de curte, chiar jogodios şi plin de râie cum este, şi am pierdut din vedere tocmai dulăul cel mare, cel care a stârnit să pută tot rahatul în ţara asta?

Deci măcar acum în încheiere, să-i adresez şi eu huiduitului de la Iaşi şi Focşani, un cordial: Huoooooo! Un, huoo, perfect democratic şi care se încadrează în contextul vizionarului Lăzăroiu.

Curat genial, coane Fănică!

Ce m-aş face eu fără bunii mei prieteni, care toată ziua, bună ziua, stau ciocan cu sfaturile pe mine, ca nu cumva, Doamne fereşte, băgăreţ în multe chestii cum m-a făcut biata mama, într-un moment de neatenţie să fac deodată fleoşc, cu mucii-n fasole şi să mă avânt pe mirişte fără busolă.

Nu mai departe decât ieri un asemenea prieten, mă sfătuia părinteşte, că ar trebui să stau liniştit în pătrăţica mea şi să nu-mi mai dau cu părerea (crede el!) despre chestii despre care nu am habar (părerea lui!). O spune el (tipul este atât de plin de fumuri, încât ar vrea să scriu cuvântul, el, cu E mare dar nu vreau numai aşa, de-al naibii), care este nu numai tobă, ci şi toboşar la toate ălea.

Şi ca să fie clar mi-a adăugat o listă detaliată care sunt „sectoarele" în care nu ar trebui să mă bag, fiindcă el le cunoaşte atât de bine, încât cu intervenţia mea aş putea violenta, la modul criminal, spiritul său estetic şi înclinaţia lui vădită, mai ales în zilele, de vineri spre o genialitate predilect emergentă (vai, ce genial am devenit şi eu după ce am dat mâna cu el, observaţi numai ce cuvinte elevate au ajuns să-mi iasă şi mie pe goarnă).

Zicea el acolo, că ar trebui să mă abţin, a-mi da cu părerea, bineînţeles în scris, în chestii: literare, istorice, mistice, filosofice, euharistice, critică literară şi de film, cultură, politică, drept, artă culinară, creşterea intensivă a vacilor merinos (?!?), mers pe bicicletă, înot de performanţă în cadă, dormitul pe

partea stângă şi nu în ultimul rând, datul în bărci, de lăsatul secului.

Straşnic şi prevenitor prieten, nu-i aşa? Dacă doriţi, vi-l recomand, numai să nu veniţi după aceea la mine cu reclamaţii, fiindcă după o săptămână o să i se pară că-l priviţi cruciş, că-l săpaţi, că-l înşelaţi, că nutriţi gânduri ucigaşe asupra lui şi a familiei sale etc, etc...

Trebuie să vă şoptesc la ureche un mare secret, pe care nu-l ştie decât tot târgul, individul este atât de paranoic încât sunt sigur că uneori, în clipele sale de relaxare, se bănuieşte chiar pe sine de gânduri rele asupra propriei fiinţe, şi mai că s-ar înşfăca de guler şi s-ar duce pe sine la poliţie.

În aceeaşi notă scrisă, pe care mi-a trimis-o prin Messenger mai era înserată o chestie fără cap şi coadă la prima vedere, dar după ce stăteai cu picioarele în apă rece trei ore şi jumătate, gândind la cugetarea ceea atât de adâncă, încât întrece cu mult adâncimea puţului din fundul curţii, îţi dădeai seama că a fost spusă cu mare schepsis.

Pentru viitorime şi mai ales pentru posteritate, voi însera aici măreţele lui cuvinte, aşa cum le-a rumegat capul său şi le-a scris cu însuşi, mâna sa: „Lumea trebuie să fie condusă de cei geniali şi curaţi". Şi cu asta punct.

Nu-i aşa că omul acesta cugetă adânc? Vă daţi seama ce conducere am avea dacă în guvern ar fi numai personaje care pot să prezinte la orice oră din zi sau din noapte, în original, plus copie, certificatul de genial şi o dovadă legalizată, semnată de primărie, judecătorie şi neapărat de Sanepid că este „curat".

În cazul acesta, chiar că nu aş mai avea ce scrie în articolele acestea ale mele fiindcă ar însemna numai să laud, iar la capitolul cădelniţă şi tămâie stau cât se poate de prost, fiindcă nu mai ştiu pe unde dracu' le-am uitat.

Aceasta ar însemna falimentul total şi iremediabil, al suculentelor subiecte pline de cele mai savuroase tâmpenii, pe care mi le oferă, pe gratis, o conducere guvernamentală, fără nici un orizont cum avem în timpurile noastre. L-am întrebat totuşi pe prietenul acesta al meu, unde pot fi găsiţi oamenii aceia „geniali şi curaţi".

A oftat din greu şi mi-a destăinuit confidenţial, că din păcate şi spre marea lui părere de rău, în afara persoanei sale nu mai cunoaşte pe nimeni în lumea aceasta, oricât ar fi de mare, o persoană care să aibă cele două calităţi alăturate la modul armonios aşa cum le are doar el. O spune ferm, şi nu dă drept la replică nimănui.

Doar de undeva, parcă-l aud pe poliţaiul Pristanda cum mormăie, ca pentru el: „Curat genial", coane Fănică. Rezon!

Peisaj cu Ceauşescu

În anul 1965 eram elev la Liceul Agricol din Iaşi, liceu care-şi avea sediul aproape de Staţiunea Experimentală Hortiviticolă. Era aproape de casa lui Bădărău (cel care fusese poreclit vulturul Moldovei), iar peste drum era vechea şi masiva construcţie a fostei Şcoli normale din Iaşi.

Era în anul acela o primăvară timpurie, cu aer cald şi plăcut, în pădurea din apropiere, viorelele, brebeneii şi toporaşii îmbălsămau aerul de mirosul lor suav. Aveam aproape 18 ani, ce-mi păsa mie pe atunci de politică.

Totuşi în primăvara aceea, prin martie, o veste a oprit pentru o clipă în loc pe toţi românii. Murise conducătorul de atunci al statului român, Gheorghe Gheorghiu Dej. Se zvonea că l-au terminat ruşii, deoarece, mai ales în ultima vreme se împotrivise planurilor de expansiune a sovietelor.

Marele public nu a aflat până la urmă adevărul şi sincer să fiu, atunci nu mi-a păsat şi nici acum nu-mi pasă. Fapt este, că în locul lui, a venit la conducerea statului, un tip mult mai tânăr, ager şi inteligent, care-şi propusese ca să reformeze România din temelii.

Până atunci doar îi văzusem pozele printre membrii Comitetului Central, dar numele de Nicolaie Ceauşescu nu-mi spunea nimic, şi nici nu mi-aş fi închipuit pe atunci, că va da denumirea unei întregi epoci istorice a ţării noastre, epoci, care chiar dacă unii încearcă s-o ascundă golăneşte sub preş, în mod cert va rămâne în istorie, ca epoca de mare avânt a unei ţări de abia ieşite din Evul Mediu şi care până în 1965 se zbătuse ca măcar să definitiveze dezideratele Revoluţiei de la 1848.

Ne aşteptam, ca să urmeze la conducerea statului vreunul din numele „grele" ale partidului, cum ar fi fost: Chivu Stoica, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, dar iată că nu a fost să fie aşa, iar noul conducător, a preluat cu energia care a caracterizat întreaga lui viaţă, frâiele puterii în statul acesta, care la ora aceea, era slab industrializat şi rămăsese ca în timpurile străvechi, un stat cu o economie eminamente agricolă.

Ca un bun gospodar a pornit prin ţară, să vadă cu ochii proprii care este mersul treburilor. Pe atunci nu era chiar aşa dependent de curteni, care mai târziu se întreceau în a ascunde realitatea în spatele cifrelor umflate şi a realizărilor din burtă, aşa că toată lumea se simţea îndreptăţită să aibă speranţe în mai bine.

A venit în acea primăvară şi la Iaşi. Era într-o după amiază caldă, eu priveam cum doi muncitori altoiesc trandafirii într-o plantaţie de lângă şosea, când s-a răspândit zvonul că noul conducător, Ceauşescu, trecuse pe lângă noi spre pădurea Breazu. Am sărit gardul la şosea şi am luat-o la picior spre Breazu, dorind să-l văd şi eu. Când am ajuns în dreptul intrării

la fosta Şcoală normală, iată că din faţă au apărut maşinile coloanei oficiale.

A trecut întâi o maşină descoperită din care un tip în picioare filma peisajul, apoi în a doua maşină descoperită, în partea dreaptă era Ceauşescu. Am ridicat mâna într-un salut semimilităresc şi atunci Ceauşescu a salutat şi el privindu-mă cu un fel de veselie nedisimulată. Eram singurul om din zona aceea şi a fost singura dată în viaţa mea când a fost la circa un metru de mine, fiindcă eu eram exact pe bordura şoselei.

A urmat ani de reformă intensă, în care ţara aceasta devenea pe zi ce trecea de nerecunoscut. Va rămâne ca un reper luminos pentru demnitatea acestui popor, momentul 1968, când România a fost singura ţară socialistă care s-a ridicat împotriva samavolniciei Tratatului de la Varşovia şi în special al Uniunii Sovietice, de a încălca hotarele Cehoslovaciei.

Se ajunsese prin anii 70 şi ceva că se găsea în magazinele României Socialiste, tot ce doreai, totul era ieftin, toată lumea avea loc de muncă, se dezvoltau relaţii de producţie semicapitaliste prin apariţia acelor întreprinzători numiţi mandatari, care aveau voie să dezvolte afaceri, pe cont propriu.

Îmi amintesc de baba bătrânului Donose de la Deleni, o femeie trecută prin multe în viaţă ca să-şi crească o liotă de copii cu un bărbat cam, lasă-mă, să te las, care ne spunea într-o seară mie şi lui nevastă-mea: „acum este bine de trăit maică, nu pe timpuri”.

Baba era născută în 1900, văzuse multe la viaţa ei şi nici nu făcuse parte dintre sărăntocii comunei, dar văzuse cum era la momentul acela în comparaţie cu vremurile de demult. Numai unul dintre copii ei nu ajunsese medic sau inginer şi asta datorită înlesnirilor nemaipomenite pe care le punea regimul la dispoziţia celor care voiau să înveţe.

După 1980, moşul Ceauşescu, cam începuse să se încreadă prea mult în cei din jurul său şi aceştia au început să-l „lucreze" pe la spate.

Pe măsură ce el era mai bolnav şi nu mai putea face faţă treburilor statului, cu atât leprele din jur îl scoteau tot mai în faţă şi la adăpostul acesta furau şi îşi băteau joc de poporul acesta. L-au împuşcat fiindcă simbolul trebuia să dispară şi de abia după aceea hahalerele au trecut la distrugerea sistematică a tot ce s-a făcut.

Poate vă întrebaţi de ce am scris cele de mai sus. Le-am scris cu un gând pios fiindcă azi, 26 ianuarie, este aniversarea zilei de naştere a acestui mare român şi parcă mă simţeam dator conştiinţei mele, că trebuie să-i aprind şi eu o lumânare. Toţi cei care trăiesc în această ţară, în afară de tâlharii şi hoţii care au făcut puşcărie în vremurile acelea, au rămas cu câte ceva din binefacerile aduse de acest om în România.

Chiar dacă s-au numit locuri de muncă asigurate, copii la şcoală şi facultate, case gratuite, asistenţă medicală gratuită, nu sunt chestii minore şi de abia acum lumea constată cam cât costă toate acestea, care pe atunci li se spunea că li se cuvine şi le primeau gratuit.

Chiar şi jigodiile astea tinere, leprele analfabete, care se autointitulează ritos anticomunişti, stau în casele construite în socialism, sau poate şi mai rău, sug din osânza pe care au putut să pună mâna prin hoţie părinţii lor în vremile acestea de capitalism sălbatic.

Deci încă odată, o lumânare şi un gând pios pentru românul demn şi curat care a fost Ceauşescu.

Dumnezeu să-l ierte!

Şi cu asta ce-am făcut?

Scriam ieri că am pus mână de la mână şi l-am împuşcat pe Ceauşescu. De undeva dintr-un colţ plin de lumină, pişicher ne face cu ochiul nemuritorul Costantin Tănase care ne întreabă: „Şi cu asta ce-aţi făcut?".

Văzând că în privinţa unui răspuns clar, o cam dăm pe după chersic (vorba moldoveanului), tot el ne-a scos din încurcătură şi ne-a recitat cu talentu-i inegalabil un celebru cuplet spus, pe scenă prin anii '30, cuplet care se potriveşte ca o mănuşă la vremurile de azi.

Vă rog nu vă daţi cu părerea că Tănase ar fi fost un fel de Nostradamus şi ar fi ghicit el atunci în ce mare rahat vom înota noi azi, scufundaţi până peste cap, ci el vorbea strict numai despre condiţiile în care se afla ţara atunci, însă bravul popor român ştie din vechime cum se rezolvă treburile, la fiecare 50 de ani, uită tot, dărâmă tot, şi o iau ca tâmpiţii, iar de la zero.

Asta nu am spus-o eu ci Mircea Eliade care avea o voce mult mai puternică decât a mea. El a spus că blestemul poporului român este ca la fiecare 50 de ani să o ia de la început.

Vă rog acum, faceţi un pic de linişte, ca să auzim ce spunea pe scenă Constantin Tănase prin 1930 şi ceva…

Şi cu asta ce-am făcut?

Ne-am trezit din hibernare
Şi-am strigat cât am putut:
Sus Cutare! Jos Cutare!?
Şi cu asta ce-am făcut?

Am dorit, cu mic, cu mare,
Şi-am luptat, cum am ştiut,
S-avem nouă guvernare?
Şi cu asta ce-am făcut?

Ca mai bine să ne fie,
Ne-a crescut salariul brut,
Dar trăim în sărăcie?
Şi cu asta ce-am făcut?

Ia corupţia amploare,
Cum nicicând nu s-a văzut,
Scoatem totul la vânzare?
Şi cu asta ce-am făcut?

Pentru-a câştiga o pâine,
Mulţi o iau de la-nceput,
Rătăcesc prin ţări străine?
Şi cu asta ce-am făcut?

Traversam ani grei cu crize,
Leul iar a decăzut,
Cresc întruna taxe-accize?
Şi cu asta ce-am făcut?

Totul este ca-nainte,
De belele n-am trecut,
Se trag sforile, se minte,
Şi cu asta ce-am făcut?

Se urzesc pe-ascuns vendete,
Cum nicicând nu s-a văzut,
Ţara-i plină de vedete,
Şi cu asta ce-am făcut?

Pleacă-ai noştri, vin ai noştri!
E sloganul cunoscut;
Iarăşi am votat ca proştii,
Şi cu asta ce-am făcut?

Oare trebuie să mai completăm ceva la tabloul din 1930? Cred că este complet şi lipseşte doar menţiunea că în zilele noastre, ne credem mult mai cu moţ decât atunci, şi se observă că am făcut progrese imense şi la a râde ca proştii de noi înşine.

Doamne, ce ne mai place să ne fudulim. În privinţa aceasta am atins fără prea mari eforturi, culmea ridicolului: ne lăudăm cui vrea să ne-asculte cu înfrângerea propriului popor, prin ciuruire, sărăcire, umilire, alungare peste hotare... Şi fatalişti, stăm ca proasta-n răscrăcărată-n fân, de ne calcă toţi în picioare, dacă nu şi mai rău.

Totdeauna dăm vina pe greaua moştenire a trecutului. Într-adevăr am moştenit o mulţime de cuvinte împreună cu metehnele respective de la fanarioţii cei turciţi care ne-au supt vlaga. Bacşiş, robie, bir, mazilire, corupţie, peşcheş, laşitate, caftan, abuz, ciubuc, halal, complot, aga, jaf, lefegiu, linguşeală, alai, lulea, anteriu, trândăvie, cămătărie, calicie, samavolnicie, vizir, caimacam, politichie, tâlhărie, capuchehaie, viclenie, pricopsire, firman, lichea, başbuzuc, buluc, bairam, mahala, calabalâc, protipendadă, taifas, cârdăşie, agie, taclale. Şi bineînţeles nu în ultimul rând geamparalele şi cântecele iubite ale preşedintelui nostru, mult îndrăgitele lui manele!

Toate de mai sus s-au năpustit ca o urgie peste Ţările Române a secolelor trecute, contribuind cu vârf şi îndesat la o decădere spirituală şi materială fără precedent in istoria românilor.

Iar mămăliga din noi dospeşte greu al dracului şi poate de aceea, suntem încă în plin regim fanariot. Cine mă contrazice, înseamnă că nu trăieşte în prezent. Deşteaptă-te române!

Spun şi eu asta, ca să n-adorm, alături de poporul meu.

Jupoaie-mă, dar cu tandreţe

Remarcabil popor mai este şi poporul acesta carpato-dunărean! Remarcabil la ce? Eram sigur că mă veţi întreba, aşa că am răspunsul uite ici, în pălărie, vă rog serviţi…

Este remarcabil, mai ales în focusarea tuturor resurselor şi aşa secătuite ale ţării, pe proiecte-gigant aplicabile în o mie de ani, dar care au ca scop imediat, producerea unor maşini performante şi eficiente de făcut bani pentru firmele private bine sprijinite politic, cu proptele portocalii, solid ancorate în partea cea mai de sus a puterii.

S-a observat chiar şi din Cosmos, de către marţienii de serviciu pe Galaxie că în România în orice problemă se caută soluţii-gigant, valabile în mileniul viitor, soluţii care cer proiecte de sute de milioane de euro, făcute doar pe hârtie în zilele noastre, din puţinii bani pe care-i avem. Nu se iau în calcul, niciodată, lucrurile simple cu adevărat, la soluţii aflate la îndemână şi la mintea cocoşului, cum ar zice românul, pe care le-am putea face cu cheltuieli minime şi cu efect imediat.

Dar nu te poţi pune nicicum, cu cei care controlează tot ce mişcă-n ţara asta, râul, ramul, kilogramul, bairamul şi

salamul. Cred că aţi ghicit că este vorba de PDL, partidul emanat direct din burta lui Băsescu, într-o zi de groaznic deranjament stomacal, şi care a jurat să nu plece de la putere, până când şi cea din urmă instituţie a statului să fie intoxicată nu cu portocale, ci de cea mai curată culoare portocalie, bineînţeles.

Cred că aţi auzit chestia cu autostrada Bucureşti-Ploieşti? Fiindcă aveau pe alţi clienţi de partid care trebuiau îndestulaţi cu bani pentru vânzarea terenului pentru autostradă, dintr-un foc s-a schimbat traseul şi va intra în Bucureşti prin altă parte. Alt proiect, alţi bani, altă distracţie…

O chestie pe care indivizi puşi pe căpătuială din fondurile statului, o constituie problema colectării selective a deşeurilor menajere. S-a inventat această problemă (cine mai ştie de ce persoane interesate), se acuză (culmea, chiar de către autorităţi) faptul că nu se face practic nimic, pentru a se colecta munţii de pet-uri, pungi, pahare de unică folosinţă și sticle goale.

Cred că la prima vedere, pare ceva în regulă să se facă aşa ceva, ca să ne simţim şi noi cumva mai aproape de Europa, dar în realitate se pregăteşte terenul pentru nişte impostori, și anume nişte firme private vopsite în portocaliu, care vor să ne vândă, la preţuri mai ceva ca de Rolls-Royce-uri, nişte maşini de colectat ambalaje montate pe stradă.

Aceste maşini, ca şi alte produse tot atât de hilare, ar trebui să fie cumpărate în scurt timp şi puse la treabă. Poate vă întrebaţi de unde vor fi finanţate. Cum de unde? Ce naiba, trăiţi doar în România şi cum nu vă trece prin cap că finanțarea unor asemenea aberaţii se va face din creşterea preţului la apă minerală, la pâine, la lapte, la carne, seminţe de dovleac şi floarea soarelui și într-un viitor care deja se profilează la orizont, al aerului curat, bineînţeles, când alesele noastre foruri

legiuitoare vor stabili prin lege că aerul curat se va vinde la pungă, sterilizat şi cu ştampilă de valabilitate.

Parcă văd cum un cunoscut de-al meu, bine uns portocaliu, deşi nu lasă să se vadă asta, mustăceşte iar împotriva mea, mormăind în barbă: „uite dom'le, că iar se ia de cei geniali, democraţi şi curaţi, iar pe comunişti îi lasă în pace". „Comuniştii" pentru dromaderul acesta, de altfel şcolit pe la facultăţi, sunt toţi cei care nu au culoarea galbenă sau portocalie în cuget şi simţiri.

Nu contează ce fac pesediştii bun pentru oameni, ci doar faptul că unul ca Soros sau alţii de prin zona ceea drăcească i-au arătat la ceas de seară cu degetul însângerat de copiii ucişi de asasinii plătiţi ai CIA pe treptele catedralei de la Timişoara, care sunt comuniştii, care sunt extremiştii şi care sunt „oamenii de bine", iar şcolitul nostru ca orice dromader care trebuie să presteze ca să-şi merite tainul, pune de zor şi el etichete pe toată lumea.

Să nu credeţi că am vreo înclinaţie spre cei din PSD, departe de mine gândul acesta. Cred că toţi aţi văzut la televizor pe „nefericitul" mare ştab pesedist Constantin Nicolescu, din Argeş, care a fost lăsat de căruţă chiar de arterele coronariene (evident artere pedeliste, care sabotau individul din interior) pe fondul unei evidente mizerii preventive, pusă la cale de haita pedelistă.

Cred că nici măcar pedeliştii nu se îndoiesc de fel, că în ce priveşte arestul de 29 de zile, avem de-a face cu un ordin politic, venit hăt de sus (nu vă spune de unde, că e secret de stat). Cred că aţi văzut când a dat la televizor secvenţa arestării, ce „căsuţă" are acest urgisit al PDL-ului.

Un ditamai căsoiul cât un bloc de locuinţe, dar făcută la „marea artă". Şi m-a impresionat până la lacrimi gardul acestuia. Nu avea sărmanul decât un gard de fier forjat de vreo

doi metri înălţime, cu porţi tot din fier forjat la modul artistic. Cred că numai pentru gard a plătit sărmanul cam cât ar costa construirea unui bloc de patru etaje pentru urgisiţii sorţii.

Nu pot să cred, că din salariul său modest, de pesedist cumsecade şi mare iubitor al poporului, a făcut toate acestea, dar nu uitaţi că sunt şi eu român şi ca un român neaoş, cu fatalismul ciobanului mioritic intrat adânc în conştiinţă şi sânge, pot să spun şi eu părerea mea: „De când e lumea, în toate ţările politicienii, fură, iau mită, îşi creează avantaje nemeritate, concep legi pentru sufleţelul lor şi a altora ca ei, dar sunt consideraţi buni doar aceia care dau posibilitatea şi omului de rând să trăiască decent, să-şi crească în linişte copiii, să se distreze şi să se simtă oarecum protejat de legile statului respectiv".

Poate din cauza aceasta PSD-ul este considerat că face şi ceva pentru oameni şi chiar la nivel mondial s-a considerat că guvernarea de sub conducerea lui Adrian Năstase a fost cea mai bună guvernare de după 1989.

Ghiolbanii portocalii, când s-au văzut în fruntea bucatelor, s-au năpustit ca lupii pe bietul român, uitând că românul are şi el o pretenţie minimă: „Dacă tot te-ai gândit stăpâne să mă jupoi, jupoaie-mă, dar cu tandreţe".

Cum au apărut pe lume băseşti, boci, udre, videni, berceni şi alte lifte

Francezul Paul Valéry spunea că „Statul este prietenul tuturor, duşman al fiecăruia". Dar nu ştiu cum s-a făcut, ce păcate v-om fi avut noi de tras, că de la Paul Valéry citire, şi până la Băsescu, guvernare, sintagma aceasta a pierdut pe

drum exact jumătate din consistenţă aşa că se poate citi acum doar „Statul este duşman al fiecăruia".

Eu mi-am propus, în cazul acesta, ca să studiez cum a devenit carevasăzică problema, fiindcă mai pe şest, mai pe faţă, eu ţin la Paul Valéry şi nu aş vrea să-i fie chiar aşa terfelită opera de un marinar oarecare.

Şi acum, aşa după cum mă ştie conu' Costică, conu' Vasile şi probabil după cum v-aţi dat seama şi singuri citindumă, eu pentru a scrie ceva, întâi trec printr-o serioasă documentare şi de abia când fenomenul respectiv a căpătat contur în mintea mea, trec la fixarea lui în cuvinte.

De data aceasta mi-am zis că ar fi bine ca documentaţia mea să înceapă „ab ovo" adică chiar de la începutul, începuturilor, gândind că numai în felul acesta voi ajunge la adevăr. Şi pentru a o lua chiar de la început am făcut apel la „mama tuturor cărţilor" adică Biblia, carte ce nu poate fi pusă la îndoială, fiindcă a fost dictată secretarilor (exclus secretarelor, fiindcă ele au fost fufe dintotdeauna) de însuşi Dumnezeu, stăpânul de necontestat al cerurilor şi pământului, a văzutelor şi nevăzutelor, a întâmplatelor şi a celor încă neîntâmplate.

Şi am început cu cartea „Facerea" ca orice bun creştin care citeşte Biblia. Cu începutul, începuturilor, am dat-o în bară chiar de la începutul cărţii, fiindcă fără preaviz Biblia mi-o trânteşte franc: „Dumnezeu a existat dintotdeauna".

Deci sărmanul a fost dintotdeauna fără mamă, fără tată, apărut şi crescut de izbelişte şi precum spun psihologii, în astfel de cazuri, nu este de mirare că uneori îi mai sare ţandăra tamnisam, din senin, chiar fără noimă şi ne dă în cap câte un car de belele colective.

Şi apoi, după cum se vede, pe atunci nici nu se punea problema să fie un stat, un Băsescu sau un Boc prim ministru, fiindcă Biblia continuă aşa: La începutul timpurilor el era

singur. În afară de el nu exista nimic. Nici măcar "lumina", bunăoară. Şi pe vremea aceea cică Dumnezeu se numea "Elohim". Nu o spun eu ci aşa se spune în textul ebraic vechi al cărţii "Facerea". Textual (zic cei cunoscători), cuvântul "elohim" înseamnă "zei", şi de aceea mi se pare destul de curios că Biblia îl numeşte aşa pe un domn, care oricât de Domn o fi fost, era totuşi cu desăvârşire singur în tot Universul.

În Biblie se spune că Universul era un fel de „tohu vabohu" ceea ce în traducere liberă ar însemna „talmeş-balmeş". Ia te uită, cam ca la noi în ţară, numai că pe timpul acela, stat de drept ioc, prim ministru ioc, impozite ioc şi nu existau nici instituţii serioase cum ar fi bunăoară DNA, aşa că sărmanul Elohim (care după schimbarea numelui, prin sentinţă judecătorească, a fost numit, Dumnezeu) se plictisea de moarte şi căsca sărmanul, scărpinându-se pe burtă şi râgâind paşnic, doar câte o veşnicie, două, fără întrerupere.

Până la urmă când deja ajunsese la vârsta venerabilă a bărbii albe, unde de altfel a şi rămas, i-a căzut în sfârşit şi lui fisa, cum să iasă din pasa asta proastă şi s-a gândit că nu se cade ca tocmai el, ditamai Dumnezeul să se prăpădească în plină putere creatoare, de dor şi de urât, ci conform principiilor marxist-leniniste, care nu apăruseră, dar pe care el le intuia încă de pe atunci, să treacă la muncă şi să facă şi el o treabă oarecare. Şi s-a apucat moşul să creeze.

La puterea lui de Dumnezeu atotputernic şi cu normă întreagă, ar fi putut, bineînţeles, să le facă pe toate dintr-o dată. Dar se pare că el a fost primul care a spus, şi chiar a pus în practică, vorba lăsată mai apoi moştenire poporului român „Nu face azi, ceea ce poţi lăsa pe mâine".

Şi a făcut, la început, numai cerul şi Pământul. Să nu credeţi că a tras el ditamai Dumnezeu la sapă sau la hârleţ ci materia a apărut de la sine îndată ce şi-a manifestat voia.

Ce-i drept, o materie la început informă, pustie, plină de umezeală, tot un fel de „talmeş-balmeş”. "Şi pământul era fără chip şi pustiu şi întuneric era deasupra adâncului, iar duhul lui dumnezeu se purta pe deasupra apelor", spune versetul 2 din primul capitol al cărţii "Facerea".

Şi ca să nu facă boroboaţe pe întuneric în învălmăşeala aceea, (lumânări nu erau, iar „lampa lui Ilici”, becul electric, nici pomeneală), Dumnezeu s-a gândit că-i trebuie lumină. Ia te uită, asta înseamnă clar că, înainte de a-i trăsni prin cap ideea cu facerea, milenii şi milenii de-a rândul, bietul moşulică a orbecăit ca moroiul prin întuneric.

Ce noroc pe noi că nu s-a accidentat lovindu-se de ceva, mai ales la cap, dar după cum am spus şi mai sus, n-avea de ce se lovi, pentru că de jur împrejur nu era nimic. "Şi a zis dumnezeu: «Să fie lumină!» Şi s-a făcut lumină" (Facerea, I, 3). Nu se precizează dacă era lumină naturală sau lumină de la „lampa lui Ilici” adică de la becul cu energie electrică, cu incadescenţă sau cu neon, ci ni se spune doar atât: „şi a văzut dumnezeu că lumina este bună”.

De unde se vede cât de straşnic a fost de încântat moşul de realizarea lui şi ţopăind de bucurie, fără să servească măcar o cupă de ambrozie, imediat a trecut la o nouă etapă, „să despartă lumina de întuneric”. „Şi a numit dumnezeu lumina ziuă, şi întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua întâi”. (Facerea, I, 5).

Se pare că de pe vremea aceea durează obiceiul de a relua lucrările făcute de mântuială, precum asfaltările din zilele noastre, fiindcă în ziua doua moşneguţul cel pus pe treabă, s-a apucat să creeze... ce credeţi? Iarăşi cerul! Să citim cum descrie Biblia această operaţie prin care Dumnezeu a creat pentru a doua oară cerul: „Şi a făcut dumnezeu tăria cerului şi a

despărţit apele care sunt dedesubtul tăriei de apele care sunt deasupra tăriei.

Şi s-a făcut aşa. Şi a numit dumnezeu tăria cer; şi a fost seară, şi a fost dimineaţă ziua a doua" ziua a doua" (Facerea, I, 7—8). Se pare că lucrurile încep să se precipite şi Dumnezeu îşi cam pierde din prevedere şi merge orbeşte spre catastrofa creaţiei sale, care a fost, omul. Ziua a treia dumnezeu a folosit-o managerial, întâi pentru chestii de organizare, apoi pe la chindie a trecut şi la creaţie. A despărţit până la prânz apele de uscat, „Şi a numit Dumnezeu uscatul pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut dumnezeu că este bine" (Facerea, I, 10).

După cum se vede, moşul era de fiecare dată tare încântat de treaba lui, sărea într-un picior, scotea limba, făcea tumbe, că tot nu-l vedea nimeni, şi se gândea siderat, cum naiba nu i-a dat în gând să se apuce mai de mult de toate astea?...

Aşa cum am zis mai sus, pe la chindie Dumnezeu a zis: „Să odrăslească pământul pajişte verde, ierburi având sămânţă în ele şi pomi roditori, care să facă, după soiul lor, roade cu sămânţă în ele pe pământ. Şi s-a făcut aşa" (Facerea, I, 11).

Doamne, ce dumnezeiască prevedere! Păi oameni buni, creştinilor, imaginaţi-vă numai ce-ar fi fost pe pământ dacă dumnezeu ar fi sădit pomi care să rodească altceva decât li-i soiul. Deci ridicaţi zilnic, slavă lui Dumnezeu, că nu ne-a dat pruni care să facă mere pădureţe, peri care să facă banane şi cireşi care să facă carcadele. Ce încurcătură ar mai fi ieşit! Mai ceva decât în era noastră, pedelistă.

Şi când până seara merii au crescut, dînd mere şi nu altceva, dumnezeu iarăşi şi-a zis „că este bine. Şi a fost seară, şi a fost dimineaţă: ziua a treia" (Facerea, I, 12—13). Şi tot aşa a creat bunul Dumnezeu zi de zi câte ceva, până când la urmă chiar în ziua a şasea să facă una boacănă de tot.

Parcă dracul i-a luat minţile şi l-a pus ca să creeze omul, adică specimenul acela înzestrat cu înclinări spre toate păcatele cerului şi pământului, cel care mai târziu îl va înjura şi terfeli în fel şi chip chiar pe el, singurul şi marele Dumnezeu, omul, care în cumplita-i pornire spre înavuţire, va inventa statul, impozitele, taxele, amenzile, munca la negru, mita, şperţul şi ciubucul, va da naştere la băseşti, boci, udre, videni, berceni şi alte lifte din acestea ordinare, care ronţăie viaţa muritorilor de rând şi înjumătăţesc sintagma francezului Paul Valéry.

Deci stimaţi cititori, sper că vedeţi cum a început calvarul nostru de azi. Dar să ştiţi, o spun doar pentru liniştea dumneavoastră, că în lumea asta mare pe undeva tot se mai arată rar de tot şi Dumnezeu, şi mai există state în care cuvintele lui Paul Valéry sunt încă valabile.

Numai la noi, e ca la noi…

La orizont „Pax americana"

Nu vi se pare că prea multă linişte a fost în ultima vreme pe globul acesta de tină şi noroi, cum ar spune la modul inspirat poetul? Nici tu vreo invazie, bineînţeles americană, fiindcă alţii nu au voie de la mister ONU (cel, sau cea care are în gestiune rezoluţiile ce se lasă cu avioane, bombe şi rachete de croazieră americane), nici tu un pui de război cât de mic, nici măcar o păruială etnică mai acătării, în care să se arate cât de eficiente sunt kalaşnikov-urile faţă de imperialista M16, nimic de consemnat în toate cele patru puncte cardinale.

Ba, se pare că prin Irak şi Afganistan, Al Khaeda şi talibanii cei groaznici şi-au pus puştile în cui şi în loc să joace bătuta, stilul pac-pac şi bum-bum, sunt într-o pauză prelungită de rock american. Prea multă linişte nelucrativă pentru o

ditamai ţară „paşnică şi democrată", care are pe locul 2 în economia naţională la export, armamentul, marfă, care nu vă mai spun eu la ce foloseşte.

Vă cunosc eu demult că sunteţi inteligenţi, aşa cum sunt din fericire cititorii mei, şi aţi înţeles imediat că este vorba de mult prea „democratica" ţară, SUA. Cazul, pentru ei începe să devină din ce în ce mai grav, ba să se împută de-al binelea, pe măsură ce le cresc şi înfloresc în depozite stivele de bombe nefolosite, industria de armament începe să macine în gol iar spectrul şomajului în această ramură se profilează hâd la orizont. Şi atunci ca oameni practici, spuneţi şi dumneavoastră că vă văd persoane istețe, ce-o să facă, săracii de ei?

Încep să bage fitile ba ici, ba acolo, fiindcă lumea-i mare, dar parcă-i şi mai mare-i grădina lui Dumnezeu, care adăposteşte pe cei săraci cu duhul. Şi dacă pe undeva prinde o scânteie, suflă apoi în ea până se face pălălaie. Acum, cu penuria asta de puncte „fierbinţi" pe glob, ce le-a trăsnit prin cap: să înlocuiască slugile lor pe care-i aveau prin ţările din nordul Africii de 20-30 de ani cu altele mai puţin ruginite dar ştampilate ferm în fund „Made in USA" iar în frunte cu ştampila ovală „APROVED" adică, aprobat.

Au pus ei de-o ciorbă din asta numită revoluţie în Tunisia care se pare că le-a reuşit sută la sută, apoi văcarii unchiului Sam au simţit ei că şi pe undeva prin Egipt cam miroase a praf de puşcă şi chiar dacă nu mirosea, imediat şi-au băgat coada lor păroasă.

Şi au pus ei aici de-o revoluţie televizată, aşa cum mai făcuseră cândva cu rezultate spectaculoase într-o ţară europeană, cu oameni copilăroşi şi în majoritate lejer retardaţi, devenită mai apoi, în numai 20 de ani o republică bananieră, o ţară numită România.

Cei de la CIA ştiu foarte bine că într-o aşa zisă revoluţie, nu contează cel care strigă, se luptă, sau moare în stradă, ci cel care se află la sfârşitul revoltei în fruntea gloatei, aşa că s-au grăbit mintenaş ca să-i cadorisească pe egipteni cu un ciumete şcolit şi corcolit de ei, ajutat să ia oarecari premii internaţionale şi ţinut la păstrare pentru asemenea momente, un fel de neica nimeni la origini, dar care are mari aspiraţii spre şefie.

De acum se cunoaşte că SUA are de rezervă câte unul de ăsta pentru orice stat al lumii şi vorba lui Conu' Iancu, la nevoie, „pac la Răsboiu". Omul americanilor se numeşte în cazul de faţă. Omar Suleiman ElBaradei care a fost adus urgent „par avion" şi plantat în fruntea aşa zisei revoluţii cu instrucţiuni clare de la Obama, „dacă nu-i aduci pe egipteni în situaţia românilor, te-ai lins pe bot de prietenia noastră" .

Şi se pare că, după modelul consacrat de acum al revoluţiilor televizate, şi de acolo se transmite cum din 80.000.000 de cetăţeni vreo 30.000 (gurile rele spun că sunt doar vreo cinci mii) de oameni demonstrează împotriva conducerii ţării. Dacă nu ar fi fost oamenii SUA poate-i mai credeam dar aşa, nu am decât să-mi închipui că Mubarack a suflat cumva în borşul americanilor şi acum trebuie să plătească îndrăzneala asta.

Apoi bă nene gazetarule, eu cred că matale încerci să mă îmbeţi pe mine ditamai omul cu şcoală şi care am şi dud în curtea de la ţară, că la dacă la opt zeci de milioane de egipteni, doar 5000 vor schimbarea regimului atunci înseamnă că trebuie luaţi în seamă? Păi cred că la atâta populaţie sunt mai mulţi cei care au un ochi negru şi unul albastru decât această ceată jalnică de protestatari.

Eu zic aşa ca omul practic, ruşine să le fie zgârciobilor de americani că nu au plătit mai mulţi iar egiptenii ar trebui să

strige tuturor americanilor care împuţesc cu mirosul lor de bălegar, aerul pe acolo, „Bastards, go home!”.

Cum să-ţi omori eficient nevasta

Cine spunea că românul nu este în stare de fapte care să vină în contradicţie cu legile date de împărăţie? Spuneau mulţi asta, dar eu vă zic aşa cu mâna pe inimă, că ăia greşesc amarnic. Românul este în stare să omoare, să dea foc la casa vecinului, să dea în cap preşedintelui României, să-l pălmuiască pe Putin în persoană, dacă, şi numai dacă, i se dă în scris, cu semnătură, că nu va păţi nimic pentru asta, sau dacă este sigur sută la sută că nu va fi prins.

Altfel, visează şi iar visează, în clipele lui de repaus (şi să ştiţi că un adevărat român ştie să transforme lesne în repaus şi cele opt ore de muncă) cum ar face el ca să-şi ucidă duşmanii şi să aducă liniştea în sufletul său bântuit de aleanuri vindicative, sau prin supralicitare, visând că este un fel de superman care poate aduce binele omenirii. Unii dintre dumneavoastră doriţi poate nişte idei mai practice nu numai vise.

Păi în cazul acesta, uite neamule, dacă te interesează câteva reţete sigure de a-ţi omorî nevasta aşa pe şestache fără să ajungi la „mititica”, nu ai decât să pui bănuţu’ la bătaie şi să cumperi cartea lui Adam Ross.

Pentru documentare este preferabil s-o citeşti măcar de vreo două ori la fapt de seară, înainte de a trece la treabă, la modul serios cu aplicaţiune direct pe obiect. Pentru a mări suspansul eu te sfătuiesc ca după citire şi după ce pui la loc ferit

notiţele luate, volumul să-l faci cadou soţiei, aşa după vorba românului, să baţi şeaua ca să priceapă iapa.

Dacă nu este chiar blondă sadea şi la creier, va înţelege aluzia şi va începe imediat să-şi chivernisească de una singură, bani de tămâie, de colivă şi alte alea. În felul acesta scapi tu, post festum, de o cheltuială în plus. Totuşi reţetele acestea a lui Adam Ross de a-ţi omorî nevasta şi apoi să trăieşti ani mulţi şi fericiţi liber ca pasărea cerului, pălesc precum stelele în lumina zilei în faţa ingineriilor electorale, pe care au de gând să le pună în practică pedeleii noştri, pentru a putea guverna liniştiţi şi la anul (în 2012) şi la mulţi ani, până nu va mai fi nimic de supt şi de furat, în ţara asta nenorocită.

Şi vor să-şi pună în aplicare schema lor, indiferent de ce vor face alde muţunache din noua coaliţie electorală (PSD+PNL), în care partenerii jură că se iubesc, însă în realitate se urăsc temeinic şi fără speranţă ca în orice căsătorie din interes, cotonogindu-se pe sub masă.

Băsescu a dat comanda: marinari din guvern, porniţi acţiunea „Salamandra". Să ştiţi că nu este vorba de salamandra ceea simpatică, animăluţul acela multicolor ce se întâlneşte uneori prin păduri, ci este vorba de un procedeu care are o conotaţie specială în ştiinţele politice.

Este acel procedeu democratic, tot atât de moral ca şi furarea bomboanelor din mâna copiilor, prin care partidul aflat la guvernare îşi croieşte colegii electorale favorabile. Şi pentru a ne înţelege mai bine cred că va trebui să dau un exemplu. Ia să scriem colea pe tabla asta. Hei, Georgescule, adă creta şi udă buretele, ce te uiţi la mine ca viţelul la poartă nouă (fie-mi iertat, dar eu sunt încă pe moda veche, când elevii aveau mai puţine „drepturi").

Deci este vorba în mare de „croirea" a cât mai multe colegii în care sunt mai mulţi primari ai partidului la guvernare.

"Salamandrizarea" (engl. gerrymandering) nu am inventat-o eu, care nu am fost în stare nici măcar să inventez locomotiva cu aburi, sau bomba atomică, ci vine de la un fapt real în care partidul aflat la guvernare în Statele Unite a trasat colegiile electorale în aşa fel încât să cuprindă cât mai mulţi simpatizanţi de ai săi, iar la final, forma colegilor trasată pe harta SUA, semăna leit cu o salamandră.

Şi după cum s-a văzut, toate marile hoţii ca şi marile crize tot SUA ni le-a dat, este normal că şi actuala majoritate condusă de marinarul cotrocenist, ce are înfiptă adânc în fund axa Bucureşti-Londra-Washington, se pregăteşte după modelul „marelui licurici" să deseneze salamandre pe harta electorală a României.

Observ după figura dumneavoastră lejer nedumerită că nu înţelegeţi prea bine ce am vrut să spun, aşa că spre exemplificare voi lua un caz concret cu numere mici ca să fie mai uşor de înţeles.

Să presupunem la modul estimativ ca ar fi 1.000 de votanţi distribuiţi egal în 100 de colegii, adică 10 în fiecare colegiu. Partidul aflat la guvernare ştie că din cei 1.000 are 300 de simpatizanţi siguri. După noile reglementări, în fiecare colegiu alegerile se câştigă cu majoritate (cel mai mare număr de voturi). Partidul aflat la guvernare decupează colegiile, în aşa încât în 60 de colegii îşi grupează câte 5 din cei 300 de simpatizanţi.

Astfel, vor fi 60 de colegii în care partidul la guvernare va avea 5 din 10 alegători, adică majoritate. Partidul de la guvernare câştigă 60 de parlamentari din 100 si guvernează încă o rundă cu o majoritate lejeră. Şi iată cum se poate că deşi are doar 18% în opţiunile electoratului, prin desenarea colegiilor, în aşa fel încât în fiecare colegiu să grupeze o majoritate

favorabilă, partidul respectiv poate câştiga 60% din mandate chiar fără să fure la urne.

Doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, vă rog să mă înţelegeţi, nu este de glumă, dacă PD-L va introduce votul uninominal într-un singur tur la alegerile parlamentare, cu care de altfel sunt de acord şi PSD şi PNL, şi va decupa corespunzător cele 300 de colegii electorale va putea guverna fluierând şi din 2012 încolo. Vor fluiera şi cei de la PSD şi PNL dar a pagubă iar poporul, ca de obicei, vor doini, a dor mult şi jale multă.

Desigur că bătălia se va da în comisia electorală, acolo unde PD-L, UDMR şi UNPR vor avea majoritate şi deci vor putea impune tipul de scrutin şi decupajul colegiilor. Desigur că vă întrebaţi pe bună dreptate cum se pot "salamandriza" 300 de colegii? Nu e atât de greu. Şi la o adică nici nu e nevoie de un decupaj în care PD-L să îşi asigure 60% din colegii câştigătoare.

Chiar cu 15% din opţiuni PD-L îşi poate asigura în felul arătat mai sus 35% din colegii câştigătoare. Restul până la 51% vor fi colegiile UDMR şi UNPR. Spre ghinionul nostru, cine are majoritatea şi puterea executivă în 2012, înainte de alegeri, practic, are în mană pensula cu care desenează cum doreşte colegiile electorale.

Şi cine le desenează, printr-o „salamandrizare" adecvată, câştigă fără probleme. V-am întristat, nu-i aşa? Văd că v-au dat lacrimile, dar în afară de o batistă şi un umăr binevoitor pe care să plângeţi, nu am ce să vă ofer. Ce bine ar fi fost, să nu fie adevărat, dar se pare că asta ni se pregăteşte.

Deci vă pot adresa îndemnul „Cu Dumnezeu, înainte" (şi cu PD-L înapoi)…

Dar cu Zdreanţă ce-ai avut?

Eu cred că în literatură, sau în ceea ce se aseamănă oarecum cu literatura, se întâlnesc cele mai dăunătoare şi mai veninoase zerouri, sau hai să le zicem precum contabilii, nu nule, ci nulităţi.

Şi precum vorba cântecului, nulităţi au fost, nulităţi sunt încă, dar acestea de acum se simt mult mai în largul lor în perioada noastră „democratică" decât în perioada stalinistă. Observ că vi se ridică sprâncenele a mirare, dar explicaţia este simplă precum găina, pardon, oul lui Columb.

În perioada stalinistă, deci aia a anilor '50, nu scria fiecare critic ceea ce-i trăsnea prin cap aşa ca în zilele noastre, ci la modul perfect organizat i se dicta, şo pe acela, şo pe celălalt. Şi atunci numai ce vedeai că apare în Scânteia lui Silviu Brucan sau Octavian Paler (doi cameleoni deveniţi mari democraţi după 1990), câte-un articol semnat de câte un „critic literar" al vremii, articol care înfiera cu neţărmurită indignare proletară, opera literară a câte unui scriitor consacrat, care pe undeva prin vreo creaţie de a lui fluierase în biserica nou construită a aşa zisei, clase muncitoare.

Şi aşa, la o comandă din aceasta „specială" a apărut în Scânteia, un articol scris de Sorin A. Toma, care se numea "Poezia putrefacţiei sau putrefacţia poeziei", articol, care a făcut la timpul respectiv, ca poetul Tudor Arghezi să dispară pentru ani buni din lumea literară a României.

Tăticul lui Sorin A. Toma, „academicianul", A. Toma avusese grijă în acele vremuri să-i treacă la dos mai pe toţi marii poeţi şi scriitori români, cum ar fi Eminescu (!!!), Blaga, Rebreanu, George Călinescu şi impusese în loc pe poetul cizmar Theodor Neculuţă (???). Tudor Arghezi a rămas, cu tot cu bătrânul Zdreanţă, la Mărţişor ca să se hrănească biblic, doar din sudoarea frunţii, să sape pământul, să crească găini şi

bibilici, iar bani de sare şi gaz pentru lampă să-i procure prin vânzarea cireşelor din grădina proprie.

Rămâne pentru totdeauna un secret, dacă Arghezi i-o fi aşteptat pe americani în anii când era interzis ca scriitor şi vindea cireşe în poarta casei la Mărţişor. Dar a fost mai mult decât prea de tot, să-l scoată dintre scriitorii români publicabili, o căzătură literară ca A. Toma, în urma unui articol scris în Scânteia, articol ce reflecta „părerea opiniei publice", opinie care doar din întâmplare, ar zice el, purta în josul paginii semnătura fiului său.

O fi scris Arghezi şi nişte cărţi „de porunceală", cum zice cineva, ca să intre în graţiile regimului şi ca să-i fie publicate şi cărţile interzise, dar ele nu cântăresc în galantarul literaturii româneşti, nici a mia parte din infectele porcării care i-au fost făcute de nulităţile nemernice care au încercat să-l ucidă ca scriitor. Şi în zilele noastre povestea încearcă să se repete.

Nişte „literaţi" precum Ilarion Pârţac, sau Grigore Afumatu încearcă să-i scoată pe nas lui Arghezi volumele „1907, peisaje" şi „Cântare omului" ca un fel de reproş adresat lui Arghezi că nu s-a lăsat ucis ca poet de zerourile literare ale vremii de atunci.

Păi se ştie, că după vreo opt ani de vândut cireşe cu străchinuţa şi de tras mâţa de coadă alături de tovarăşii de joacă a lui Zdreanţă, Arghezi a bătut palma cu noul regim de atunci.

Cel mai mare poet român în viaţă n-a făcut o simplă negociere personală, ci una de patrimoniu. El, marele poet Tudor Arghezi, a acceptat să scrie şi cum voia noul regim atotstăpânitor, pentru a nu lipsi cultura română de una dintre marile ei opere şi, ca la schimb de ostatici, a dat volumele compromisurilor sale. A fost ales pentru asta membru al

Academiei Române şi când a murit i s-au făcut funeralii naţionale.

Oare dumneavoastră ce credeţi, nu ar fi meritat Arghezi, indiferent de regimul politic de la putere, să devină membru al Academiei şi să fie înmormântat la Mărţişor cu toate onorurile posibile? Cred că veţi spune, da, şi în felul acesta veţi da peste nas tuturor curcilor literare, contemporane, care-i impută postum lui Arghezi poeziile de compromis şi se fac aşa, că uită cum prin întoarcerea lui în literatura română publicabilă, s-a reconstruit podul dinamitat de comuniştii anilor 50 către poezia interbelică.

Şi că prin el, prin întoarcerea lui în rândul marilor noştri clasici, s-a terminat sau măcar a început să se termine cu auto-impuşii mari poeţi, A. Toma, Mihai Beniuc, Dan Deşliu şi ceilalţi care ocupaseră prin efracţie primele rânduri ale literaturii române.

Omul care a scris, Baroane! şi pamfletul anticarlist, Omul cu ochii vineţi, e un poet prea mare şi totuşi contradictoriu pentru a fi judecat de un fitecine. Arghezi întotdeauna a fost un om de stânga, dar foarte contradictoriu, fiindcă în perioada interbelică a făcut de două ori închisoare, o dată după Primul Război Mondial, pentru colaborarea la un ziar progerman în timpul ocupării Capitalei şi a doua oară înainte de cel de al Doilea Război Mondial pentru un pamflet împotriva ambasadorului Germaniei la Bucureşti von Killinger (“Baroane”).

Aşa că “1907,peizaje”(cum se numeşte corect volumul) său şi ”Cântare Omului” nu reprezintă neapărat un compromis făcut noului regim, ci o atitudine constantă a unui om de stânga. De altfel, se ştie că majoritatea marilor scriitori a fost totdeauna de stânga: M. Sadoveanu, Camil Petrescu, G.Bacovia, Panait Istrati. Iar în legătură cu operele mari inspirate din

Răscoala din 1907, este de ajuns să-i amintim pe Rebreanu, Cezar Petrescu, Panait Istrati şi alţii.

Păi, măi lichelelor literare contemporane, aflaţi acum de la mine că operele lor nu au fost scrise în timpul comuniştilor, ca să le numim compromisuri, cum le numiţi pe cele ale lui Arghezi. Poate că o să vă întrebaţi, pe bună drepte de altfel, cine sunt cei doi critici contemporani enumeraţi mai sus, Ilarion Pârţac şi Grigore Afumatu? Cum nu-i cunoaşteţi? Păcat? Credeam că măcar dumneavoastră îi cunoaşteţi, fiindcă sincer vă spun că eu nu-i cunosc şi nici nu am auzit de ei vreodată prin literatura română.

Şi să nu credeţi că dacă nu-i cunoaştem ei nu există, ci sunt din ce în ce mai mulţi Pârţaci şi Afumaţi, şi pe fondul unui occidentalism prost înţeles, s-au prăsit precum ploşniţele înţepând din orice poziţie, numai pe cei care au un nume mare în literatura română.

Eu nu aş fi scris rândurile de mai sus, dacă nu aş fi găsit scris într-un articol, ce se voia de înaltă ţinută literară şi mai ales morală, emanat de la un astfel de ploşniţoi îndopat cu sinecurile noului regim, un atac virulent împotriva poetului Tudor Arghezi.

Nu pot răspunde la un asemenea articol decât cu un cuvânt folosit chiar de marele Arghezi: Siktir.

Lansarea programului guvernamental „Ultima colivă”

Franţa 11.2%
Elveţia 10.6%
Austria 10.5%
Germania 10.5%
Italia 9.1%

Spania 9.0%
Anglia 8.7%
Norvegia 8.5%
Finlanda 8.4%
Ungaria 7.3%
Cehia 7.1%
Polonia 7.0%
Slovenia 8.3%

Nu-i aşa că v-am lăsat mască chiar din start, cu cifrele astea înşirate mai sus? Parcă văd pe unii clătinând îngrijoraţi din cap, iar pe duşmanii mei cei statornici, bucurându-se nevoie mare, că în sfârşit li s-a înfăptuit visul, de a mă vedea cum îmi iau la modul serios câmpii, chiar şi în scris.

Ştiu, recunosc, şi aveţi perfectă dreptate să mă criticaţi pentru modul complet neortodox de a începe un articol, fie el chiar de jurnal propriu, cu nişte cifre uscate şi reci ca o femeie frigidă, dar credeţi-mă fraţilor că mă strânge al dracului în spate de o bucată de vreme un gând ce implică o prevedere curat omenească: ce naiba o să mă fac dacă uit cumva vorbele stimatului nostru preşedinte „Să trăiţi bine!" şi mă îmbolnăvesc (ptiu, cruce de aur, staţi aşa un moment, să-mi scuip în sân).

Fiindcă vrem, sau nu vrem, până la urmă viaţa noastră atârnă al naibii de cifrele astea, care la prima vedere par numai nişte abstracţii, dar ia să vedem în problema ce mă frământă pe mine şi pe alţi aproape 22.000.000 de români, cine ne tratează dacă ne îmbolnăvim. Şi aici apar cifrele alea care ne fac părul măciucă. Cifrele într-adevăr sunt sumbre.

România avea în 2007 un total de 40 000 de medici. Nu era chiar mult pentru o ţară, dar cât de cât suficient. Dar de atunci prin grija şi osârdia PDL, în favoarea alegătorului român, au plecat în Occident peste 8 000, şi ritmul în care pleacă, acum e mai alert semănând cu un fel de fugă în grupuri mari,

compacte. Cu 1,9 medici (la ora aceasta) la mia de locuitori, faţă de 3,5 media europeană, bolile românilor, totuşi, ar putea până la un punct, răsufla uşurate.

Dar alte boli sunt intrate adânc în sistemul politic, prostia, hoţia, jemanfişismul şi iresponsabilitatea sunt boli netratate şi care aduc în pragul comei sistemul nostru sanitar. Aceste boli, care afectează violent clasa politică, au făcut ca bugetul Sănătăţii să nu sară niciodată din intervalul 2 – 4% din PIB, în ultimii 20 de ani.

Cifrele scrise la începutul acestui articol sunt procentele alocate din PIB de către statele europene, în ale căror clinici năvălesc politicienii noştri când îi doare în fund, la coloană sau în cot. Sau li se apleacă de Crăciun de la pomana porcului cum a păţit-o proaspăta politiciană PDL, grăsunica Teo Trandafir care s-a dus ca să-i scoată purcelul înghiţit cu tot cu mărul din gură, tocmai la Viena. Ion Iliescu s-a operat la Paris.

La fel Viorel Hrebenciuc, la fel Călin Popescu Tăriceanu. Adrian Năstase a ales Germania. Radu Vasile, Israelul. Monica Iacob Ridzi şi Traian Băsescu, Viena.

Şi lista este lungă şi pe măsură să se lungească mereu. În lista acesta găsim aproape toate capitalele Europei, capii statului român şi, în dreptul fiecăruia, acel amestec patetic nedefinit dar prezent, de frică şi bani.

Să nu credeţi că numai când zăreşte după colţ rânjetul morţii, politicianul român dă fuga într-un spital din străinătate ci s-a încetăţenit acum obiceiul „Made in PDL" ca marele mahăr să ia urgent avionul spre o clinică din Occident chiar pentru un simplu diagnostic de sughiţ.

Spitalul sau ceea ce încă se mai numeşte aşa în nenorocita asta de ţară, spital ce se mai ţine într-o rână, plin de germeni, mizerie, disperare, şi moarte, chiar şi pentru o durere în talpă, e bun doar pentru amărăştenii care l-au votat pe

politician punându-şi toată nădejdea în el. Spitalul acesta din ţară, de a cărei stare politicianul e responsabil direct după atâţia ani de guvernare, rămâne tot mai dărăpănat şi mai murdar, un lucru neînsemnat înţepenit într-un discurs demult uitat care a adus voturi.

Dar de când Băsescu a pornit serios la treabă pentru a-şi rescrie sloganul electoral şi din „Să trăiţi bine" doar printr-o mică modificare a reieşit noua lui dorinţă asupra poporului acesta, dorinţă arzătoare care sună simplu: „Să muriţi bine", spitalele acestea aşa cum erau, murdare, sărace, părăsite de medici, controlate de stafilococi, aveau încă avantajul că mai există. Dar guvernul nu doarme, lucrează mereu şi o să vedeţi că şi acest minim avantaj se va subţia.

Azi, adică la ora la care scriu, statistica spune că în România există 435 de "unităţi sanitare cu paturi", adică mai pe înţeles 435 de locuri unde găseşti o targă sau un stetoscop de care să-ţi legi cât de cât nădejdile.

Clădirile acestea ajunse acum aşa de jerpelite, unde atmosfera sumbră şi speranţa stau cuminţi în aceeaşi sală de aşteptare, au fost distribuite în teritoriu după un raţionament demografic precis, adică împuşcatul Ceauşescu a plantat spitale la îndemâna mulţimilor pe principiul "să ajungă la toată lumea" sau, sau cum ar spune Marean Vanghelie, "sănătate la tot cartierul".

Pedeliştilor li s-a părut în ultima vreme, că prea mult o duc mai ales pensionarii până „să iasă din plată", aşa că au luat măsuri în consecinţă. Din cele 435 de "unităţi sanitare cu paturi", 182 vor fi "reorganizate" deci îşi vor pierde a personalitatea juridică, ba chiar şi pe aia medicală fiindcă vor fi transformate în altceva. 111 dintre ele vor fi "comasate" şi făcute secţii externe pentru spitalele care supravieţuiesc, iar 71 vor fi convertite în "cămine pentru persoane vârstnice sau

centre de permanenţă" adică mai pe înţelesul tuturor, aziluri de bătrâni, care după părerea lor sunt tot un fel de spitale, în care personalul medical, dacă există, neavând medicamente sau vreun alt suport medical în afară de o lumânare la cincizeci de pacienţi şi o cutie de chibrituri, nu are altceva de făcut decât să aştepte răbdători ca pacientul să dea colţu'.

Totuşi ca alegător aş avea şi eu o propunere. Propun ca toate cele 253 de spitale care vor rămâne, să fie reconstruite toate de-a lungul pistei de decolare de la Otopeni, ca pacienţii să le poată face prietenos cu mâna iubiţilor şi mult preţuiţilor noştri politicieni care se grăbesc, înfruntând înălţimile cerului cu avionul, să se trateze de tuse, la vreo clinică europeană.

Se vorbeşte că în urma eşecului înregistrat de Boc, cu mult trâmbiţatul proiect numit "Prima casă", în noile condiţii poate să lanseze cu succes mai multe proiecte şi anume: "Primul coşciug", "Prima groapă" şi "Ultima colivă".

Iar în final poate mai rămâne suficient loc şi pentru „Veşnica pomenire".

Binevoitorul maghiar

Voiam ca azi să scriu un ceva vesel, că prea i-am întristat pe unii cu articolul acela al meu de ieri pe tema degringoladei, demolării şi înmormântării sistemului de sănătate românesc, de către o brigadă de şoc ungurească, adusă hoţeşte la cel mai criminal mod, de un guvern corupt, imoral şi trădător de neam, în fruntea celei mai sensibile funcţii ale dăinuirii unui stat, sănătatea membrilor comunităţii.

Mai grav nici nu ar fi putut face cineva acestei ţări, decât punând la sănătate reprezentanţii unei naţii, care de foarte multă vreme au în doctrina lor militară (!!!) folosirea

îmbolnăvirii popoarelor adverse, prin infectarea lor voluntară. Şi chestia aceasta au preluat-o cred, ca şi pe alte treburi din acestea extrem de murdare, tot de la americani.

Este de acum de notorietate şi nu mai trebuie nici un fel de dovadă afirmativă că prin asemenea mijloace poporul american, a decimat populaţia autohtonă de indieni (piei roşii) de pe teritoriul actualului stat american. Cum nu reuşeau să-i învingă prin luptă, au folosit un tertip mârşav, demn de cei mai de jos luptători ai lumii. Au încheiat pe faţă armistiţiul, şi apoi le-au trimis ajutoare. Printre ajutoarele care nu au lipsit, au fost păturile infectate cu variolă, în urma căreia populaţia de piei roşii a scăzut aşa de drastic, încât nici în cinci sute de ani nu reuşeau să-i răărească folosind armele.

Ca să nu le piară sămânţa de tot, au lăsat vreo câteva „rezervaţii" ca la animalele protejate, în care stau cei rămaşi, ca într-un ţarc ce permite o oarecare libertate de mişcare. În zilele noastre nu se mai foloseşte variola care este „fumată" demult, ci boli noi nouţe, care au apărut în laboratoarele americane şi care prin „bunăvoinţa" sau neglijenţa lor, şi-au luat zborul triumfătoare în lumea largă.

Ar trebui să amintesc aici doar de SIDA – boala care a ucis 25 de milioane de oameni, şi vi s-ar zbârli părul pe spinare. Spuneam mai sus că maghiarii, ca popor mic de altfel, au în arsenalul lor tot felul de tertipuri ca să îngenuncheze adversarii. Cred că mulţi români acum nu mai ştiu de cumplita epidemie de sifilis, printre militarii români, care în 1916 au trecut Carpaţii pentru eliberarea Transilvaniei. De abia mai apoi s-a aflat care este cauza.

Focoşii militari români, nu reuşeau în nici un chip, să-şi ţină închise prohaburile, când le pica în mână câte o unguroaică „binevoitoare" şi încercau şi ei să afle direct de la sursă, dacă sunt demne de renumele mondial de care se bucură acestea în

materie de sex. Şi atunci ungurii le-au dat ce doreau. Au recrutat sute de femei maghiare bolnave de sifilis şi le-au trimis printre militarii români.

Efectul s-a văzut nu după multă vreme, sute de militari infectaţi cu sifilis, boală care la timpul acela era netratabilă şi mortală, precum SIDA în timpurile noastre. Şi aceştia la rândul lor, au infectat femei române, care la rândul lor i-a infectat pe alţi bărbaţi şi uite aşa maghiarii, au scos din luptă regimente întregi fără un foc de puşcă.

O ocazie grozavă, pentru a mai distruge nu numai fizic, ci şi din punct de vedere al renumelui în lume a poporului acesta încă infantil, care este poporul român, s-a ivit după 1989.

Vă amintiţi probabil, cum veneau atunci de peste hotare tot felul de camioane cu „ajutoare". Fiecare ţară a trimis ceea ce credea de cuviinţă, de la ciocolată până la încălţări găurite în talpă, sau păpuşi fără o mână, dar maghiarii au făcut notă aparte.

Ne-au trimis seringi. De unică folosinţă şi gata infectate! Să ştiţi, că nu vorbesc aici în necunoştinţă de cauză. La spitalul din Vaslui, a apărut în 1990 o epidemie de hepatită B care părea de necontrolat. Sanepidul, nu mai pridídea să dea amenzi şi să pună la zid personalul medical din spital, că nu respectă normale igienico-sanitare, până când cuiva i-a dat prin gând, ca să controleze sterilitatea seringilor de unică folosinţă folosite la tratament.

Şi iată că astfel s-a descoperit şi cauza. Seringile de abia scoase din folia lor, erau deja infectate cu virusul hepatitei B. Seringile proveneau din Ungaria. Credeţi că a ieşit atunci un mare scandal internaţional, cum s-ar fi întâmplat în orice ţară civilizată de pe mapamond? Nicidecum, pe şest a fost dat ordin să fie arse seringile, Sanepidul nu a mai porcăit asistentele din spital, şi toată lumea a tăcut.

Muşamalizarea a fost deplină şi doar în amintirea celor care au intuit atunci, la momentul acela, pericolul imens la care fuseseră supuşi pacienţii din spital şi din judeţ, mai există zgura vindicativă a nedreptăţii de atunci. Cine mai ştie, în câte judeţe nu s-a avut ideea verificării seringilor şi atunci boala a făcut ravagii fiind extrem de contagioasă.

Oare câţi dintre dumneavoastră şi-or fi pus întrebarea: de ce după 1990 au apărut în ţara noastră atâţia copii bolnavi de SIDA, mai ales că la noi boala ne cam ocolise? Copii cu părinţi perfect sănătoşi au fost descoperiţi cu SIDA după un simplu vaccin sau injecţie. Oare cine o fi „binevoitorul" care ne-a înzestrat spitalele pentru copii cu seringile pentru tratament? Aud? Ehei, nimeni nu vorbeşte… Nu vi se pare ciudat că mai ales în căminele cu copii orfani au apărut cazuri nenumărate de SIDA?

Şi imediat, ca din senin, s-au şi prezentat medici străini ca să facă "tratamente", sau mai precis să facă experimente pe micuţii aceia, care şi aşa fuseseră din start bătuţi de soartă fiind orfani. Infectând copiii, infectezi populaţia respectivă pe termen lung, fiindcă şi aceştia vor creşte şi… Deci iată, că un popor poate fi distrus şi cu seringa, nu numai cu puşca şi glonţul.

Pentru a termina definitiv cu poporul respectiv, nu ai decât să pui în practică ceea ce a spus un general chinez cu 500 de ani înainte de Hristos, distrugerea culturii şi a sănătăţii poporului respectiv. Iar noi ce facem în timpurile noastre? Dăm cultura şi sănătatea în mâna reprezentanţilor unui popor, ce ne-a fost ostil dintotdeauna, şi care a jurat că nu are linişte până nu ne termină. Şi apoi tot noi începem să ne văicărim, că se duce dracului sănătatea publică şi cultura noastră de veacuri.

Citiţi numai, cine sunt acum mai mari la Ministerul Sănătăţii şi o să găsiţi numai de al de Arpad ori Atila. Ce credeţi, nişte maghiari, care în mod făţiş declară că nu fac parte

dintre români, se vor purta cu mănuşi cu sistemul nostru de sănătate şi aşa pus pe butuci mai demult? Doamne, câtă prostie şi ingenuitate pe capul acestui popor mioritic!

Aţi observat că pas cu pas, minoritatea maghiară din această ţară a realizat tot ce şi-a propus, iar acum chiar că le-a căzut norocul pe cap, ca să pună mâna pe două ministere cheie al existenţei unui popor.

Deci, dacă voi consideraţi că, ceea ce se întâmplă în sănătate este un act criminal din partea guvernanţilor, trebuie să faceţi totuşi o distincţie absolut necesară: din punctul de vedere al maghiarilor de la conducere este un lucru absolut normal şi folositor naţiei maghiare, în demersul lor secular de îngenunchere definitivă a poporului român.

Ceea ce şi-au pus în gând, şi chiar fac, merită şi câte o medalie, una de la Băsescu, criminalul care şi-a pus în gând să ne termine şi una de la adevăraţii stăpâni ai UDMR, maghiarii de la Budapesta. Citind cele mai de sus, poate veţi crede că sunt un antimaghiar convins, dar vă declar cu mâna pe inimă că nu este aşa.

Eu îi admir pe maghiarii de la UDMR, pentru tenacitatea cu care şi-au urmărit şi atins scopul , de a face o ţară, în altă ţară (fiindcă Harghita şi Covasna, asta este la ora aceasta) şi nu numai atât, au ajuns de a ne controla două din ramurile publice, care garantează dăinuirea noastră ca popor, sănătatea şi cultura.

Deci nu am nimic special cu maghiarii şi cu atât mai puţin cu maghiarele, la care să le dea Dumnezeu sănătate, că al dracului mai sunt.

Eu, nu am decât un dinte contra dobitocilor de români, la care fanariotismul nu le-a ieşit nici acum din cap, şi se închină la toţi străinii, dându-le cheia casei…

Băşcălia la români

Cred că mânjii aceia tineri, care au ajuns în fruntea marilor partide cu vocaţie guvernamentală, PSD, PNL, PC, au vreun dinte împotriva mea, că altfel nu pot să zic. Poate mă veţi învinui că sufăr la modul acut de paranoia, tip Vasile Vecinu , (acest tip de paranoia, savanţii o vor descoperi de abia în mileniul următor), dar pot să vin cu argumente puternice, care vă vor convinge, că este adevărat ceea ce am spus mai sus, ba o asemenea măsură îndreptată în primul rând împotriva mea, o să vedeţi cum poate afecta o mulţime de oameni de bine, care la ora aceasta mănâncă şi ei o pâine, ca tot românul.

Dacă nu aţi ghicit, în ce mod mă poate afecta pe mine în viitor măsurile preconizate de aceşti domni, care nu numai că sunt aproximativ tineri, dar mai sunt şi conducători de partide, o să vă explic aşa la modul intuitiv, ca să înţeleagă chiar şi cel care crede că *„Quo vadis"* se traduce: „un-te duci tu mielule" sau „un-ne duci tu Nelule".

Pe timpul lui Ceauşescu, eu scriam fabule şi aveam un personaj predilect, măgarul, personaj care mi-a adus la un moment dat şi un premiu pentru literatură umoristică. Dar timpurile au trecut şi a trebuit să-mi aleg, ca erou, un alt măgar, un model nou-nouţ, un măgar mult mai lustruit, mult mai apropiat cu viziunea modernă din zilele noastre.

Dar cei trei, după ce au aflat prin mijloace specifice de informare de eroul meu, au hotărât să facă o coaliţie electorală, care nu numai că are ca scop câştigarea alegerilor din 2012, dar şi terminarea definitivă a evoluţiei noului meu erou literar de pe scena politică.

A, da uitasem să vă spun, că noul meu personaj, un sforar fără pereche, dragul de el, a ajuns un personaj cheie pe

scena politică românească. Şi dacă îl termină, spuneţi-mi ce mă voi face eu apoi? Să pun pana de scris la murat?

Daţi-mi voie, să plâng mai întâi trei, patru secunde şi apoi să vă spun explicit despre cine este vorba, deşi aş pune pariu pe vechea mea pălărie, pe care am uitat-o pe o bancă în oraş, că aţi ghicit despre cine este vorba.

Dacă tot aţi ghicit, hai să facem împreună un exerciţiu de imaginaţie, care pentru unii ar fi foarte dificil, recunosc, şi i-ar putea lăsa cu multe dureri de cap, ehei. Exerciţiul ar avea ca temă: „Cum ar fi viaţa politică românească, dacă Traian Băsescu ar dispărea, aşa deodată, din coloratul peisaj politic românesc.

Cei trei amintiţi mai sus, jură că nu e chiar o fantezie şi ei vor face ca ziua aceea să vină mult mai devreme, ca sorocul din 2014 să se împlinească urgent. În cazul acesta, cine mi-ar mai da viaţă scrierilor mele, cine îmi va mai colora scrisul meu cu hăhăieli hilare şi tâmpenii politice spuse la modul ritos? Cine ar mai canaliza toate energiile negative, din ţara, asta într-o fluenţă continuă? În funcţie de cine, s-ar face şi s-ar desface, alianţe preelectorale, electorale şi postelectorale? Cu ce lături şi dejecţii şi-ar mai umple televiziunile jurnale de ştiri?

Nici nu pot să-mi închipui, ce triste si anoste ar fi talk-show-urile şi forumurile de pe Internet, unde tipi care în lipsă de altceva îl fac, bucăţi-bucăţele! Nici nu vreau să mă gândesc acum, de groază că aş putea intui plictiseala generală şi ucigaş-toropitoare ce ar cuprinde România asta, într-o asemenea eventualitate.

De cine s-ar mai lua poporul acesta, atât de iubitor de bâşcălie, încât de dragul acesteia, uită până şi de faptul că i se ia pâinea de la gură? Totuşi eu, sunt un om suficient de logic încât, precum evreul, la întrebări să pot răspunde cu alte întrebări. Oare nu cumva la adăpostul acestei obsesii, uneori parcă bolnăvicioase, se ascunde ca o fantomă hâdă lipsa cronică

a românilor de proiect şi viziune, ceea ce unii consideră că ar fi adevărata cauză a băltirii noastre seculare? Oare nu ne îngrijorează de fel faptul, că toate energiile politice ale ţării, sunt absorbite doar în direcţia unui singur om? Spuneţi şi voi, care sunteţi oameni maturi şi responsabili, ce ar putea uni PNL şi PSD, în afară de ura extraordinară faţă de acelaşi om?

Acestea două, sunt două partide adversare în mod tradiţional, cu ideologii chiar diametral opuse, cu o istorie de aspră şi îndelungă adversitate, două partide care cu greu ar putea alcătui o coaliţie, fie chiar şi circumstanţială de guvernare, dar în nici un caz, aşa cum se propune, ca o construcţie politică pe termen lung, înscrisă la tribunal. Observaţi, că nici nu iau în calcul, acea veşnică soluţie imorală care este întruchipată de curva politică numită PC.

În urma nunţii politice dintre cele două mari partide, Crin Antonescu şi Victor Ponta, trâmbiţează că alianţa lor este gândită pe cel puţin 5 ani. Măi, să fie? Mă întreb şi eu ca Gheorghe din Hârlău. Mie în momentul acesta îmi scapă dar lămuriţi-mă dumneavoastră, pe care vă consider foarte inteligenţi, deoarece reuşiţi să citiţi ceea ce scriu eu, ce îi va uni pe liberali, social democraţi si conservatori după ce Traian Băsescu se va retrage, sau va fi aruncat peste bord, de pe scena politică românească?

Ce vor face drăgălaşii de ei, în ziua imediat următoare dispariţiei lui Băsescu de pe scenă? Credeţi că îşi vor împărţi liniştit şi paşnic puterea şi vor guverna molcom şi adormitor ani mulţi şi fericiţi, aproape fără opoziţie? Ca urmaş de departe a apostolului Toma, daţi-mi voie să mă îndoiesc sincer. Eu cred că dispariţia, care se profilează ca invitabilă, a adversarului comun va pulveriza aceasta alianţa aceasta, care chiar pare contra naturii şi tare mă tem că victimele, deloc inocente de altfel, ale ruperii alianţei, ca de obicei, vor fi liberalii.

Ca urmare imediată, lupta crâncenă împotriva lui Traian Băsescu, se va transforma inevitabil într-o luptă la fel de crâncenă, pentru împărţirea golului de putere format. Dar fiindcă la ora acesta Băsescu, este principalul meu erou literar, daţi-mi voie să spun şi câteva vorbe bune despre el, fiindcă oricâte erori ar fi făcut Traian Băsescu, (şi a făcut din astea cât să ne ajungă pentru trei generaţii de acum încolo), oricât de mult ar fi scăzut el în încrederea populaţiei, oricât de mare i-ar fi pierderea de popularitate, totuşi el rămâne oricum mai sus decât liderii PD-L, care li s-a cam umflat orzul în ei şi au acum câteodată accese de independenţă.

Şi sunt sigur, că vor descoperi singuri acest lucru, chiar în prima zi de după suspendarea lui Băsescu, sau cel mai târziu după alegerile din 2014, când se vor trezi şi fără locomotivă, ajunsă aşa de obosită, cum e ea acum, şi mai presus de asta, fără un proiect viabil de înlocuire.

Ce spuneţi, oare nu a venit timpul ca să apară un proiect politic bine structurat şi pe termen lung în afara lui Traian Băsescu? Vă întreb şi eu asta dor aşa, ca un bun cetăţean şi alegător cu carte de alegător în regulă.

Dar până când eroul scrierilor mele de acum, va apune dincolo de orizontul politic, daţi-mi voie să mai trag în el, măcar la foc, cu foc…

Păzea, „şoşoiul”!

„Ia dom’ şăf iştea doi lei şi dă-ne şi nouă neşte „crastaveţi” mâncaţi-aş ochii matali”. Nici nu ştiam cum să procedez cu ţiganca ce se proptise în faţa mea şi-mi întindea doi lei, cumva cam cu teamă, că la o adică, aş putea chiar să-i iau.

Pe iarbă, un pic mai încolo, mai erau vreo patru, cinci ca ea, bineînţeles cu puradeii din dotare după ele.

Pe vremea ceea lucram la CFR, la staţia Olteneşti şi în spatele gării pusesem pe picioare o mică grădină, în care aveam de toate, castraveţi, roşii, ridichi, salată, ceapă, mărar pătrunjel şi mai ştiu eu ce. Ţigăncile acelea umblau prin sate ca să vândă cratiţe din aluminiu, din acelea turnate şi acum aşteptau trenul. M-am uitat la ea amuzat şi am chemat un acar ca să-i dea vreo câţiva castraveţi, bineînţeles, fără să-i iau cei doi lei amărâţi.

După ce i-a dat castraveţii, ţiganca a intervenit iar, „dă şi nişte roşii, dom' şăf, ca să fie pomana dăplină". Eu de colo, „dă-i şi nişte roşii nea Panainte". Dar cererile nu s-au oprit aici. Au vrut apoi, ceapă, şi sare, şi ulei ca să-şi facă o salată iar la urmă m-a întrebat dacă nu am şi pâine. Norocul a fost, că nu le-a trebuit şi cratiţă, fiindcă din acestea aveau un stoc întreg la ele.

Un puradel de vreo şapte ani, se tot învârtea prin jurul meu şi atunci ca să-l încerc i-am zis năpârstocului: „Am nişte carne de „şoşoi" (adică de iepure) friptă, vrei să mănânci".

Prăpăditul acela, numai de-o şchioapă, s-a oţărât imediat la mine: „Să-ţi fie dă capul tău, dă bafta ta, dă norocul tău şoşoiul, mamăă, vrea să-mi dea carne dă şoşoi să mănânc". O ţigancă din grup, s-a repezit imediat spre mine, ca o arătare cu fustele fâlfâind şi a luat imediat puradelul în braţe atrăgându-mi atenţia ca să nu-i dau carne de „şoşoi" copilului, că are apoi ghinion şi poate chiar să moară.

Am întrebat-o atunci care este legenda cu „şoşoiul", fiindcă eu deşi ştiam că ţiganii nu agreează iepurele, nu ştiam de ce. Atunci m-a lămurit ţiganca cea mai bătrână ţigancă din grup, că „iepurele este un animal nenorocos, toţi îl aleargă, toţi vor să-i ia pielea" şi ei nu doresc să aibă norocul „şoşoiului". Mi-a spus, că dacă atunci când pleacă dimineaţa prin sate cu

crătiţi, dacă îi taie calea un iepure, se întorc pentru ziua ceea înapoi acasă.

O altă întâmplare, cu conaţionalii aceştia ai noştri, care din 1989 au devenit reprezentanţii de necontestat ai poporului român în ţările lumii, s-a petrecut în iarna anului 1982, o iarnă extrem de geroasă în care îngheţase apa în fântâna de la cantonul CFR de peste linie, lucru ce nu se mai întâmplase din 1942, când a fost dezastrul acela al românilor de la Cotul Donului.

Într-una din nopţi când termometrul coborâse spre -38 de grade Celsius şi unele locomotive înţepeniseră cu tot cu trenuri pe linie din cauza congelării motorinei, din trenul de Huşi au fost daţi jos la Olteneşti, pe motiv că nu aveau bilet, un grup de vreo treizeci de ţigani, bărbaţi, femei şi puradei.

Au năvălit cu toţii în sala de aşteptare, care era fără foc de la începutul iernii, fiindcă nimeni nu stătea peste noapte în sala de aşteptare. Am trimis un acar ca să le ducă un braţ de lemne iar pentru întreţinerea în continuare a focului nu aveau decât să ia cărbuni dintr-o haldă de vreo 5 tone de cărbuni, aflată la vreo treizeci de metri de sala de aşteptare.

Dacă acarul nu le-a dus şi cărbuni, nici ei nu au adus, aşa că s-au culcat aşa în frig. Baragladinele s-au întins pe băncile masive de stejar, iar pirandele, direct pe mozaicul de pe jos, punând puradeii pe picioarele lor, ca să nu-i pună direct pe ciment. Aşa au stat şi chiar au dormit întreaga noapte, dar nici nu s-au dus după cărbuni.

Dimineaţă, a venit acarul la mine să-mi spună că indivizii iar nu iau bilet şi vor să se urce aşa în tren. Pe mine prea puţin mă interesa lucrul acesta, nefiind de competenţa mea, dar din curiozitate, i-am întrebat ce e cu ei şi cum de circulă fără bilet.

Erau cu toţii din satul Strachina, un sat aflat pe malul lacului Strachina de pe lângă Ţăndărei, un sat în care puritatea rasei ţigăneşti, este de sută la sută. În privinţa biletelor de călătorie m-a lămurit un ţigan mai bătrân care mi-a explicat sincer: „Dă ce să iau bilet dom' şăf dacă am boletin? Vine controlorul, dau boletinul, îmi face proces verbal şi eu merg unde vreau cu trenul, ia numai uită-te matali aici…" şi scoase ţiganul dintr-un buzunar exterior, un teanc respectabil de procese verbale, de ar fi ajuns la vremea ceea, pentru o jumătate de judeţ de români ca să meargă cu trenul.

Şi l-am întrebat dacă nu se teme de urmări dacă va fi judecat, dar el a dat din mâini a lehamite: „şi ce-o să-mi ia dom' şăf, praful dă pă tobă?". Avea dreptate cioropina! Şi aceştia, acum sunt mesagerii civilizaţiei noastre daco-romane, în Europa…

Când mergeam la serviciu, cam de două ori pe săptămână, trenul era cutreierat de la un capăt la altul de un grup de ţigănci cu figuri amărâte. Care spunea că are paralizată o mână, care un picior, una zicea că-i oarbă şi o ducea alta sănătoasă de mână şi tot aşa.

Cu ele era şi un bărbat, un ţigănoi cu o figură crâncenă, care cred că te-ar fi băgat în boli, dacă ai fi dat ochi cu el la fapt de seară, într-un loc mai neumblat. Acesta, avea un picior împleticit pe după un ditamai ciomagul de corn, şi îl târa trudnic după el, cerşind ca şi ţigăncile, milă şi pomană din partea călătorilor.

Eram întru-câtva obişnuit cu amărâţii lumii, care colindau trenurile aşa că nu i-am băgat în seamă. Într-o zi când se apropia ora venirii trenului dinspre Huşi, iar eu eram în drum spre ferma partidului, care era cam la un kilometru de gară, am dat nas în nas cu un grup, ce zorea din răsputeri ca să

prindă trenul. Era tocmai grupul de orbi, ciungi, ologi, pe care-l văzusem de atâtea ori în tren.

Acum, ca prin miracol, nici unul nu mai avea nici pe naiba, sporovăiau veseli şi zburdau ca mânjii, iar tipul acela cu ciomagul, de data aceasta îl purta pe umăr, ca să nu-l incomodeze la mers. Au trecut pe lângă mine ca vijelia, dar tipul care probabil era vătaful grupului, a observat că eu m-am uitat lung la ei.

L-am mai văzut uneori cu băţul lui în tren şi de fiecare dată îmi făcea într-un fel complice cu ochiul ca şi cum ar zice: „lasă-mă să câştig şi eu, cum pot, o pâine".

Acum noi am scăpat de ei, fiindcă au invadat metrourilor Parisului, Londrei, şi altor oraşe occidentale, au infestat oraşele lumii cu duhoarea lor de veşnic nespălaţi, au uimit lumea prin lenea lor, au speriat oamenii cu metodele lor uneori agresive de a cerşi, au pus pe drumuri toate poliţiile Europei, şi nu numai, din cauza hoţiilor şi tâlhăriilor comise. Ei sunt cei, care imediat după 1989, cerşeau pe străzile oraşelor din Europa, înfăşuraţi în tricolorul românesc.

Aceştia ne-au dus faima noastră peste mări şi ţări, de nici o naţiune civilizată nu mai vrea să audă de români. Oare de ce Antonescu în loc de santinele pe malul Nistrului nu a pus panouri cu „şoşoi", că poate nu mai veneau înapoi în ţară, ci se întorceau la Bug. Chestia cu „şoşoiul" i-ar trebui suflată la ureche chiar şi lui Sarkozy, sau să punem noi de pază „şoşoi" la frontiera vestică?

Cine ştie cum ar fi mai bine, dar cert este că naţia asta parazită, este şi probabil va rămâne pentru multă vreme, cel mai mare blestem asupra adevăratului popor român…

Învăţ zborul pe mătură!

Uraaa, fraţilor, cumnaţilor şi necumnaţilor, prieteni şi duşmani, toţi cei care aţi scăpat oarecum teferi de marele prăpăd băsescienist venit peste noi, mai ceva ca holera în 2010, pot să vă anunţ,, personal, acum o veste mare. Chiar dacă sunteţi deja cu bagajele la uşă, pentru a pleca spre alte ţări lipsite de Boci, Udre şi Videni, puteţi să despachetaţi la loc şi să trăiţi aici, ani mulţi şi fericiţi, fiindcă am aflat de la domnul preşedinte Băsescu că am ieşit din criză.

Da, a spus-o chiar el la televizor, folosind cu deosebit talent şi pricepere, chiar guriţa lui cea veşnic hăhăitoare. Trebuie să-l cred fiindcă însuşi marele manelist Guţă a spus vorbă mare, în maneaua lui, că Băsescu nu ne minte. Şi adevărat a vorbit, fiindcă Băsescu nu ne minte, ci doar dacă spune ceva la modul sigur, nu după multă vreme se dezminte, ceea ce este altceva decât a minţi (amintiţi-vă numai cum prin martie anul trecut spunea că nu sunt probleme, că sunt bani de salarii şi pensii iar în iunie, hârşti, a tăiat dintr-un condei până la 60% din veniturile salariale ale bugetarilor).

Deci de ce aţi mai pleca, dacă am ieşit din criză? Dacă nu aţi plecat, atunci când criza rău ne apăsa, Băsescu hăhăia şi Bocul salarii tăia, de ce să plecaţi tocmai acum, când chiar onor, preşedintele României în persoană, spune scărpinându-se după ureche şi mai vârtos în altă parte, că s-a dus criza după deal şi el simte cum deja ne este bine şi ne asigură că va fi şi mai bine?!

Iată numai un exemplu, din numeroase alte asemenea exemple, ale înţelepciunii şi imensului spirit de prevedere de care dă dovadă guvernul actual, un exemplu care sper că vă va convinge definitiv că numai aici, în România, copiii şi nepoţii

dumneavoastră vor avea un viitor luminos şi lipsit de griji: povestea ceea cu vrăjitoarele.

Păi, ei vor putea beneficia, contra cost bineînţeles, de servicii prompte şi de o înaltă ţinută profesională în probleme care acum sunt tratate doar empiric, aşa cum ar fi de exemplu, readucerea la domiciliul conjugal, în bună stare de funcţionare şi spăsită a soţiei, vindecarea de impotenţă în numai 23 de şedinţe de magie albă, pentru întărirea relaţiilor conjugale să se procedeze fără operaţie chirurgicală la mărirea de penisului de la X centimetri, la X+10 centimetri, câştigarea proceselor, orbirea, ologirea, paralizarea şi falimentarea duşmanilor etc, etc, etc…

Mă veţi învinui acum, că am mai vorbit despre asta în jurnalul meu, la momentul când onorabila meserie a vrăjitoarelor şi tămăduitoarelor fost introdusă în nomenclator… Sincer să fiu, în urma reacţiilor naţionale şi mai ales internaţionale, mă aşteptam ca aleşii neamului din Parlamentul ţării să abandoneze această problemă serioasă şi vitală după părerea lor, şi să se apuce de alte prostii şi măgării mai la îndemână.

Dar ţi-ai găsit! Simţind ei un filon care să-i facă renumiţi în sfârşit, au devenit peste noapte atât de consecvenţi încât sunt decişi să ducă până la capăt, trăsnaia cu orice preţ! Aflaţi în premieră de la mine, că tocmai în zilele acestea, Comisia de buget-finanţe a Camerei Deputaţilor se ocupă cu o maximă seriozitate, imprimată de Anăstăsoaia cea pricepută la numărătoare în persoană, de reglementarea până la capăt a meseriei de vrăjitoare.

Conform unui proiect de lege, trecut deja fluierând, de Senat şi aflat în dezbatere la Camera Deputaţilor, vrăjitoarele: 1) nu vor putea profesa decât pe baza unui aviz de practică; 2) vor fi obligate să se înscrie în organizaţii profesionale; 3) vor emite

facturi fiscale şi vor plăti TVA; 4) vor risca amenzi penale sau chiar închisoare, cu durata de la şase luni la trei ani, dacă prezicerile nu li se împlinesc sau vrăjile nu au efect. Ei, da! Într-o asemenea ţară vreau să trăiesc!

Vă daţi dumneavoastră seama, ce bunăstare va fi pe capul României şi chiar al urgisiţilor de români când acest preţios proiect de lege, va deveni realitate şi în urma implementării, după model românesc, în practică, o să aducă enorm, enorm de multe parale la buget, poate chiar direct în euroi, din care să se plătească salarii decente la profesori şi medici, să se construiască şcoli, grădiniţe, spitale, autostrăzi, locuinţe sociale, o nouă flotă maritimă etc... Încă se mai dezbat la Cameră, vreo câteva probleme spinoase, printre care la loc de frunte se află întrebarea: cine le va da avizul de liberă practică vrăjitoarelor?

Iată o problemă la care merită şi va trebui să mediteze parlamentarii zile şi poate chiar săptămâni întregi. Potrivit unor surse, pe care nu le divulg, deputatul liberal-democrat Vasile Vrăjitoru, deja a propus Parlamentului un proiect de rezolvare,, care după părerea mea şi a multora, se pare că merită să fie luat în calcul.

În acest proiect pe lângă alte chestii la fel de inteligente se stipulează:

1) Să se înfiinţeze la Ciorogârla o facultate de vrăjitorie, iar pentru avizul de practică să fie neapărat necesară diploma de licenţă;

2) Să fie investite 47,9 miliarde de euro, pentru înfiinţarea şi plata unei comisii de profesori de specialitate veniţi „par avion" direct de la Hogwarts, în frunte cu Harry Potter, care să elibereze aceste avize de liberă practică;

3) Organizarea anuală, pe peluza de la Cotroceni, a unui Campionat Naţional de Zbor pe Mătură, în urma căruia să

primească medalii de vrăjitoare naţională, numai primele 3 vrăjitoare care trec linia de sosire;

4) Organizarea pe bani publici a unui concurs naţional de vrăjitorie, care să aibă ca unic scop, transformarea cheliei lui Traian Băsescu într-o podoabă capilară, de tip afro;

5) Degrevarea finanţelor statului, prin achitarea în totalitate, prin magie, a datoriei către FMI.

Problema cu amenzile şi închisoarea pentru malpraxis, se cere încă bine gândită şi detaliată corespunzător. Acelaşi domn pedelist Vrăjitoru propune ca activitatea să se desfăşoare pe bază de contracte clare, autentificate la Notariat, fiindcă vorba ceea, trebuie să mănânce şi ăia o pâine.

De exemplu, dacă după o vrajă de mărire a penisului de la X centimetri, la X+10 centimetri, în urma unor măsurători precise cu aparatură laser, efectuate de o comisie statală de protecţie a consumatorilor, se va constata că mărirea este de doar X + 9 centimetri, vrăjitoarea va putea fi învinuită de malpraxis şi va răspunde penal şi material de centimetrul lipsă.

De aici se vede imensa grijă faţă de cetăţean, pe care o au zi de zi, ceas de ceas şi clipă de clipă, guvernanţii şi parlamentarii simpaticei noastre puteri pedeliste. Dar se pare că meseriaşele magiei, nu aşteaptă legea să iasă, ci muncesc din greu pentru propăşirea proprie. Ca exemplu iată ce anunţ am găsit azi pe Internet: „Tămăduitoarea Sorina,

Cea mai puternică tămăduitoare, deţinătoarea tainelor magiei albe, sare în ajutorul dumneavoastră eliberându-vă de farmece, ajută în afaceri, în dragoste, dezleagă cununii, deschide cărţile de tarot chiar şi prin telefon 0733831518".

Anunţul este real, aşa că vedeţi şi fără ochelari, că în România există leac pentru toate. Şi te rog prietene să nu te mai plângi atât de contrariul, fiindcă există riscul să te observe ciracii lui Boc, şi poate le vine vreo idee de impozitare a

lacrimilor, la care să pună şi o condiţie recursivă ca să plăteşti şi lacrimile vărsate în precedentele guvernări Boc, sau chiar de pe când erai în leagăn.

Păcat că nu sunt specialist în zbor pe mătură, că aş pleca mintenaş de aici-încolo şi să vă las ca să citiţi în linişte acest articol…

Cu Gina Pistol, înainte!

Trebuie să o spun odată, clar, eu nu am dorit, nu doresc şi nici nu vreau să fac ziaristică. Dacă pentru scrierile acestea ale mele am mai folosit uneori cuvântul articol, cred că mi-a cam fugit condeiul aiurea fiindcă este evident că tot ce scriu eu, nu se poate numi nici pe departe aşa ceva, fiindcă nici nu se compară ceea ce scriu eu, cu ceea ce produce „măiestria" jurnaliştilor de la gazete.

Eu îngân în scris un fel de monolog, bineînţeles că la persoana întâia ca orice monolog, în care râd, plâng, înjur de mamă şi toţi sfinţii pe toţi cei care mă supără, îmi dau cu părerea şi cu presupusul, fac tumbe umoristice uneori doar de dragul umorului, îmi amintesc de strămoşi, tot atât de des ca şi de datoriile de la bănci, încerc să fac istoria aşa cum o văd eu, şi în definitiv în aceste scrieri, puse pe hârtie la modul sincer, imprim o parte din sufletul meu, ceea ce nu se poate spune despre articolul unui gazetar simbriaş, care scrie aşa cum îi dictează cel care-l plăteşte.

Struţii zilelor noastre, mă învinuiesc de prea multă politizare a scrierilor mele. Ei cred că dacă preţioasele lor persoane, îşi bagă bine capul în nisip şi lasă fundul afară la bătaie, politica nu-i atinge şi nici nu este demnă de urechile lor bine înfundate.

Dar, crede-mă nene struţule, că orice mişcă-n ţara asta şi chiar în lume, este dictat de politică. Politica este mai prezentă în viaţa noastră decât aerul pe care-l respirăm. Dar pentru struţii, prăsiţi mai peste tot în lume, cuvântul însăşi le repugnă nu din principiu, ci de cele mai multe ori din cauză că nu înţeleg îmbârligăturile specifice politicii şi decât să ajungă cu creierul pe bigudiuri, mai bine declară că pe ei, politica nu-i interesează.

Bine, bine, te înţeleg nene struţule, că nu vrei să ai dureri de cap, dar atunci de ce te iei de mine, care încerc să întrevăd prin hăţişurile ascunse şi perfide ale politicii, direcţia în care merge societatea omenească.

Eu sunt un fel de nimeni, coborât trudnic de prin codrii Curseştilor, în iţarii mei rupţi şi peticiţi cu necazuri, adunate de veacuri, nu pot să mă pun cu domniile voastre, care v-aţi născut cu Politica lui Aristotel sub pernă. Pot doar în clipele mele de linişte să silabisesc din cărţoiul antic lăsând de o parte Etica (e vorba de Etica lui Aristotel, nu la cea care vă duce gândul pe D-vs) doar partea la care se referă la politică.

Şi tot mai rămâne câte ceva prin capul acesta al meu, de ţăran modest, altoit la oraş. Politica, prima dintre ştiinţe în concepţia lui Aristotel, studiază omul ca zoon politikon (animal social - politikon provine de la cuvântul polis, "cetate" în limba greacă).

Omul este destinat prin natura sa, nu numai pentru a trăi o existenţă biologică, ci şi pentru bine şi pentru fericire. Fericirea, presupune o independenţă maximă faţă de constrângerile materiale pe care individul este incapabil să o obţină singur, şi care nu este pe deplin realizată decât în comunitatea politică.

Săracul Aristotel, nu şi-a închipuit vreodată că la conducerea „cetăţii" numită încă România, vor veni în secolul

XXI măgarii şi alţi „zoon”, care numai la binele şi fericirea „cetăţii” nu se gândesc.

Se pare că guvernanţii noştri, l-au citit doar pe teoreticianul american Harold Dwight Lasswel, care definea politica drept "cine primeşte, ce primeşte, când şi cum". Păi altfel, cum ne-am putea explica comportamentul psihologic aberant a liderilor în politică şi afaceri.

Dar observ, nene struţule, că tot nu auzi ce freamătă în jur, ci doar simţi la modul acut loviturile ce ţi le dă guvernanţii la … părţile moi. Aşa că degeaba îmi răcesc şi eu gura să te lămuresc, vorba ceea, caravana trece, câinii latră.

Nu-i aşa că dacă aş scrie despre politica Ginei Pistol, care a decretat că fericirea provine din goliciunea trupului (poate şi a capului, cine mai ştie), atunci m-aţi citi mai cu atenţie.

Deci cu Gina Pistol înainte!

Fiscul şi Miţa Biciclista

Declar cu mâna pe ziarul Click, suprapus peste mult cititul ziar Can Can, că de azi, data cutare din calendarul creştin, mi-am pierdut orice încredere în clarviziunea guvernului român de a aduce bani la buget, prin neluarea în calcul a unei valoroase avuţii naţionale, ale căror venituri, se pierd în găurile negre ale economiei paralele, sau cum s-ar zice dom’ Mugur Isărescu, neimpozitate. Şi se şopteşte pe la colţuri, că veniturile în această ramură sunt foarte consistente, dar aşa cum am spus, nu sunt luate în seamă pentru impozitare.

Dar să mă explic, de unde mi-a venit mie această neîncredere, ca să nu mă suspectaţi gratuit, că mă supăr şi eu precum văcarul pe sat, pe onorabilii „boci” guvernamentali.

Citesc eu la gazetă că o tânără din Piteşti, (cu numai 23 de primăveri la activ), prestatoare a meseriei despre care vreau să vă vorbesc, care de fapt cică ar fi cea mai veche meserie din lume, se pare că a dat de bucluc.

Primăria a declarat-o „în insolvenţă", (adică în faliment personal), din cauza unor amenzi de aproape juma' de miliard. Pentru prostituţie (*horibile dictu* pentru o meserie aşa de serioasă). Deci dacă este bine instrumentat cazul, tot ce ar mai „produce" fătuca falimentară, multă vreme de-acum încolo, s-ar duce direct la coşniţele fără fund, cu creştere negativă ale statului român. Ziceam, dacă ar fi bine instrumentat cazul, adică dacă statul ar avea, în vreun fel, control asupra veniturilor fetei.

Dar fiindcă deocamdată n-are, fie că vrea, fie că nu vrea, fata lucrează în continuare la negru. După cum merge treaba în ţara asta, cred că totuşi s-ar putea face ceva, care să aducă şi bani la buget şi să mai scadă procentul de şomeri la suta de locuitori.

Meseria ilegală a domnişoarei cu pricina, să fie menţinută în starea aceasta, fiindcă ar putea genera, (sau menţine), multe locuri de muncă: un poliţai s-o urmărească, un altul să o aresteze de câte ori prestează, (în cazul în care nu prestează taman cu el), încă unul mai mintos (adică având mai multe clase elementare), care să scrie amenda, un contabil cu licenţă de AS, care ţine socoteala „intrări-ieşiri", o casieră care îi taie chitanţă şi încasează suma, angajarea la primărie a unui funcţionar special care-i să ţină la zi condicuţa de restanţe şi cred că s-ar mai găsi câte un loc, bine remunerat, în problema cu pricina pentru rudele politice, sau de sânge ale primarului.

În felul acesta, la modul cel mai democrat, mai mănâncă şi gura lor o pâine, în loc să îngroaşe turmele fenomenului infracţional şi evazionist, nu-i aşa?

Ştiu că unii dintre voi, care încă nu aţi ajuns la înaltul nivel politic introdus în ţara noastră de PD-L, veţi sări în sus ca arşi la auzul unei asemenea propuneri, motivând că, pentru fraierii care plătesc impozitele şi taxele la zi, întreţinerea unui asemenea sistem birocratic, ar costa enorm pe fiecare plătitor cinstit, când numai recuperarea de către stat a acestei datorii ne va ustura mai ceva, decât am fi luat, cu toţii, vreo boală ruşinoasă de la „domnişoara" cu pricina, sau colegele ei de breaslă.

Că doar banii ăia, cu care ar fi plătiţi cei de mai sus, (ca şi parlamentarii şi toţi guleraţii statului, de altfel), ca s-o frece la rece, în loc să facă ceva cu adevărat util, tot de la noi vin. Şi pentru ca unii politicieni „grei" ai ţării, să nu mai fie surprinşi (cum este moda acum), prin stenograme cu brăcinarii în vine, după vizitele de rigoare pe la diverse regine ale frumuseţii, convertite în curve cu condicuţă de partid – de stânga, de dreapta, dedesubt sau deasupra, ce mai contează, deci să nu fie surprinşi în flagrant, vorba ceea, cu delictu-nţepenit în mână, mai fac o propunere: legalizarea prostituţiei, care pe lângă multe avantaje (cum ar fi de exemplu întărirea relaţiilor conjugale), prin impozite şi taxe, ar aduce un purcoi de parale la buget.

Da, legalizarea prostituţiei ar aduce la buget un total, de… staţi aşa ca să calculez: eNşpe mii de prostituate x 20 zile pe lună x 5 clienţi pe seară x 24% (TVA)= scoaterea ţării din criză şi ne alegem şi cu excedent la buget!

Deci iată cele două propuneri ale unui contribuabil onest aşa cum mă simt eu. Şi dacă văd mişcându-se ceva în această problemă, este posibil ca neîncrederea mea în actualul guvern să se atenueze.

Dar până atunci…

Anticomunişti cu CV

Nu pot să uit un aspect din trecutul studenţimii ieşene, aspect pe care l-am văzut în 1990 la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iaşi. Un grup de studenţi, cred că majoritatea de la Drept, manifestau în faţa Universităţii împotriva reglementărilor „comuniste", de a li se da studenţilor repartiţii după terminarea studiilor şi obţinerea examenului de licenţă.

Îşi delimitaseră cu creta pe asfalt, un spaţiu pentru ei, spaţiu pe care scriseseră şi lozinci „anticomuniste", după părerea lor. Nu au trecut decât un an, sau doi, de la scoaterea acestei prevederi curat „comuniste", din lege şi mulţi din cei care luau o diplomă obţinută cu greu, după ani de muncă, se trezeau că nu sunt angajaţi de nimeni.

Şi aşa au îngroşat rândurile celor care după săptămâni şi luni de căutat un loc de muncă, rândurile celor care se plângeau la marginea drumului, că „mi-e atât de sete, încât de foame, nici nu ştiu unde o să dorm la noapte". Pentru ocuparea locurilor de muncă, din ce în ce mai puţine, s-a instituit moda CV-urilor. Trimite omul CV-ul, cu speranţa că va fi ales spre angajare, însă problema este că, virtualul angajator deja are în vedere pe cine să angajeze şi aştepţi degeaba. În categoria asta s-a ajuns ca unii să obţină nişte rezultate demne de Cartea Recordurilor.

De exemplu (citim în presă): Robert Moreanu, absolvent a două facultăţi, a reuşit în 2010 trista performanţă de a fi candidatul cu cele mai multe CV-uri depuse pe un site de recrutare: 7.996, adică o medie de aproape 22 pe zi. Spune că s-ar mulţumi şi cu un salariu de 500 de euro, fiindcă nu vrea să plece din motive personale în străinătate.

Şi să nu credeţi că a absolvit Filosofia, sau mai ştiu eu ce specialitate din acelea, care vorba lui Băsescu, mai degrabă ar lăsa locul la nişte vrednici tinichigii, pe care să se bazeze ţara, ci a absolvit Academia de Studii Economice din Bucureşti şi Universitatea de Petrol şi Gaze din Ploieşti. Bune facultăţi, nu? Dar în lumea aceasta a noastră intens democratică, mai trebuie pe lângă diplome, să ai, ori un noroc porcesc, ori să ai „spete tari" vorba lui nea Mitică gargaragiul.

Altfel, mai degrabă găseşte de lucru cel care a părăsit şcoala din clasa doua ,pe motiv că a treia i se părea prea grea, pentru că nu putea număra, chiar până la un asemenea număr atât de mare. Cică unii s-au legat de faptul, că sus zisul Moreanu nu a pus virgulele unde trebuia şi mai ştiu eu ce greşeli, însă greşeli de acestea, ba cu mult mai gogonate, găseşte omul la case cu mult mai mari.

Sunt granguri din cei intens guleraţi, numiţii popular politicieni, care folosesc limba română, aşa cum le trece lor prin cap ca în exemplele de mai jos:

COORDONANŢĂ, este un cuvânt din acela ciudat precum „fata morgana" pe care oricât l-ar căuta omul prin dicţionare nu o să-l găsească nici măcar la limba papuaşă, dialectul *ruruburu*. Acest cuvânt preţios, COORDONANŢĂ, a fost inventat, sau mai precis a ţâşnit, direct din capul doldora de inteligenţă de origine garantată şi brevetată, al domnişoarei Elena Băsescu, şi de aceea este de negăsit în dicţionare.

„CA" este o conjuncţie care introduce propoziţia subordonată. „ŞI" este adverb sau conjuncţie, în funcţie de context, de locul său în propoziţie. Atunci când „ca" se asociază cu „şi", asocierea serveşte la întărirea funcţiei comparative a lui „ca". Exemplu: „Şi el, ca şi noi" „Vasile, ca şi Grigore…". În nici un caz, precum la preţioasa ministră pe tocuri super, Elena Udrea: care de fiecare dată îşi ţuguie buzele

şi ciripeşte diafan: „Eu, ca şi ministru…“ sau mormolocul acela endemic, Mircea Geoană: „Eu, şi ca şi preşedinte…“. Atunci eu, „ca şi” om cu un pic de carte, pot să vă spun, că folosiţi această expresie ca idioţii, care nu au făcut măcar şcoala de tinichigii.

EXPERTIZĂ înseamnă, pe scurt, „constatare şi estimare făcută de un expert la faţa locului“, nicidecum vasta experienţă politică a unuia sau altuia, cum le place la foarte mulţi politicieni să spună, în frunte cu celebrul piticot, titrat în drept constituţional, numit în română, vulgară & cultă, domnul Boc.

LOCAŢIE se leagă, mai degrabă, de plata unei chirii, de plata pentru întârzierea descărcării vagoanelor pe calea ferată, nu de adresa precisă la care poate fi găsit Băsescu, guvernul, un partid politic, sau cineva din anturajul politicienilor.

NIVEL, când vine vorba despre etaj, să ştiţi de la subsemnatul, că are pluralul niveluri şi nu NIVELE, cel pe care-l lansează guriţa voastră de politicieni mereu, fiindcă NIVELE este pluralul de la instrumentul NIVELĂ folosit la zidărie de ştim noi cine.

PUNCTUAL, este cineva care execută, care finalizează la timp, la momentul hotărât, ceea ce are de făcut, care respectă întocmai termenul fixat, nu discutarea unor probleme, pe puncte şi altele, aşa cum le zic ei când vor să pară interesanţi.

REABILITARE înseamnă acţiunea de a se reabilita, adică repunerea în drepturile personale pierdute în urma unei condamnări, recăpătarea bunei reputaţii, a prestigiului (chiar şi postum), nu repararea sau refacerea drumurilor, a clădirilor, a monumentelor sau a tot ce doresc să „reabiliteze“, alde Udrea sau Berceanu.

Deci, tânărul acela care a greşit punerea virgulelor, este un copilaş mic, pe lângă aceşti mari mahări ce au fost angajaţi pe alte criterii decât umilul CV…

Bate vântu' Udrea-n dungă

Cred, că singurul efect mai de Doamne ajută, produs de frunza doamnei Udrea pentru promovarea turismului, a fost, cu siguranţă şederea în mai multe răstimpuri „in Carpaten Land", a membrilor echipei FMI conduse milităreşte de acel, de acum bine cunoscut, Jeffrey Franks, ştiţi voi, e vorba de băiatul acela grăsunel, parcă veşnic asudat, cu meclă de tocilar, care parcă şi acum plânge după sendvişul care i se fura de răuvoitori în clasele primare.

Desigur că mulţi au observat, că de când tot vine la căpătâiul acestei ţări bolnave, direcţionând-o lent dar sigur, spre lumea cealaltă, a început s-o rupă binişor pe româneşte, poate chiar mai bine decât mulţi dintre parlamentari, miniştri şi membri ai guvernului (a se vedea în special cei le la Ministerul Culturii şi Ministerul Sănătăţii, ministere deţinute de UDMR), başca minorităţile, fie ele maghiare sau din cele păstorite de Marean Vanghelie prin sectorul 5 al Capitalei.

Poate vă întrebaţi, că dacă tot vine lunar pe aici, de ce nu se mută la Bucureşti, şi basta? Se pare că este o problemă de metabolism, sau altceva, în orice caz este vorba de ceva fiziologic, fiindcă în secret a motivat, că după o săptămână, două petrecută aici la noi, i se face pur şi simplu greaţă de o aşa ţară coruptă, şpăgară, îmbâcsită şi fără nici un orizont.

A propus el sireacul, vreo câte va măsuri de reducere a birocraţiei, pedepsirea corupţilor, transparentizarea modului în care operează statul… Dar cine să-l asculte? Balaurii noştri statali, au înţeles că trebuie să reducă salarii, pensii şi alte venituri drept compensaţie. La reducerea birocraţiei, se pot vedea foarte bine rezultatele, când de exemplu, la Asociaţia

Naţională a Funcţionarilor Publici, orice hârtie poartă patru semnături: „întocmit", „verificat", „avizat" şi „director".

Deci, dacă sunt necesari cel puţin patru funcţionari pentru a emite o hârtie oarecare, vă daţi seama, de cât s-a redus birocraţia sub „ferma" conducere a acestui guvern. Şi aşa cum scria cineva, care cunoştea bine sistemul: „corupţia din România nu este de-aia uşoară, care trece cu o aspirină Bayer şi un ceai Hapciu, ci aici trebuie dat cu napalm, iar apoi, când se mai domoleşte pălălaia, împrăştii şoricioaică şi în final, folosită direct mitraliera".

Nu cred că a spus chiar aşa, dar cred că nu-i bai, fondul este principalul. Oricum, chiar dacă mi-am propus ca să nu mă iau azi de MŞTC (adică Marele Şef de Trib de Cotroceni), credeţi-mă, pe cuvânt, că nu se poate. Nu se poate şi basta, să vorbeşti în România despre corupţie, hoţie, şpagă, machiaverlâc, politicianism de mahala, sforării de orice fel, fără ca să nu apară umbra lui şuie, dându-şi cu părerea, sau luând apărarea escrocilor.

Şeful acesta, când nu este beat, sau chiar şi atunci, caută să-şi bage nasul peste tot, să controleze tot, să măsluiască chiar şi ce nu este de măsluit, să spurce tot, ce i se pare lui că se uită mai lung la mecla lui haioasă, şi se comportă cu partidul lui, mai abitir decât eminentul cioban al ţării,, cu echipa Steaua.

Ehei, dragilor, Gigi Becali este un mic, copil ca manager pe lângă Traian Băsescu, care a devenit patronul, antrenorul, impresarul şi jucătorul, celei mai ciudate selecţionate politice, formate din echipa sa şi alte murături de la echipe satelit, care s-au adunat la mălaiul guvernării ca musca la… ştiţi voi ce.

Desigur, ca şef absolut în meciurile pe care le are cu poporul român, el singur decide cine să joace, cine e în formă, cine trebuie să mai aştepte, cine e bun pe postul ăla şi cine nu.

Schimbă, dărâmă, apelează la transferuri dubioase, la arbitri tocmiţi, prezice precum Nostradamus, că PSD şi PNL sunt nişte echipe din liga secundă, prost antrenate, şi spune oricui că vor mai sta mult şi bine în opoziţie. Adică, aşa cum ar spune Gigi Becali, pre limba lui, echipele acelea nu vor lua campionatul, care simte că-i este rezervat doar lui, până în vecii vecilor.

Şi în pauzele de antrenament, mai hotărăşte şi alte chestii cum ar fi de exemplu, că vameşii care vor turna pe colegii lor, adică vor da pe goarnă exact ceea ce vrea el să audă vor scăpa de a ajunge la „mititica", spune el ritos că "regina şpăgii de la vamă" e un lider sindical (!!!) etc, etc…

Adică iar arată, ca de obicei cu degetul în altă parte, şi se jură că n-are dovezi despre implicarea politicului în toată hoţia asta. Deci, cum puteţi să vă imaginaţi cum, râuri, râuri de euroi şi dolari, curgeau cu milioanele de la toate vămile din România, pe sub nasul politicului în buzunarele unui lider sindical, iar ei stăteau şi se uitau aşa-ntr-o dungă, precum proasta-n traista goală.

Oare, cam cât de proşti ne crede el pe noi? Sau cine ştie, poate chiar suntem, de vreme ce l-am mai „uns" odată ca preşedinte. Se mai plânge şi pe la colţuri, că televiziunile lui Vîntu şi Voiculescu, vor să-i spargă lotul selecţionat cu atâta grijă, că Macovei, şi Preda, trebuie musai să fie titulari la prima echipă, iar Baconschi mai are de tras încă mult şi bine la echipa a doua, până va fi bun de titular. Aş fi curios de ştiut, ce doreşte el în viitor, pentru jucătoarea sa cea blondă. Vrea oare să o transfere la o echipă mai mare?

Că la cât a prestat, ea săraca la Traian, încă de pe când era la primărie, zău că merită…

Sfânta dezlegare la sex

Dacă ar trăi bonomul cel şugubăţ, fost trăitor în liniştea Ţicăului şi băutor la Trei sarmale, cred că ieri ar fi spus cu umorul său humuleştean, get-beget, „Ne-am prostit di tăt". Şi eu de colo, pe glasul al optulea, „Amiiin".

Adică, de ce nu ar avea dreptate, acest adevărat român, când ar auzi, că pe lângă sărbătorile pe care le-a învăţat el încă de pe când lua râia, de la caprele Măriucăi, buchisind la ceaslov, românii de azi, au mai introdus una, luată de nici dracu nu ştie prea bine de unde, fiindcă în calendar nu este.

Cică ar fi Ziua Sfântului Valentin, sau ca prosteala să fie completă şi iremediabilă, i se spune *Valentine's Day* („*Valentainã-s dei*", sintagmă pe care cei tineri o traduc în româneşte, al naibii de precis, ca: hai fă la pat!). Căsătorii de o zi, căsătorii în tramvai, declaraţii de dragoste pentru o noapte, programe speciale la radio şi TV, cu femei mai mult dezbrăcate, felicitări, concursuri, premii, alegerea unui partener pentru o seară şi-o partidă. La toate acestea se reduce sărbătoarea Sfântului Valentin din ziua de 14 februarie.

O sărbătoare importată în România din SUA (vă mai spuneam eu cândva, că toate relele vin de la Unchiul Sam, care deşi este bătrân de acum, este un pervers, sadea), cu toată recuzita de rigoare. In iureşul comercial, dezvoltat în jurul acestei sărbători, puţini ar putea spune, cine a fost Sfântul Valentin şi cum s-a ajuns ca el să devină patronul îndrăgostiţilor.

Clătindu-mi un pic fiinţa, de greaţa produsă de micimea şi infantilismul unui popor, care se încăpăţânează să rămână veşnic puber, am căutat să văd şi eu cine a fost şi ce moaşă-sa a făcut acest sfânt, la viaţa lui pământească, pentru că azi să i se dea atâta importanţă pe meleagurile acestea mioritice.

Cu riscul de a deveni didactic, totuşi am să vă povestesc, la modul serios de această dată, ce este cu acest nenorocit de sfânt, care se pare că nu avea nici în clin, nici în mânecă, cu îndrăgostiţii. Pe 14 februarie, în calendarul catolic Biserica îi aminteşte pe sfinţii Chiril şi Metodiu, patronii Europei, dar totuşi în acelaşi calendar sunt amintiţi doi sfinţi cu numele de Valentin, care sunt puşi la grămadă, doi în unu', amândoi pe data de 13 februarie.

Cartea, spune că există totuşi multă, multă, incertitudine cu privire la vieţile celor doi sfinţi, datele pierzându-se în negura istoriei. Unii vorbesc de Sfântul Valentin de Roma, preot, şi Sfântul Valentin de Terni, episcop. Alţii cred că este vorba de una şi aceeaşi persoană. "Cel dintâi, preotul, ne este prezentat ca un prieten al împăratului Claudiu Gotul, care a fost impresionat de răspunsurile date, la interogatoriul din timpul procesului pe care i l-a intentat.

Chiar aşa, ca prieten al împăratului, a fost totuşi condamnat la moarte, deoarece, între timp, (probabil pentru a-şi găsi o ocupaţie lucrativă în timpul detenţiei), reuşise să convertească la credinţa creştină pe însuşi prefectul Asteriu şi toată familia lui".

Preotul Valentin a murit ca martir în anul 268 sau în 270, fiind bine bătut precum un şniţel, şi apoi decapitat. "Alte biografii, ne spun că a fost închis pentru că a acordat ajutor unor martiri în închisoare, şi în timp ce se afla aici, l-a convertit pe temnicer, redându-i vederea fiicei acestuia". Scrierile vechi menţionează şi un alt Valentin, episcopul de Terni, care a adus la credinţa creştină pe un filozof renumit, Cratone, şi pe trei tineri ucenici ai săi atenieni. Cine a fost Cratone şi ce afăcut el pentru lumea asta mare, Dumnezeu cu mila, sau Dracul să-l pieptene, că tot aia e!

Pentru acest zel, (dacă era doar unul, mai treacă, meargă, dar patru, e stoc supranormativ chiar şi pentru un sfânt al tuturor îndrăgostiţilor), episcopul a fost denunţat, (probabil de securiştii din sistem, prieteni de-a lui Voiculescu) şi adus în faţa tribunalului, care l-a condamnat la moarte prin tăierea capului, (păi ce credeaţi altfel? Pe timpul acela nene, judecătorii nu se încurcau atât de mult în procedură, şi una, două, te şi dădea pe mâna călăului care, foarte grijuliu ca tu să ajungi cu bine direct în calendar, ca martir, îşi făcea cruce şi hârşti, cu cuţitoiul).

Cei trei tineri convertiţi, (rămaşi se pare cu capetele intacte, pe umeri), i-au dus trupul neînsufleţit la Terni, unde a fost primit cu mari onoruri, de către comunitatea creştină de acolo. A fost martirizat în 268, sau cu cinci ani mai târziu, după cum spun alte scrieri.

Dar ziua Sf. Valentin, este atacată şi de catolici, şi de ortodocşi. In 1998, episcopii catolici din România, au dat o declaraţie prin care şi-au exprimat dezacordul cu privire la aşa-zisa "Zi a îndrăgostiţilor", pusă în chip blasfemator sub patronajul Sfântului Valentin. "Sfântul Valentin a fost un preot martirizat în chinuri atroce, la 14 februarie 270, sub împăratul Aurelian, pentru motivul că a combătut orgiile sexuale legate de cultul zeului Faunus Lupercus.

Din punct de vedere creştin, este o profanare a memoriei unui martir şi a virtuţii castităţii, faptul de a pune dezmăţul sexual public din zilele noastre sub patronajul unui preot sfânt, martirizat", se preciza in acea declaraţie. Nici Biserica Ortodoxă nu recunoaşte această aşa-zisa "sărbătoare a îndrăgostiţilor". De altfel, în calendarul Bisericii Ortodoxe nici nu există un Sfânt Valentin.

Doar pe 16 februarie este pomenit un oarecare Sfânt Valent (Valent e altă căciulă, nu e Valentin) ca fost diacon al

Bisericii din Ierusalim, al cărui principal merit se pare, este pus pe seama faptului că a existat, fiindcă altceva nimic nu se mai spune despre el. Sfântul Valentin de astăzi, este un import ieftin, fără conţinut.

Este un pretext, introdus din interese pur comerciale, iar pentru tineri, un prilej de petrecere, de cele mai multe ori iraţională şi chiar plină de păcate (oare de ce se căsătoresc unii pentru o zi, sau numai pentru o noapte? Căsătoriile de Sfântul Valentin nu sunt decât simbolice, aşa că a doua zi cei doi soţi pot s-o ia liniştiţi de la capăt, fiecare pe drumul lui).

Există mai multe teorii, privind originea obiceiurilor din ziua Sfântului Valentin, dar eu ţin la dumneavoastră, aşa că nu vreau să vă mai plictisesc, cu nişte tâmpenii din acestea băgate în capul unui popor debusolat şi tehui, uneori chiar de la vârste fragede, de către unii profesori sau învăţători, care suferă de prostie endemică.

Sănătate, cea mai scumpă dintre toate

„Acest acord și obligațiile non-contractuale derivate din acesta, având legătură cu acestea, vor fi guvernate de, și vor fi interpretate în conformitate cu legislația Angliei".

Am mai citit odată când l-am găsit citatul acesta în presă şi vă rog să îl mai citiţi şi d-vs încă odată, ca să vă convingeţi că, ori este o mare tâmpenie, ori este un fragment (un ciob preţios) dintr-o mare sforărie, hoţească al zilelor noastre căruia îi va cădea pradă, nu banul public, ci însăşi bănuţul cel amărât al calicului, care ni-l ia lunar o instituţie tip căpuşă, care nu prea se ştie ce hram poartă, şi unii spun că era mai bine înainte de apariţia ei.

Cine a pariat pe al doilea aspect de mai sus, poate fi sigur că a câştigat detaşat pariul. Respectivul fragment, constituie punctul 13 dintr-un contract recent, prin care CNAS (e vorba de puşculiţa ceea care înghite lunar bani cu căruţa şi dă la asiguraţi beneficiu cu linguriţa), urmează să facă o „afacere" cu o firmă englezească, numită SC Nomura International plc., prin care să se pompeze aiurea, camioane de bani în conturile firmei englezeşti menționate.

Ce motivează CNAS ca motiv pentru această nouă şmenuială pe banii amărâţilor? Casa Națională de Asigurări de Sănătate, cică are o sumedenie de creanțe către farmacii, pentru medicamentele compensate, eliberate de acestea. Și, pentru că banii pentru creanţe trebuie „transferați în siguranță", s-a apelat la firma sus amintită, denumită „aranjor principal" în scrisoarea de mandatare, care se va ocupa de securizarea tranzacțiilor(???), alături de o altă entitate, IEBA Trust (parcă prea sună a EBA, dar cine mai ştie?), care are rolul de „coaranjor", adică verifică, mă rog, bunul mers al lucrurilor în chestia asta.

Prin contractul încheiat CNAS, lasă total împărțeala banilor în seama societăţii Nomura, şi iată de exemplu numai un aspect din marea hoţie pusă la punct: în primul rând, la farmacii vor ajunge doar 75% din bani, restul de 25% urmând să rămână direct la firma Nomura drept comision pentru „activitatea" prestată.

Şi ca toată treaba să nu răsufle, spre amărăşteni, este supusă unui contract de confidențialitate (adică mai româneşte ciocu' mic sau mucles cum ar spune concitadinii lui Vanghelie), din care am citat punctul 13, în debutul acestui articol. Adică tradus mai pe româneşte, pentru orice călcare pe bec al susnumitei firme engleze, când nu-și vor face cum trebuie treaba – distribuirea securizată a banilor către farmacii –, CNAS e de acord să soluționeze orice litigiu în instanțele din Anglia.

Mă întreb, cum de nu au specificat mai bine instanţele din Honolulu, că pentru noi tot acelaşi lucru ar fi fost. Totuşi eu cred, că există o mare scăpare, poate chiar o lipsă majoră nestipulată în cest contract, adică dacă tot dăm banii englezilor, nu ar fi corect şi omeneşte, să trimitem direct toţi beneficiarii de compensate în Anglia, adică exact la cei care le saltă lunar paralele (părerea mea!)?

Dar vă rog stimaţi români, bolnavi sau viitori bolnavi, să nu vă supăraţi pe englezi, ei nu sunt vinovaţi cu nimic, fiindcă au fost atraşi aici de nişte „băieţi deştepţi", aşa cum sunt peste tot în forurile diriguitoare ale României, pentru care Casa Națională de Asigurări de Sănătate, a devenit un fel de pușculiță pentru îndestularea guşii lor.

Studiind în mod aprofundat problema, ei au descoperit după mai multe încercări, (din fericire pentru ei, toate reuşite sută la sută!), că orice medicament subvenționat vindecă, mai mult sau mai puţin pacienţii (în funcţie de câte zile le mai dă Dumnezeu de trăit), în schimb aceste medicamente compensate, sunt mijloace ideale pentru îngrășarea conturilor din bănci, chiar dacă şi aşa sunt dolofane.

După un timp, băieţii deştepţi au învăţat lecţia şi au aflat cum cu cât un contract este mai umflat, cu atât felia lor este proporţional mai mare. Unde este mia, se poate da la dos o sută, două, fără prea mari probleme. Cred că toată lumea a aflat, cum s-au aruncat vreo câţiva saci cu bani pentru un sistem informatic, care era grozav dar avea o hibă totuşi, nu funcţiona nici ameninţat cu chemarea la DNA?

Păi, aviz neştiutorilor, sistemul era făcut aşa din start, ca apoi să se arunce alţi saci cu bani, pentru verificarea lui şi punerea lui pe linia de plutire. Se cheltuiesc bani cu găleata, pe sisteme de videoconferințe și alte lucruri, tot atât de necesare

bolnavului român, cât o binevenită frecţie, fermă şi viguroasă la un picior din lemn de frasin.

Românul atâta a învăţat, şi atâta ştie, plăteşte pe rupte bani grei la CNAS, iar la început de lună, se calcă pe bătături la coada de la farmacii unde se eliberează nişte medicamente compensate, care parcă sunt din ce în ce mai scumpe şi mai necompensate de la o lună la alta.

Iar de undeva, din culisele acestor mânăreli, parcă se aude aievea o voce zeflemitoare: „Hă-hă-hă, să trăiţi bine!".

Reclama e sufletul…

Eram destul de amărât azi, aşa cum de fapt sunt de când am constatat că nu mi-a mărit de fel pensia, deşi punga o pusesem la muiat, ehei, de când… Eram amărât şi lejer deprimat, (cum ar zice prietenul meu X, deprimatul de serviciu pe oraş), gândindu-mă intens, trebuie să recunosc, nu la nemurirea sufletului, ci la nemurirea ploşniţelor şi a căpuşelor cele grase, ajunse la guvernarea României.

Aş fi dat orice, ca să găsesc şi eu în noianul acesta de melancolie aproape suicidară, un subiect care să mă înveselească. Ţuica şi vinul, ar face probabil ceva în privinţa asta, dar după părerea şi punga mea, au un cusur insurmontabil, costă bani, şi de când cu accizele acestea care cresc mereu, precum Făt Frumos din poveste, prefer să mă uit doar la reclamele barurilor.

De fapt poate şi din această cauză, am ajuns cu timpul un cititor profesionist, (deocamdată acţionând voluntar), al citirii oricăror anunţuri şi reclame. Şi iată că tocmai de aici mi-a

venit şi salvarea, când am citit un anunţ scris pe o hârtie lipită de un gard.

VARZĂ MURATĂ! DE VÂNZARE LA DOAMNA POPESCU ÎN FUND !

Mi-am imaginat imediat locul unde doamna Popescu îşi amenajase supermarketul personal şi m-am veselit pe loc. Nu mi-ar fi trecut vreodată prin cap, că voi ajunge timpul în care să fiu invitat să cumpăr varză murată, dintr-un loc atât de intim al susnumitei doamne, însă căile lui Băsescu şi Boc, sunt mai necunoscute decât ale Domnului.

M-am luminat deodată la cap şi am mers glonţ la chioşcul de ziare, unde am cumpărat ziarele care cuprindeau anunţuri şi reclame. Am râs până seara şi o bucată bună din noapte, de cele citite. Atrag atenţia că anunţurile care urmează nu sunt inventate, ci sunt cât se poate de reale:

- Eşti analfabet? Scrie-ne azi şi te ajutăm pe gratis.

- Vând câine: mănâncă orice şi îi plac foarte mult copiii.

- Castron pe placul oricărei gospodine cu fund rotund pentru batere eficientă.

- De vânzare: birou de epocă pentru o doamnă cu picioare subţiri şi sertare largi.

- Maşini uzate: De ce să te duci în altă parte ca sa fii păcălit? Vino la noi!

Nu-i aşa că a devenit deodată totul interesant şi mai ales vesel? Şi noi, care trecem zilnic pe lângă asemenea „capodopere" umoristice, fără a aprecia cum se cuvine pe cei care, prin talentul şi priceperea lor, au adus la lumină asemenea bijuterii lingvistice.

Gândiţi-vă cât timp v-ar lua, ca să puteţi compune un anunţ absolut superb ca, acesta:

- Căutăm un om să aibă grijă de un lot de vaci care nu fumează şi nici nu bea.

Sau unul şi mai şi, parcă numai potrivit pentru Prâslea cel Voinic:

- Vând pat pentru copil cu picioare de fier.

Sau pe aceeaşi temă:

- Vând pătuţ copil făcut la comandă pentru pretenţioşi.

Şi uite aşa am început eu să mă neoculturalizez, adică să mă îmbib cu noua cultură, apărută mai ales la generaţia postdecembristă pentru care limba română poate fi folosită oricum, ca o haină, şi pe faţă şi pe dos.

Vă rog, citiţi şi dumneavoastră aceste opere, pentru care eu nu voi cere niciodată drepturi de autor, fiindcă le-am luat chiar de-a gata, opere la care eu nu am pus nimic în plus şi le dau spre consum aşa „natur" cum au ajuns la mine, direct de la „mama lor". M-am gândit eu, că ar fi păcat ca operele acestea să se piardă şi de aceea le-am înserat aici. Deci să trecem la lectură:

- Asociaţie de locatari, angajează fochist de înaltă presiune.

- Căutăm femeie la fetiţă în vârstă şi nefumătoare.

- Vând maşină de cusut mână şi picior.

Brrr, am făcut când am citi anunţul de mai sus, fiindcă eu sunt precum cucoana Veta din „O noapte furtunoasă" , o persoană foarte simţitoare.

- Vând butelie de aragaz cu reşeu şi frigider.

- Închiriez cameră la două fete încadrate cu un singur pat.

- Cumpăr îmbrăcăminte de damă deosebită şi puţin întrebuinţată.

- Confecţionez şi încăputez cizme pentru bărbaţi cu înlocuitori de calitate.

Chestia cu dama puţin întrebuinţată, şi cu bărbaţii cu înlocuitori de calitate, m-a făcut oarecum visător dar am mers voiniceşte mai departe.

- Ofer loc de veci, liberabil prin schimb.

Aoleu, adică vine unul proaspăt mort, iar cel care se odihneşte acolo trebuie să-şi ia coşciugul la spinare şi să elibereze locul? Şi eu care credeam că odihna de veci, e chiar de veci… Ce mi ţi-i şi cu oamenii ăştia din ziua de azi! Iată şi un anunţ mai… agricol:

- La un concurs de animale, în cadrul unei sărbători agricole, s-a afişat programul:

- ora 10.00 - prezentarea invitaţilor
- ora 12.00 - prezentarea animalelor
- ora 14.00 - masa comună

Un interes deosebit, din motive aproape perverse, mi-a stârnit anunţul următor:

- Intr-o croitorie de damă: Fustele se ridică zilnic între orele 10.00 si 14.00.

Iar pentru a vă distra zilnic, nu aveţi decât să intraţi în diverse localuri si prăvălii unde puteţi găsi nenumărate anunţuri precum următoarele:

- Consumaţi cu încredere supă de pasăre vegetariană.
- Servim cu frişcă clientela bine bătută.
- Avem frişcă bătută toată ziua.
- Nu servim minori sub 18 ani.
- Nu servim în stare de ebrietate.
- Avem ciorapi de femei lungi.
- Lenjeria de corp nu se schimbă!

- Confecţionăm costume de damă la proba a doua.

- Croim rochii pentru dame de lux!

- Confecţionăm poşete şi genţi şi din pielea clientului.

- Angajez vânzătoare răcoritoare

- Avem ciorapi pentru bărbaţi supraelastici

- Vindem scaune pentru copii cu trei picioare

- Nu trimiteţi copii la umplut cu sifoane.

Doamnelor, domnilor şi domnişoarelor, vă declar cu mâna pe inimă că operele acestea scrise de o mână anonimă au reuşit să-mi alunge pentru o oră măcar „Bocii" din capul meu năucit de facturile lunare care continuu cresc pe măsură ce pensia scade.

Cred că va trebui, cândva, să ridicăm un mic monument acestor creatori anonimi, care din imensa lor bunătate sufletească, cu talent şi abnegaţie, au scos la iveală asemenea perle nepreţuite, atât de necesare pentru vindecarea, fie şi trecătoare, a cumplitei depresii postdecembriste.

Sugestie pentru nea Gheorghe

Ce rău mai era pe timpul lui Ceauşescu… Nenorocitul acela de dictator, îţi băga cu de-a sila pe gât un loc de muncă sigur, un apartament potrivit după numărul de copii din dotarea familiei, asistenţă medicală gratuită, şcolarizare gratuită pentru copii, inclusiv la facultate, concedii aproape gratuite la mare, la munte, tratamente în staţiunile balneare şi alte chestii

din acestea tiranice, pe care poporul acesta, trebuia să le îndure şi să le suporte cu stoicism.

Ce doreau ei de fapt, nici măcar în zilele noastre nu ştiu precis, dar din fericire, avem treze la datorie marile jigodii ale neamului, care se constituie ca portavoce şi traductoare ale dorinţelor populare.

Aceste lifte ordinare, le auzi mârâind în cor: „Poporul român dorea libertatea" . Libertate pentru ce? Mă-ntreb şi eu aşa ca nea Gheorghe, adică exact ca omu' nedumerit.

În primul rând cică românii au fost „eliberaţi" de „greaua moştenire ceauşistă" adică s-au dus dracului şi locul de muncă sigur, şi apartamentul gratuit, şi asistenţa medicală gratuită, şcolarizarea gratuită pentru copii mai ales la facultate, concedii aproape gratuite la mare, la munte, tratamente în staţiunile balneare şi alte chestii din acestea, pe care tiranul le dădea obligatoriu românilor, în schimb poporul acesta şi-a dobândit ceva încă nedefinit, despre care habar n-avea că se numeşte libertate.

Am auzit pe un tip mai cu cap, murmurând în barbă: „Aşa le trebuie, poate chiar mai rău!". Poate ştia omul ce spune, dar eu care sunt mai opac uneori, trebuie să depun oarecari eforturi suplimentare, ca să descopăr ce este aia, libertatea.

Sunt un om obişnuit, dar al naibii de dependent de slova scrisă, aşa că am căutat prin publicaţiile care apar zilnic în publicistica românească, documentaţia necesară. Şi spre marea mea mulţumire, am descoperit aproape imediat un ziar care chiar aşa se numeşte „Libertatea".

Mi-am zis: „Ăsta e!"! Vai ce bucuros am fost pe moment, fiindcă nu a trebuit să caut prea mult o publicaţie de încredere, pentru a mă lumina şi eu, conectându-mă direct la sursă, ce este libertatea, la ce oră din zi, şi cu ce fel de garnitură se mănâncă. Am străbătut cu privirea titlurile şi pe măsură ce citeam, nu mai

înţelegeam nimic despre conceptul acesta, aşa de dorit de unii români.

Mi se părea că nimerisem cu piciorul în… alte alea… Iată ce articole am găsit în Libertatea:

Lady GaGa a apărut îmbrăcată într-un...prezervativ

„Nonconformista Lady GaGa a fost invitată ieri la emisiunea Good Morning America, unde a şocat din nou asistenţa după ce a apărut îmbrăcată într-un...prezervativ."

Săraca, am compătimit-o eu, în lipsă de altceva s-a îmbrăcat şi ea cu ce-i rămăsese pe noptieră de-cu-seară. Dar de aici, până la libertatea ce o dorea poporul român, parcă este ceva cale şi de aceea am insistat mai departe şi am citit următorul titlu:

Raluca, fata cu fundul perfect

„Raluca Olariu, sau 'fata cu fundul perfect', este una dintre cele mai sexy clujence ale momentului. Într-un timp record, fotograful Dan Oprea, de la studioul MirageDO, a realizat nu mai puţin de cinci pictoriale cu acest model neconvenţional, plin de viaţă şi dispus la orice."

Se vede că oraşul acesta Cluj are rezerve inepuizabile, ca spre mândria ţării noastre în lume, să dea personaje „pline de viaţă şi dispuse la orice", de la fete până la prim - miniştri care chiar dacă o iau zilnic peste ochi, de la marinari beţivi, zic mulţumesc şi merg mai departe în lesa stăpânului, (orice asemănare cu numitul Emil Boc nu este deloc întâmplătoare).

Justin Bieber: "Cred că ar trebui să facem sex doar cu persoanele pe care le iubim"

„Justin Bieber, unul dintre cei mai cunoscuţi artişti canadieni pe plan mondial, demonstrează că este mult mai matur decât o arată vârsta. La cei 16 ani, artistul vorbeşte deschis despre sex şi admite că actul sexual ar trebui să aibă loc doar între persoane care se iubesc."

Vă daţi seama, cât de neştiutor rămâneam eu în privinţa maturităţii excepţionale ale canadienilor de 16 ani, mai ales în probleme de sex, dacă nu era revoluţia din 1989 care să permită Libertatea?

Ar trebui, să mulţumim zilnic revoluţionarilor şi pe lângă purcoiul de parale pe care le iau lunar de-a moaca, să li se mai facă şi câte o statuie, pe care să fie gravat cu litere de aur câte un citat din acest ziar plin de înţelepciune, numit Libertatea. Şi credeţi-mă că ar avea de unde alege textul potrivit, fiindcă în privinţa asta „are balta peşte".

Facem abstracţie acum, de sutele de poze de femei goale-puşcă, de care sunt pline paginile acestui ziar şi vom trece în revistă doar unele titluri din exemplarul de pe data de 18 februarie. Cei care aţi tânjit după libertate, ca după un liman mult dorit, veniţi de luaţi înţelepciune din articolele care poartă asemenea titluri:

Sexul combate depresiile

Cum să-i provoci iubitului tău un orgasm cu un sărut

Patru colegi de serviciu cu care să nu faci sex

Românii sunt nemulţumiţi de viaţa lor sexuală

"Pot rămâne însărcinată dacă fac sex oral?"

Cum îţi dai seama dacă un bărbat nu e bun la pat

Poziţii sexuale pentru ejaculare feminină

Iată care sunt locurile sexy în care poate ejacula un bărbat

Află cât de bun este la pat iubitul tău în funcţie de zodie

Află ce libido ai în funcţie de zodie!

Cele mai populare produse din sex-shop

Cele mai bune melodii pe care să faci sex

Femeile plinuţe şi cele neepilate, mai bune la pat

Un orgasm pe zi te apără de stres şi boli

Ce faci când iubitul nu te satisface în pat

Şi mai sunt şi alte titluri, cu articole tot aşa pline de miez, pe care mi-am permis ca să le sar, deoarece s-ar fi înroşit hârtia pe care scriu. Aşa că am căzut la urmă direct pe gânduri, (mai, mai, să le strivesc săracele sub greutatea argumentelor aduse de publicaţia cu pricina).

Stăteam şi eu aşa, şi gândeam… Oare asta au dorit românii? Oare pentru asta s-au ridicat atunci în 1989? Oare aceasta este libertatea spre care tinde omenirea? Oare unde eşti tu Ceauşescule, ca să te vezi răzbunat cu vârf şi îndesat? Un articol, este totuşi folositor şi pentru nea Gheorghe, în condiţiile acestea de acum, când spitalele se închid iar bolile nu mai are cine să le trateze, fiindcă doctorii au plecat peste hotare.

Pentru aceasta, este de ajuns ca să citească şi să urmeze întocmai indicaţiile, din articolul „Un orgasm pe zi te apără de stres şi boli" . Dacă-l ţin curelele, ziarul spune că rezultatul este garantat.

Deci, la treabă nea Gheorghe, ai toată „Libertatea" de acţiune! Combate bolile şi stresul cu scule proprii!

Scurt tratat de deşteptoplogie

Tata, Dumnezeu să-l ierte, că tare de bine m-o mai învăţat, pe când începusem şi eu să mijesc sfios ochii la lumea asta mare şi plină de tot soiul de oameni, mi-a dat o recomandare, pe care din păcate nu am reuşit întotdeauna s-o urmez chiar întocmai.

Recomandarea suna simplu şi la obiect: „Fereşte-te din faţa trenului, din spatele calului şi de prost din toate părţile". Bune cuvinte, pline de miez, din care cel puţin pe primele două am reuşit să le urmez cu religiozitate, însă la recomandarea

finală, trebuie să recunosc un fapt nu prea măgulitor pentru mine care mă consider, dragă Doamne, dacă nu un tip deştept, măcar un tip cu fler, am rămas complet în ceaţă, fiindcă tata, s-a grăbit să treacă la cele veşnice, înainte de a-mi da indicaţii detaliate şi pe cât posibil precise, cum să deosebesc prostul care îmi apare în cale, de alţi indivizi care arată la fel.

Vedeţi dumneavoastră, oricine poate deosebi un tren de o broască ţestoasă de exemplu, sau un cal de o călimară cu cerneală, dar cu prostul, este cu totul altă mâncare de peşte. În lipsa indicaţiilor paterne ce-mi lipsesc, de unde vreţi să ştiu eu cum arată specimenul respectiv, la ce nume răspunde, câte diplome de facultate trebuie să poată prezenta în CV-ul său, ca să poată fi numit pe drept cuvânt prost licenţiat şi multe altele.

Totuşi am observat în viaţa asta a mea, câteva lucruri ce merită să fie luate în considerare. Prost, nu este neapărat acela care nu are carte. Acela poate fi considerat analfabet total sau parţial, nu importă, fiindcă de exemplu Edison a avut numai trei clase şi a ajuns marele Edison, iar Eistein a fost un elev mediocru la matematică.

Din bobârnacele proprii pe care le-am luat peste nas, am observat că adevăraţii proşti, de fapt sunt cei cu carte şi uneori cu carte destul de multă. Mulţi tipi inteligenţi, uneori termină cu greu o facultate, pe când prostul care, parcă pentru a-şi merita renumele, că „numai prostul este perseverent", nu se mulţumeşte decât absolvind cu licenţă în regulă, de la două facultăţi în sus.

Vă rog să mă credeţi, că asemenea indivizi, sunt pacostea noastră, dacă avem cumva ghinionul să vă apară în cale şi nu aţi scuipat la timp în sân, ocolindu-i. La toţi aceşti superlicenţiaţi, aproape fără nici o excepţie, veţi întâlni o deficienţă majoră, o deficienţă care ar trebui să fie considerată

ca handicap şi să fie luată în evidenţa statului român, deficienţă care se manifestă prin lipsa totală a simţului umorului.

Având în vedere că lipsa cu pricina nu le dă dureri de cap, stomac sau picioare, o suportă admirabil şi ca orice prost, care dacă nu-i fudul, nu poate fi prost destul, mai şi face paradă de prostia sa, scoţând-o la iveală când ţii lumea mai dragă, dând drumul porumbelului şi poluând cele mai sprinţare idei ale celor întregi la minte.

Înseamnă că ştia el ce ştia, cel care a scris epigrama prostului care sună aşa: „Cu prostul neşcolarizat/ Te cerţi un pic şi ai scăpat / Dar duci o luptă colosală / Cu prostul care are şcoală". Eu mai scriu câte ceva, şi de obicei scrisul meu alunecă uşor spre panta glumei, a umorului pamfletar şi din această cauză am uneori surpriza, să observ pe câte-un amărât de acesta, care ar trebui să se ascundă undeva, pentru a nu i se observa lipsa lui capitală, el se apucă să facă teoria chibritului, pe locul unde eu doar i-am sugerat că ar fi un eventual chibrit.

Dacă scriu o glumă, despre o cioară care stă în par, vine câte un individ din acesta care demonstrează că potrivit teoriei lui Kant şi Laplace, cioara aceea are X posibilităţi de manifestare, mecanică şi voliţională ,pentru o evoluţie plenară în spaţiul virtualo-cognitivo-semiotic, şi că potrivit unui paragraf din Hegel, coroborat cu o scriere a lui Schoepenhauer, cioara, nu este decât o proiecţie a realului cognitiv, în conştiinţa noastră şi de fapt, nu este o cioară ci … şi dă-i şi luptă, pe tema ciorii până-ţi face capul calendar şi trebuie să-i mărturiseşti spăsit, că tu ai făcut de fapt o simplă glumă, despre o cioară şi absolut nimic altceva.

Cred că face toate paralele, ca să te uiţi atunci la pterodactilul cu pricina, cum se umflă în pene şi în mintea lui îngustă te consideră un prost incorigibil, fiindcă spui glume cu

ciori, fără să aminteşti de Kepler, Kant, Hegel, Schoepenhauer şi alţii din neamul lor.

Este de groază, ca să glumeşti vreodată cu asemenea tipi, fiindcă nu ştii cu cine îţi pui în cârd. Săracul nenea Iancu, nu degeaba spunea că nu trebuie să glumeşti niciodată cu proştii şi cu gloabele literare, dacă nu vrei să te umpli de bucluc, fiindcă orice prost sau gloabă literară consideră că are dreptatea lui, o dreptate ciudat înţepenită ferm între cuvinte, precum se-ncurcă, curca-n lemne.

Totuşi, aş face un apel către dragii noştri parlamentari, să promoveze o lege, prin care toţi cei care sunt lipsiţi de simţul umorului, să fie luaţi în evidenţa persoanelor cu dizabilităţi (acum nu se mai zice, handicapaţi) pentru a putea fi trataţi zilnic în mod gratuit cu epigrame, schiţe umoristice, cu câte un pamflet mai piperat, etc, deşi am două temeri: una, că printre parlamentari sunt destui, care dau semne vădite că prezintă la modul cronic boala cu pricina şi, doi, mă tem că tratamentul să nu dea nici un rezultat, dacă ne gândim la epigrama ceea cu beţivul şi prostul: „Poate îţi mai aminteşti / Vorba din bătrâni lăsată / Din beţie te trezeşti / Din prostie… niciodată!" …

Vleau să fiu zmeul, nu Făt Flumos!

Am avut un moment de revelaţie! Aşa mi se întâmplă pe la ora 21, 43 de minute, 18 secunde şi 82 de sutimi de secundă, de fiecare dată, când ascult la televizor un personaj chelios, cu tichia pusă şmechereşte pe-o ureche, ca să se vadă sclipind mărgăritarele, chelios, care ne spune de fiecare dată poveşti, poveşti, nu de adormit copiii, ci de trezit adulţii români care din punct de vedere civic, dorm pe ei ca moşnegii senili.

Dar ţi-ai găsit! Aceştia, tot moţăind, deschid precum găinile, numai un ochi şi se uită la cel care îi priveşte, din motive obiective, tot cu un ochi destul de câş, apoi mormăie ca pentru ei: „Iar ne jupoaie de vii ăsta! Dar Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului lăudat!". Şi se culcă la loc, şi dorm, şi dorm, iar cheliosul, precum zmeul din poveste, îi jumuleşte aşa cum vrea muşchii lui.

Şi în asemenea moment, am avut acea revelaţie pe care o să v-o împărtăşesc şi vouă, fiindcă, fiind români cu toţii, vorba lui conu' Iancu, mai mult sau mai puţin oneşti, mai mult sau mai puţin avuţi, în materie de poveşti adevărate şi transpuse în practică de chelios cu ajutorul unui pitic, făcut de acum bine de poveste, suntem toţi din popor, o apă şi-un pământ, ca în vorba coanei Veta, „compătimim împreună". Dar să nu mă iau cu ziua târgului şi să vă spun revelaţia avută, la fapt de seară, când se spun poveşti nepoţilor.

Concluzia la care am ajuns este clară: poveștile ne învață greșit. Nu este vorba de poveştile cheliosului, despre ieşirea din criză, sau altele de aceeaşi factură, ci de poveştile alea ce ni le spunea Ion Creangă şi Petre Ispirescu, (exclus Mugur Isărescu). Adevăratul exemplu masculin din ele, tipul de erou strălucitor şi viteaz, pe care ar trebui să-l ia ca etalon orice puștan în creștere şi educare în şcolile răsmodernizate de pedelistul Funeriu, nu e Făt Frumos, Harap Alb, sau Prâslea cel voinic. Modelul lor este depăşit complet în ziua de azi. În zilele noastre, e clar, modelul de urmat, este zmeul. Și în principal, femeile știu mai bine asta. Orice gagică, chiar analfabetă, sau cu două facultăţi la bază, dar cu capul pe umeri, l-ar alege pe zmeu.

O părere aproape unanimă, emisă despre despre zmeu, e că ar fi urât sau inuman. Ei şi ce, chiar dacă nimic din asta nu-i mai departe de adevăr. În primul rând, zmeul din poveşti nu

este descris amănunţit. Motivul care se întrevede la orizont, este că tipul, fiind personaj negativ, singurul motiv pentru care nu este descris, este că descrierea nu l-ar dezavantaja, ba poate l-ar putea face simpatic.

Se spune de el, doar că e fioros al naibii. Dar vă rog, spuneţi-mi şi mie, ce mascul din lumea asta, ar vrea să fie perceput, din exterior, ca un tip de papă lapte, inofensiv? Chiar şi Miţa Biciclista, a spus că dacă un tip arată periculos, n-ai de zis, nimic naşpa de el, fizic, fiindcă dacă eşti femeie, îl doreşti, iar dacă eşti bărbat, dracul te-a luat.

Caracteristica principală a zmeului, preluată întocmai şi de cheliosul nostru naţional, e că nu joacă niciodată după reguli. Când vrea ceva, se duce și ia. Nu-l doare pe el nici în cot sau în altă parte a corpului, că pentru a te căsători cu fata împăratului, trebuie să aduni salăți din grădina mamei dracului, să strângi ursul de… unde-l doare mai tare și să te duci, fără rachetă, hăt, până la Lună să prinzi păsărici de pe acolo. Zmeului, dacă îi place fata împăratului, o ia de cordonul pestelcii, o pune pe cal și se cară fără griji la el acasă. Vă întrebaţi, de ce? Ne-o spune cheliosul nostru, şi ca să ne intre bine în cap, ne-o spune cu litere mari: „PENTRU CĂ POATE”.

Credeţi că dă măcar doi bani pe faptul că ar avea nevoie să se pună bine cu socrul? Ei, aş! Mai dă-l în mă-sa de socru, zmeul n-are nevoie să joace table cu babalâcul, sau să-i aprindă pipa când i se stinge. Zmeul nu dă nici un rahat cu prune pe părerea socrului despre el.

Cred că aţi observat, că zmeul nu e genul de om care să stea la discuții cu femeile, fiindcă ştie el ce ştie, cum le iei mai mult în seamă, cum ţi se urcă după ceafă. Nu sună niciodată acasă de la muncă, să vorbească de sentimente și lucruri fine cu nevasta. Să îi povestească ce zi grea a avut şi să întrebe ce mai face zmeul cel mic.

El are un obicei bărbătesc, bine stabilit, aruncă doar cu buzduganul în poartă, cu o oră înainte, să știe aia, de-acasă, ca să pună masa şi să-şi facă un duş. Şi unde mai pui, că zmeul nici nu are nevoie de cal. Ce cal dom'le, în epoca zmeilor se zboară, ce numai Elena, ministra cea focoasă, să zboare cu elicopterul? Doar Făt Frumos e anacronic, are ca prieten bun ceva nechezător care zboară și vorbește și e magic, dar e cal, un simplu cal. Tot cal e chiar şi dacă-l hrăneşte cu jăratec. Benzina e cu totul altceva!

Până la urmă chiar şi cheliosul a observat că la final zmeul o ia pe cocoaşă. De aceea îşi ia şi el cum grabnic notiţe. Fiindcă zmeul nu are și nu a avut niciodată prieteni. Poate cel mult, tovarăşi de fărădelegi. S-a bazat doar pe propriile puteri. Nu i-a făcut masaj lombar lu' Sfânta Vineri, nu i-a dat zahăr Crăiasei Furnicilor, nu l-a cărat în cârcă pe Statu-Palmă-Barbă-Cot, ca să şi-i facă prieteni şi să vină ăia pe ultima sută de metri, când e gata să închine steagul, şi să-l scoată de urechi din rahat.

Are şi el pe undeva o turmă de hadicapați ca Păsărilă, Setilă și Fomilă, care trag şi ei zmeieşte de la buget, dar ştie că nu poate să aibă bază în ei, că la prima adiere de pericol, trec urgent în tabăra lui Făt Frumos. Dar zmeul are şi o mare calitate. Este extrem de familist. Dacă i-ai zădărât vreun frate, un cumătru de frate, sau mai ştiu eu, apăi nene, vine după tine cu toată familia-n păr, şi cu zmeii de la DNA, și nu se lasă, până nu se răzbună.

Ceea ce este interesant şi de reţinut, e că nici prințesele nu se plâng de el. Nici una nu se plânge în vreo poveste "mamă, ce nasol era la zmeu, ce profita el de mine, împotriva voinței mele!" ? Pe naiba. În privinţa asta tac toate, chitic! Probabil zmeul avea el tot ce este necesar, ca să le mulţumească. Pleacă ele înapoi cu Făt Frumos, doar aşa, să astupe gura lumii,

fiindcă până la urmă, trebuie să pară şi ele onorabile, nu că nu le-ar fi oferit zmeul ceea ce şi-au dorit. Dar așa e femeia, mai ales după o anumită vârstă, după ce s-a săturat bine, mai de toate, contează pentru ea mai mult să fie văzută bine, în public, decât să fie fericită. Ehei, ce-ar mai fi bârfit-o lumea, dacă ar fi știut că a stat la zmeu de bună voie.

Până la urmă ia să tragem linie şi să vedem cine este de fapt zmeul. Zmeul, este după cercetările mele amănunţite, un mascul rebel, nu se ştie precis dacă este frumos sau urât ca dracul, dar are palatul său propriu, ceea ce contează şi valorează mai mult decât o frumuseţe trecătoare, e un tip care nu joacă niciodată după regulile altora, care nu sufocă pe nimeni sentimental, realizat prin propriile puteri și pentru care unitatea familială e cel mai important lucru din lume.

Și ce credeţi, domnilor şi mai ales domnişoarelor şi doamnelor, în cazul acesta gagicile contemporane, ar trebui să-l aleagă pe fătălăul cu anturaj de handicapați, care vorbește cu calul, sau…?

V-o spun eu pe aia dreaptă, ca s-o ştiţi de la mine, pe zmeu îl vor alege, fiindcă femeile nu vor să fie salvate. Vor s-o ducă bine, să aibă un zmeu al lor, care să aibă ditamai palatul, cu toate cele necesare, inclusiv menajeră, să le țină bine și mai ales, să le lase lumii impresia că lipsa lor de libertate e din vina lui, nu din cauză că realmente lor nu le prieşte şi nici nu doresc libertatea.

Cu atât mai mult, cu cât reiese din poveşti, că zmeul este plecat mai tot timpul în deplasare, departe hăt, pe la mama naibii. Şi este extrem de grijuliu cu liniştea sa familială, fiindcă prin aruncarea buzduganului, anunță cu cel puțin o oră înainte că vine acasă, iar prinţesa să şteargă toate urmele vreunei vizite clandestine, pentru a nu fi nevoită să ascundă eventualii musafiri prin dulap.

Deci credeţi-mă, dacă mi s-ar da de ales, zmeu aş vrea să fiu!

50 de blonde

Miercurea, la televizor, pe Antena 1, este clar pentru orice purtător de nădragi, că merită să te uiţi la emisiunea aceea a lui Dan Negru, în care 50 blonde, 50 de minunăţii ale naturii frumoase de pică, cu nişte picioare superbe, cu un fund de să-i dai zilnic palme nevestei, cu un supliment după masa de seară, vin pe scenă, în ritmul unei melodii vesele şi aţâţătoare, zâmbind dumnezeieşte şi fâţâind picioarele mai mult pe loc, parcă special ca să simţi la un moment dat, tu ditamai masculul feroce, că nici nu mai ai aer.

Cred, că dacă ai sta atunci într-o cameră numai cu bărbaţi, ai auzi pe ici, pe colo, cum trosneşte ameţitor, testosteronul. Atâta tinereţe şi feminitate, ar da oarecari idei până şi unui bătrân general de brigadă ,ieşit la pensie din secolul trecut.

Totuşi, cică orice minune nu ţine mult, aşa că şi de data aceasta, se adevereşte vechea vorbă, în scurt timp. Minunea ţine până încep să se pună întrebările, şi te miri că nişte fete atât de frumoase, încât să umbli după ele în genunchi 10 kilometri, dacă ţi-ar cere, nu sunt în stare să răspundă la cele mai simple întrebări.

Pe timpuri, despre o femeie slabă de minte, se spunea că este atât de proastă încât nu ştie nici câtă sare se pune la un ou, dar acum problema aceasta este depăşită, mai ales de când s-a descoperit că nici femeile ajunse academiciene, nu pot să-ţi dea un răspuns satisfăcător. Şi uite aşa frumoasele noastre se

dezumflă urgent ,primesc drept notă un X mare şi viguros, apoi pleacă spăsite, fără să se mai fâţâie, gândind poate la scurtul lor moment de glorie.

Dar în România, ţara care de o vreme este ţara contrastelor, nu toate blondele au această soartă, ci numai cele care încap pe mâna căpcăunului acela de Dan Negru.

Există totuşi o scenă, unde blondele care chiar dacă sunt tot atât de tari la răspunsuri, ca şi cele din emisiunea lui Dan Negru, şi chiar dacă nu ştiu, de exemplu, dacă Norvegia are preşedinte sau rege, dacă Oltul curge sau nu prin Dobrogea, n-are importanţă, fiindcă demult s-a observat că fiecare femeie oricât de proastă ar fi, îşi are deşteptăciunea ei (a spus-o Cehov, asta!) şi dacă mai este plină de nuri, tare-n plisc şi plină se siktir când se pune problema de siktir, poate să facă faţă cu brio acestei scene, mult mai bănoase.

Bineînţeles că aţi ghicit, este vorba de scena politică, o scenă, care mai ales în ultima vreme, s-a umplut din ce în ce mai mult de blonde. Se întâmplă asta deoarece Traian Băsescu, marele maestru şi sforar de renume cel puţin naţional, a acestei scene, apreciază cum se cuvine persoanele delicate, fragile şi care mai ales, cele care gândesc în orice problemă ca o blondă tipică.

Ehei, ce au fremătat şi freamătă pe scena aceasta nume de blonde ca Boagiu, Udrea, Turcan, Săftoiu, Anastase, Mantale, Şandru, Emil Boc. Acum sunt sigur, că unii dintre dumneavoastră veţi spune că Emil Boc nu est de genul feminin, dar vă contrazic, fiindcă prin talentele lui native de curvă politică şi cât de blond gândeşte de obicei ,coada asta de mătură băsistă, consider că e cel mai grăitor exemplu de gândire blondă din politica noastră.

Totuşi pentru Băsescu, s-a găsit şi o femeie, se pare că tot blondă, a cărei iubire pentru el se spune că transcende carnalul

şi cică ar fi declarat ,că pentru preşedintele României, i s-a stârnit o patimă curat politică, patimă care s-a aprins pentru a arde etern.

Este vorba de, na, că eram să zic frumoasa (acestei urâte, de-ţi pică plombele din gură numai cât o vezi), Andreea Pora. Nu pierdeţi ocazia, să vedeţi la treabă această matracucă prezideţială, care atunci când vorbeşte la TV, ar face până şi mahalagioaicele să intre în pământ de ruşine.

Este dumneaei o blondă atât de acră, încât cred că ţi s-ar strepezi până şi privirea, dacă rişti să te gândeşti le ea ca la o femeie. Sunt sigur că şi un stâlp de la gard, ar refuza categoric s-o vadă goală, de teamă să nu o ia razna, de spaimă.

Dar fie că vrem, sau nu vrem, nemaipomenita ciumăfaie, Andreea Pora, face parte dintre blondele preşedintelui şi cred că scena aceasta se va goli de blonde doar odată cu plecarea la dracu' a marinarului fără flotă. Până una, alta, azi este miercuri şi vă rog să-mi daţi voie, să mă duc, să privesc emisiunea lui Dan Negru.

Măcar blondele lui, nu fac nici un rău ţării…

De gustibus…

Într-o cafenea tipic israeliană, într-o după amiază tipic israeliană, Iţic citea un ziar… arăbesc. Intră Ştrul care, văzând ciudăţenia, se supără ca orice evreu, care ştie de la mă-sa că s-a născut evreu şi-i spune de la obraz: "Iţic, ţi-ai pierdut minţile? De ce citeşti un ziar arăbesc?" Iţic răspunde: "Citeam ziarele evreieşti şi, ce să vezi?Peste tot scria despre evrei persecutaţi, Israelul atacat, evrei dispăruţi prin asimilare şi căsătorii inter-rasiale, evrei trăind în sărăcie. Aşa încât am trecut la citirea ziarelor arăbeşti. Şi uite ce-am găsit? Evreii deţin toate băncile,

evreii controlează mass-media, evreii sunt toţi bogaţi şi puternici, evreii conduc lumea. Vezi şi tu, ştirile sunt mult mai bune!".

Aşa că, şi voi cei care citiţi aceste rânduri, oricând puteţi face ca Iţic şi în loc să citiţi din presa zilnică, ziare precum Jurnalul Naţional, Cotidianul, Gândul şi alte ziare în care, nici măcar un articolaş pitit prin vreun colţ de publicaţie, să vă descrie cât de bine o duceţi voi în ziua de azi, mai bine treceţi la ziare, precum Evenimentul Zilei sau România Liberă, ziare care, grijulii să nu intre cumva la apă în aceste vremuri, cel puţin tulburi, s-au îmbarcat cu arme şi bagaje în barca marinarului care şi-a vândut flota, şi acum este mereu prea beat, ca să-şi mai amintească fapta.

Precum Iţi,c am procedat şi eu azi, pentru a mai uita cât de cât de praful şi pulberea rămase din tot ce s-a numit cândva economia românească. Am lăsat la o parte toate ziarele, în favoarea celui mai apropiat de puterea actuală, căruia cunoscătorii i-au adus renumele de „ziar pupincurist", ceea ce se pare că nu deranjează pe nimeni dintre cei implicaţi în acţiunea respectivă, ce pare a fi chiar productivă.

Aici, exact precum Iţic în jurnalul arăbesc, ai să descoperi zilnic tot felul de gogomănii monumentale, pe care le etalează chiar pe prima pagină ca fiind "politici economice de succes".

Tot felul de neaveniţi vin cu tot felul de idei creţe cu care pretind că pot scoate România din recesiune (!?!). Şi cu un entuziasm demn de o cauză mai bună, ne bat hahalerele astea la cap cu idei de o banalitate pentru care chiar şi înţeleptul fost candidat la preşedinţie, Becali i-ar pune să facă sute de mătănii, până ar sparge duşumeaua cu fruntea, plină de asemenea idei.

Astfel, poţi de exemplu, şi tu ca om normal, plătitor de taxe şi impozite, vaccinat la timp, cu tensiunea arterială în

regulă şi băgat cu totul, până peste cap, în UE, să afli direct de la sursă, că un oarecare dromader care a fost dresat să scrie, îl consideră pe Adriean Videanu (sper că nu aţi uitat personajul acela rozaliu, personaj prea bine cunoscut mai ales pentru seninătatea cu care bate câmpii şi la nebăgare de seamă mai face şi contracte de supraînălţare a bordurilor), drept "foarte bun şi ca premier politic, şi ca om care înţelege mecanismele economice"?!

Oho, iată de unde avea să se iţească un nou premier, numai că se ştie foarte bine, că dinspre Cotroceni adie un vânt potrivnic lui Videanu. Dar oricum bomba a fost aruncată, ca să ne crucim noi. În ziarul acesta, putem găsi îndemnuri mobilizatoare, care ne îndeamnă părinteşte să stăm cuminţi şi să îndurăm regimul Băsescu, cu tot ce înseamnă el, fiindcă preşedintele actual este cel mai de treabă şi cel mai bun dintre preşedinţii, foşti şi viitori, până-n vecii-vecilor, (zic ei!).

„Chiar şi când a fost criţă, nu s-a întâmplat până acum, niciodată să pună mâna pe o armă automată şi să înceapă creştineşte să împuşte oameni de pe stradă". Adică ziariştii de la România Liberă, ne îndeamnă să ne bucurăm şi să-i înălţăm imnuri de slavă marinarului, că deocamdată nu face un lucru aşa de dramatic, la adresa populaţiei ci doar lucruri omenesc-pardonabile, cum ar fi vânzarea întregii flote româneşti, câte un pumn acolo, în botul unui copil neastâmpărat, care nu învăţase la şcoală despre pixelul albastru, tăieri din sporuri, salarii şi pensii, alungarea specialiştilor peste hotare, aducerea ţării în sărăcie cruntă şi alte mărunţişuri din acestea care nici pe departe, nu se compară cu folosirea unei arme automate.

Tot în ziarul acesta, sunt înfieraţi cu adevărată „mânie proletară" toţi cei care se gândesc în mod serios, la demiterea celui mai uninominal fiu al patriei. Vă rog să citiţi din acest minunat ziar, care dă numai veşti bune, de exemplu cum după

ce direcţia cercetărilor corupţiei din vămi s-a îndreptat uşor, uşor, spre Cotroceni şi PD-L, vrea acum să demonstreze, să înţeleagă tot poporul român, că marele nostru trafic cu ţigări, cu gem şi pioneze, usturoi sau conserve din zeamă de urzici, sigur este reprobabil, dar nu se compară nicidecum, cu traficul de organe umane, traficul de droguri, de tehnologie avansată, traficul de arme, de fiinţe umane cum se întâmplă în Occident.

Deci şi la capitolul infracţiuni, ni se sugerează că suntem doar nişte găinari, nişte mici copii, faţă de fenomenele infracţionale reale, care s-au întâmplat şi se întâmplă în Occident, aşa că ni se recomandă călduros, să aşteptăm condamnarea celor prinşi cu mâţa-n sac, până vom ajunge în situaţia ţărilor avansate, ca să putem şi noi să ne lăudăm cu nişte infracţiuni serioase, ce mama naibii, ori devenim capitalişti sadea, ori nu mai devenim!

V-aş mai putea spune în continuare, ce am citit în ziarul acesta despre seminarul „De unde ar putea veni creşterea economică şi pe ce linii de business se mizează", desfăşurat la BNR ,dar vă iert de data aceasta suflându-vă la ureche doar atât, ca să primeşti finanţare din partea băncilor pentru o afacere, trebuie să fii deştept, frumos şi bogat, iar pe deasupra şi agreat de unii din conducerea băncii sau chiar mai de „sus".

Vă iert şi de inepţiile debitate la acest seminar, de o mică arătare cu nişte ochelari, parcă mai mari decât ar necesita făptura sa, un tip etiolat şi gălbejit de parcă s-ar fi născut, crescut şi vieţuit o viaţă întreagă doar în beciurile Băncii Naţionale, arătare numită Mugur Isărescu şi care din funcţia sa contabilicească de guvernator al Băncii Naţionale, s-a trezit deodată că îl scurmă pe la ficaţi, nişte idei de redresare economică a României şi le-a debitat aşa neţesălate în faţa participanţilor.

Dar decât să le auziţi cât sunt de fade şi tâmpiţele, mai bine aţi deschide televizorul pe Taraful lui Prigoană, unde indivizii de acolo se pricep parcă tot atât bine la economie, de o pun şi „pă muzică", de să „auză tot cartieru', cum rimează banii, cu dujmanii".

Premierul Emil Trosc şi ministrul Leanţa Urdea

Am vândut străinilor, toate bărcuţele copilăriei mele şi ale tuturor cunoscuţilor mei, fără păreri de rău, fără mustrări de conştiinţă (fiindcă s-a descoperit recent, de cercetătorii institutului nostru specializat în cercetarea comunismului, că, pardon, era să fac o cacofonie, conştiinţa, este o apucătură comunistă, un obicei curat ceauşist, care trebuie să dispară, pentru sănătatea mintală a omului modern, contemporan).

Conştiinţa mea, era pusă demult pe vătrai, fiindcă vă spun sincer, mă încurca groaznic, când plecam pe mările şi oceanele lumii, după blugi şi alte alea, dar mai ales, după ce am fost desemnat drept mare mahăr naval, tocmai la Roterdam şi mi se cerea zilnic rapoarte de către cunoscuta Cooperativă socialistă „Ochiul şi timpanul", rapoarte săptămânale, despre comportamentul, cumva deviaţionist de la statutul de adevărat comunist, al colegilor mei.

Şi uite aşa, domnii mei, vremea a trecut, am intrat în politica scării mele de bloc şi fiind abia la început, am fost ales cu o largă majoritate ca primar general al etajului patru, etaj format din patru apartamente. Dar cum mă ştiţi, energic şi mare jucător politic, nu acesta era visul meu. Acesta era mult mai vast, mult mai măreţ.

Visul meu dintotdeauna a fost să ajung Preşedinte, cu P mare, a Scării blocului meu, să pot pune eu personal, prim ministru de Scară, pe cine vreau eu, să pun miniştri pe cine vreau eu, să remaniez guvernul de Scară când vrea muşchii mei şi nu în ultimul rând, să asigur un loc în executiv Leanţei Urdea, de la doi, care mi-a dovedit de nenumărate ori, că are o mulţime de talente ascunse, chiar dacă la prima vedere, pare că nu prea ar avea multe de ascuns, fiindcă nu mai are după ce.

După o luptă electorală acerbă cu Adrian Tănase, de la şase, în 2004 mi-am văzut visul realizat. Poporul de pe scara noastră a căpătat un nou preşedinte, anticomunist, democrat, capabil, energic, deştept, cu o inteligenţă nativă sclipitoare, jucător politic în orice condiţii, în persoana mea.

Nu că m-aş lăuda, însă mă cunosc foarte bine, ca să spun cum sunt, şi poate să dea referinţe în acest sens şi Leanţa Urdea de la doi, care mi-a fost alături, ziua şi mai ale noaptea, în toate luptele mele electorale.

Am făcut guvernul scării doar cu oameni pe care-i cunosc eu că nu mişcă în front, iar prim ministru a fost desemnat domul Emil Trosc, de la trei, care l-a surclasat la înălţime şi număr de litere pe Emanuel Boc de la demisol.

Numai că Licuriciul cel mare, SUA mi-a trimis drept cadou de învestire în funcţie, una bucată criză economică majoră, cu buletin de calitate în regulă, fără să-mi trimită şi cartea tehnică de gestionare eficientă. Drept urmare am fost nevoit să remaniez Guvernul Scării. Am rezolvat aceasta foarte simplu: i-am dat afară pe toţi miniştrii şi i-am încredinţat extrem de capabilei, Leanţa Urdea, toate portofoliile lor, iar pe Emil Trosc l-am uns prim ministru pe viaţă.

Timpul a trecut, poporul de pe scară înjura doar în apartamentele lor, pe când ajunsesem deja la Guvernul Trosc

numărul 482 şi ne era din ce în ce mai greu să ţinem numărătoarea, cu toate că ne ajuta specialista în numărătoare doamna Aftanase de la Camera Parlamentului de Scară. Nu am avut încotro, am modificat Constituţia Scării şi l-am numit premier pe domul Trosc, nu pe viaţă ci doar până la moarte. Cu el la conducerea executivului scării şi cu Leanţa, Ministru Absolut, al Tuturor Ministerelor, sunt absolut sigur, că o să-mi fie mult mai uşor să conduc Scara, fiindcă după câte-i ştiu, că n-o să mă mai contrazică nimeni.

Profilactic, aşa cum mă ştiţi, am luat şi măsuri în cazul în care, Doamne păzeşte, îşi pierde minţile Emil Trosc şi începe să mă înfrunte. O să vedeţi că o să mă descurc, nu-i nici o problemă. Ce mi-i greu să modific iar Constituţia şi îl schimb.

M-am gândit şi la cazul în care o ia Leni prin porumb, sau de-a dreptul desculţă pe mirişte, dar asta, v-o spun eu, e aproape imposibil să se întâmple vreodată fiindcă o cunosc foarte bine, din toate poziţiile, politice bineînţeles, şi să vă fie ruşine dacă aţi gândit altceva, adică la ceea ce ştim, doar eu şi ea.

Şi ca să nu uitaţi cumva, pot s-o spun din nou, nu am mai întâlnit până acum un om mai capabil, mai bine intenţionat, mai priceput, mai democrat, mai energic, mai deştept, cu o inteligenţă mai sclipitoare, mai bun jucător politic în orice condiţii şi mai devotat Scării, decât mine, desigur.

O parte din aceste atribute excepţionale, le puteţi găsi, procurate prin transfer de personalitate de la subsemnatul, la Leanţa Urdea.

Ea se pricepe, draga şi scumpa de ea, la tot, de la dezvoltare regională, la turism, de la agricultură până hăt, la finanţe, de la învăţământ până la transporturi, de la economie până priceperea extraordinară de a se coafa singură, bineînţeles când n-are timp să ajungă la salon, fiind bine ciufulită în urma

unei şedinţe prelungite de Guvern, în care am participat eu şi ea.

Uneori după o asemenea şedinţă când pot să evaluez, la cald, imensele ei talente native, chiar mă întreb de ce nu l-am dat afară şi pe Trosc, s-o păstrez doar pe ea. Dumneavoastră ce spuneţi? Ce sfat îmi daţi? Să-l dau afară pe Emil Trosc? Să nu-l dau? Cred că deocamdată îl mai ţin, totuşi, o vreme fiindcă poate mai sunt saci de ciment de cărat sau lemne de tăiat pe la Guvern şi Leanţa e, aşa cum o ştiţi, prea fragilă pentru asta.

Acum sunt aproximativ mulţumit, cu ocazia acestor schimbări în conducerea Scării, am toate motivele să fiu optimist. Simt eu aşa cum tiptil ieşim din criză şi o să trăim bine cum am prezis eu cândva. O să trăim bine, numai dacă, împuţitul de popor de pe Scară, ar înţelege să-şi plătească impozitele doar triplate la timp, cele 4382 de taxe anuale, lunare şi săptămânale, şi n-ar băga atâta mâncare-n el chiar în fiecare zi.

După părerea mea şi a Leanţei, frumoasa de ea, aşa e românul, îi place să mănânce ca porcul, şi să bea precum cămila, fără a înţelege că e criză şi că e musai să strângă bine cureaua. Una-două, cum întorci ochii în altă parte, hop, îl şi vezi la ghena de gunoi, scociorând în tomberoane, după ceva de mâncare.

O să-i trasez sarcină Leanţei, ca în calitate de Ministru de Interne, să întărească paza la gunoaie şi fără milă, să-i amendeze pe cei care încalcă legea prin evacuare forţată, din apartamentele lor. Iar, în calitate de Ministru de Finanţe, o să-i sugerez ca să modifice pentru a 914-a oară Codul Fiscal, în aşa fel încât împuţiţii să poată fi prinşi şi amendaţi, chiar şi atunci când ar încerca să respecte legea.

Motivaţia este clară, avem nevoie urgentă de bani la buget şi e singurul mod în care-i putem obţine rapid. De când

cu criza, s-au dublat salariile multor funcţionari din ministerele Scării şi nu prea avem cu ce să le-acoperim. Dar soluţia a venit tot de la inepuizabila Leanţa care a spus răspicat de la înalta tribună a Guvernului de Scară: vom direcţiona către salariile lor şi banii cu care, până luna trecută, se subvenţionau medicamentele pentru bolnavii cronici. De asemenea se consideră că Scara are mai mare nevoie de nişte patinoare de lux, decât să ţină în viaţă nişte candidaţi aflaţi deja pe lista popii.

Grozav conduce treburile Scării Leanţa Urdea, nu credeţi?

Sărbătoare cu cruce roşie

Este frumos să-ţi vezi copiii crescând frumos şi lipsiţi oarecum de griji. De abia aştepţi să-i vezi mari, maturizându-se şi aşezându-se fiecare la rostul lor, chiar dacă uneori, nu este chiar acel rost pe care ţi l-ai fi dorit ca părinte.

Dar, după ce copiii tăi trec de treizeci şi cinci de ani, începe să fie groaznic să-i vezi, cum pe figurile lor încep să se observe urmele vizibile ale grijilor, apar răzleţe fire albe în păr şi simţi cu durere, că scurgerea implacabilă a timpului, începe să-i atingă din ce în ce mai mult şi pe ei.

Admiţi cu seninătate, că tu trebuie să îmbătrâneşti, accepţi ningerea nemiloasă a anilor şi scăderea puterilor, dar nu ai dori niciodată să vezi semnele de scurgere a anilor, pe chipurile copiilor tăi. Parcă într-un fel ai vrea ca ei să rămână pentru totdeauna copii, să-i poţi mângâia sau dojeni, şi să le auzi glasurile zglobii sunând iar, ca o muzică minunată atunci când vin în vizită.

Iată că azi, se împlinesc 40 de ani de când această dată de 26 februarie, a devenit poate cea mai importantă sărbătoare ce trebuie însemnată cu cruce roşie, pentru familia noastră. Fiindcă pe data de 26 februarie 1971, într-o zi frumoasă de vineri la ora 15,20 s-a născut la maternitatea din Ghermăneşti-Drânceni fata noastră Gaby.

Parcă mă văd şi acum, stând şi aşteptând împreună cu doctoriţa Nichifor, în faţa uşii închise de la sala de travaliu să vină pe lume copilul. Katy nu a vrut să fie şi doctoriţa la naştere şi a vrut să fie numai cu prietena ei Irina, cu care lucra la aceeaşi maternitate.

Cred că niciodată n-o să uit sentimentul acela, de revărsare a unei minuni dumnezeieşti, ce m-a cuprins când Irina mi-a adus-o pe Gaby, pe o pelincă să o văd şi eu. Nu trecuse nici jumătate de oră de când fusese născută. Era o formă omenească miniaturală, de o culoare roşie-vişinie, umedă, cu o pensă chirurgicală ce mi s-a părut imensă, care îi prindea buricul încă sângerând, atunci tăiat, formă miniaturală care urla de mama focului, cu o gură mare şi ştirbă.

Nici nu te-ai fi aşteptat să facă atâta gălăgie, un boţ de om de numai 2,670 kg, cântărită cu tot cu pensa chirurgicală. A început să ţipe, chiar din prima clipă de cum a apărut pe lumea aceasta şi a ţinut-o aşa multă vreme, parcă grozav de supărată că a fost deranjată brutal, dintr-un trai foarte tihnit şi adusă într-un mediu nou, în care nu avea nici un motiv să aibă vreun dram de încredere.

Mi-au rămas şi acum întipărite în minte, protestele ei sonore, proteste care în mod ciudat, îmi stârneau o bucurie imensă şi parcă şi acum simt bucuria aceea de a avea un copil. Strânsesem de cu toamnă un butoi de vreo 650 de litri de vin de Fetească albă, bine coaptă, din care alesesem numai bobiţa. Vinul ieşise un pic dulce, dar tare al naibii, având 14 grade şi

opt linii, ceea ce însemna că dintr-un pahar mai acătării, cântai fără discuţie tra-la-la.

În acea după amiază, din acel februarie lipsit de zăpadă am dat cep acelui butoi şi am dat vin la toată lumea care a trecut pe drum. Pe atunci, eram şeful Unităţii Vinalcool de la Ghermăneşti şi în poarta unităţii de vinificaţie, ca şi la poarta spitalului, a stat până seara găleţile cu vin şi cana smălţuită ca să bea oricine trece pe acolo.

De la Primărie, de la C.A.P. şi de la Miliţia din comună au trimis câte două canistre de câte 20 de litri ca să le umplu şi niciodată nu se va şti câţi s-au îmbătat cu ocazia aceea, fiindcă până la ora 22 butoiul era gol complet. Eu am băut foarte cumpătat şi nu m-am îmbătat de fel, aşa cum cică i-ar fi stat bine unui proaspăt tătic.

Ar trebui, ca această fată să aibă sănătate, ea şi urmaşii ei, o mie de ani de aici înainte, dacă ar fi să ne gândim câţi i-au urat în acea zi sănătate. Ehei, asta se întâmpla cu 40 de ani în urmă, pe timpul când şi eu şi maică-sa, eram nişte tineri subţirei şi slabi, nişte tineri care de abia ne înhămasem la traiul în comun, ca să facem faţă necazurilor vieţii.

Acum, boţul acela cu ochi, are şi ea o fetiţă care în acest an va împlini 14 ani şi va primi buletinul de identitate. Probabil, eu pe la 40 de ani, deja începusem să mă simt troienit de vreme, parcă deja trăisem cel puţin 100 de ani şi de aceea vârsta aceasta mi se pare ciudat de mare.

Nu ştiu cum se simte Gaby, şi nici nu aş vrea să ştiu. Mi se rupe inima uneori, când mă gândesc la ce probleme a trebuit ea să facă faţă cu fetiţa ei, la câte vise a trebuit să renunţe şi la câtă cenuşă s-a adunat în sufletul său.

Dar într-o asemenea zi, nu pot decât să-i doresc mulţi ani, mai buni decât cei de până acum, şi să rămână tânără cât mai mult timp.

Să răspundă Franz Iosef!

Dacă veţi auzi pe cineva spunând despre mine, că m-am lenevit în ultima vreme, şi nu mai scriu în acest jurnal personal, să nu-l credeţi de fel, fiindcă în mod sigur face pare dintre detractorii mei, ce cu siguranţă sunt dintre hahalerele, care ţin în continuare cu coaliţia de la guvernare, coaliţie care le-a promis că odată cu creşterea economică a ţării, le va aloca un stoc de petice multicolore cu care să-şi peticească în fund nădragii (rupţi de criză?).

Să fie şi ei la modă, fiindcă în această guvernare se poartă cu succes mizerabilismul. Numai pentru o parte din popor, bineînţeles. Unii poate vor spune, că zilele acestea am lăsat baltă probleme arzătoare ale politicii româneşti, în favoarea programării pe calculator.

În parte este adevărat, şi asta, dar să ştiţi că o mare parte din timp am stat meditând intens la un lucru, de care depinde viitorul electoral al unei coaliţii, de abia mijite şi deci implicit şi al acestei ţări. Observaţi, ce problemă grea am avut pe cap? Am vrut să găsesc un nume sugestiv, pentru alianţa dintre PSD, PNL şi PA1,2,3 (Partidul Antena 1, 2 şi 3 desigur).

Numele de USL (?!?) nu spune nimic, nimănui. Ce dracu', în ditamai atâtea partide, plus antenele din dotare, nu s-a găsit cineva care să propună un nume, cu care să se prezinte incisiv în alegeri? Vă amintiţi de cei care fac parte din gaşca lui Băsescu, nu-i aşa, ei au găsit numele alianţei DA (Dreptate şi adevăr), au găsit la nevoie o zdăngănea, numită EBA, extrem de folositoare la vot, pentru urechile tinerilor urangutani ce se prăsesc prin România de azi şi tot aşa, pe când ăştia, nu găsesc altceva mai bun decât USL (!?!).

Eu după ce am meditat îndelung, am ajuns la o formă genială (părerea mea!) de nume a alianţei, o denumire care rezumă pe scurt doctrina de fapt a alianţei: să se numească alianţa, BA (dacă a lui Băsescu a fost DA aceasta să fie BA adică prescurtarea de la: Băsescu – Afară!).

De azi încep din nou să scriu, despre ce se mai întâmplă în ţara asta, dar vă spun aşa în şoaptă, ca să nu ne audă toată lumea, nu vă bazaţi pe cele care le auziţi de la TV sau chiar din scrierile mele, fiindcă peste chestiile arzătoare, muşamaua este prea groasă pentru a răsufla ceva. Aşa că nu vă aşteptaţi, să vă răspund eu, de exemplu la o întrebare curat retorică, ce este azi, chiar pe buzele tuturor românilor: „Cât de sus ajunge şpaga din vămi?".

E retorică, deci vor răspunde la ea cu siguranţă şi la obiect, doar Ion Creangă şi împăratul Franz Iosef. Vameşii cercetaţi, fiţi siguri că nu vor răspunde. Nici la întrebare şi nici penal. Iar dacă va răspunde vreunul de nota 10, fiţi sigur că presa nu va auzi asta, şi acel 10, va fi numărul anilor de închisoare cu care va fi recompensat individul cel căpos, pentru răspunsul corect. Am început, să nu-mi mai fac griji în ceea ce priveşte viitorul ţării, care se pare că va fi asigurat odată cu măsurile excepţionale luate de PDL, pentru îndeplinirea visului României de ieşire din criză.

Pentru aceasta PDL la îndemnul telefonic a lui Băsescu, a hotărât ca de strategia României pe termen mediu şi lung, să se ocupe în exclusivitate, Grupul de Rugăciune din Parlament!

Aceşti membri, ai acestui grup de bază al partidelor din coaliţie, se roagă, ştiu şi trag nădejde, ca niciodată să nu fie date în vileag toate mârşăviile guvernării şi chiar dacă s-a umblat din greu cu ocaua mică, şi după ce vor ieşi de la guvernare să aibă după Evanghelie aceeaşi soartă: adică să fie trataţi la fel cel drept ca şi cel strâmb, cel bun ca şi cel rău, cel darnic ca şi cel

zgârciob, cel curat ca şi cel murdar până-n creştet, bunul plătitor de impozite, ca şi evazionistul care consideră evaziunea fiscală, ca pe o bancă de cartier ce poate fi spartă oricând, cu pericole minime.

Ehei, cei de la PDL ar râde în barbă, de cât de puţin a reuşit să fure hackerul „vlădutz", condamnat la trei ani cu suspendare pentru 7,5 milioane dolari USA, furaţi de pe eBay. Totuşi „vlădutz" este mai tare decât Gabriel Bivolaru (singurul politician şi acela PSD-ist, condamnat până acum): fiecare zi de -ne-stat în puşcărie îi aduce peşin 6.850 de dolari. Plus că băiatul ăsta şi ai lui, au pus Rîmnicu-Vîlcea – acest Hackerville românesc – pe hartă şi în Topul 10 mondial, ceea ce PDL-iştii nici nu-şi doresc, scuipându-şi în sân, deşi se ştiu că sunt precis campioni).

Şi acum vă rog, să-mi daţi voie să trec la ştiri externe, pentru a semnala un fapt remarcabil, pentru nivelul de democraţie, (unii maliţioşi, ar spune de prostie) american, fapt semnalat de ziarul Click! de vineri, un ziar serios şi se pare cel mai tare pe ştiri externe, din care citez un articol: „Un câine a candidat la cea mai înaltă funcţie din oraş şi a câştigat bătălia politică". Asta s-a întâmplat în orăşelul Rabit Hash din America.

Din cei 16 candidaţi, singurul om a ieşit al 15-lea, bătând doar un sconcs. Nu-i aşa că America este tare, iar SUA ţara tuturor tâmpeniilor?

Cât despre noi românii ce să mai zic, cei care tragem la plug, doi ani de acum încolo vom face foame, Opoziţia va face moţiuni, iar guvernul PDL va zburda şi va face tot ce vrea muşchii lui.

Suntem mult prea deştepţi

Nici nu se stinseseră bine ecourile focurilor de puşcă trase de alde Boeriu, (şi la asasinarea lui Iorga a participat un Boeriu), în Ceauşeşti, că poporul acesta s-a şi trezit că mestecă de zor un aluat nou, într-o formă veche, formă care însemna cu totul altceva.

Este vorba de ceea, ce se numeşte de 21 de ani, la modul pompos: reformă. Până a descoperi, printre tufarii capitalismului, ce înseamnă asta, noi ştiam că la reformă, se dădea tot ce nu mai corespundea scopului pentru care a fost creat şi acum era trimis la lada de gunoi, pe bază de proces verbal. Dar la vremuri noi, apar şi sensuri noi ale cuvintelor strămoşeşti.

În sensul nou, postdecembrist, reformă nu mai înseamnă aruncarea vechiturilor, ci îmbrăcarea în alte haine, nou-nouţe, croite tot într-o veselie de deştepţii din fruntea statului pentru structurilor statului nostru, stat care devine din ce în ce mai sărman şi mai neajutorat, pe măsură ce se implementează „cu succes" noi şi noi „reforme". De 21 de ani încoace strigă, ca disperaţii pierduţi în furtună, deştepţii satelor şi oraşelor noastre „vrem reformă, daţi-ne reformă, reformaţi instituţiile statului!".

De 21 de ani se „rotesc" la guvernare, precum ciorile în buza iernii, partide de toate culorile şi ideologiile, care cum ajung acolo sus, îşi înfig imediat râtul în reforme. Au chemat pentru asta în ajutor, chiar şi instituţii europene, sau de peste ocean, care le-au dat lecţii scump plătite din banul şi aşa sărac, extras cu lacrimi din punga amărăşteanului. Cu surle şi trâmbiţe, am intrat triumfal în Uniunea Europeană promiţând şi acelora că vom face reforme. În 2004 am ales, (cine l-o fi ales,

că eu unul, nu) un preşedinte-jucător, care a promis şi el reforme, dreptate, adevăr şi ţepe în Piaţa Victoriei pentru corupţii României.

După atâta vreme, am observat că ţepele le-am luat doar noi, ca să ne deşteptăm. Românii, aşa zis deştepţi, sunt dispuşi să vorbească ore întregi despre reformă, oriunde şi oricând. Necunoscătorii din alte ţări, sau eventual de pe alte planete, ascultându-ne, ar putea crede că suntem cel mai reformist neam de pe scena mondială, sau chiar din Univers.

Dar din păcate, se pare că pe meleagurile acestea curat mioritice, zilele reformelor sunt deja numărate, pentru simplul fapt că la noi, au constatat deodată toţi românii, la noi, nu sunt decât deştepţi. Ehei, proştii au dispărut de alaltăieri, aşa că n-are cine să facă ce spun deştepţii (ca în snoava aia populară, „Eu domn, tu domn, dar cine ţine de sac?").

Şi pentru că toată lumea e deşteaptă, este absolut sigur că toţi ştim care-i reforma cea mai bună, reforma cea mai potrivită pentru sufletul candriu al românului, pentru care există tot atâtea proiecte de reformă, câte persoane au cetăţenia română.

Fiţi deci siguri, că atunci când Puterea se va schimba, se vor schimba şi reformele, sau mai precis se va proceda la ceea ce se ştie cel mai bine a se face, la reforma reformei… Ce-a fost bun pentru unii, desigur nu va mai fi bun pentru ceilalţi, vin deştepţii unor partide, care senini şi suavi vor schimba ce-au făcut deştepţii altor partide, indiferent de consecinţe.

Şi uite aşa România a ajuns o ţară, în care reformele nu vor începe cu adevărat, dar în mod paradoxal, nu se vor termina niciodată! Sau, mai pe româneşte spus, o ţară în care reformele se termină întotdeauna, înainte de a începe! Numai aşa vom fi unici! Dar de ce zic eu „vom fi", deja suntem unici!

Care spunea domnule că ne-am născut creştini? Poate şi creştini, dar deştepţi în mod sigur ne-am născut!

Tocmai de aceea, unul din deştepţii zilelor noaste, a cerut ca să ne schimbăm şi Imnul naţional, fiindcă vezi matale, este o ruşine, să-ţi ruşinezi aşa poporul cerându-i toată ziua, bună ziua, să se deştepte, când el e treaz-deştept şi vigilent nevoie mare de când a ieşit din mă-sa! Când am fost nevoiţi chiar să facem totuşi ceva, măcar aşa de ochii lumii, am constatat că românii, de fapt, habar n-au avut ce înseamnă reformele pe care le-au tot vrut cerându-le pe toate tonurile.

Ca urmare a tâmpeniilor făcute în urma reformelor aiuristic aplicate, abia acum începem să ne dăm seama cât de mult costă să înveţi în câţiva ani, dintr-o schemă rapidă făcută pe colţul mesei la un şpriţ, ceea ce alţii au învăţat în decenii. Om fi noi un popor deştept şi inteligent, de dăm pe din-afară, dar nici chiar aşa…

Cu preşedintele nostru jucător în frunte, am jucat meciul acesta atât de prost, încât au început să huiduie copios spectatorii europeni din tribune. Huiduieli, care l-au făcut pe micuţul pompier de serviciu a lui Băsescu, Boc, să purceadă cică la nişte activităţi, care în mintea lui prea zburdalnică şi a celor ca el, înseamnă reformă. Dar corul huiduielilor europene nu slăbeşte, ba parcă din contră… Ia ascultaţi, ce se aude de pe uliţă!

Mai să crezi din nou, că zilele reformelor sunt numărate. Ies în stradă, în fiecare zi, nu doar pensionarii, ci şi partidele politice din Opoziţie, care au făcut un soi de frăţie a protestelor împotriva încercărilor de aşa zisă reformă, ale regimului dictatorial Băsescu. Lor li se alătură o parte a patronatelor şi sindicatele, care se plâng pe toate tonurile, că n-au destule drepturi şi avantaje în noul Cod al Muncii, pe care urmează să-şi asume răspunderea Guvernul.

E o întreagă aiureală, patronii luptă cică pentru drepturile angajaţilor, angajaţii luptă pentru nişte reforme care să se facă, dar care să nu schimbe nimic, sindicatele luptă pentru victoria Opoziţiei în alegeri, iar partidele din Opoziţie luptă pentru atragerea sindicatelor în lupta politică.

Nu-i aşa că-i interesant? Dacă ai cât de cât în proprietate personală simţul umorului, cum să nu-ţi placă la nebunie să trăieşti într-o ţară atât de special-umoristică? Aşa că nu mai rămâne decât să-i propunem doamnei Udrea de la Turism, să atragă turişti de pe toate continentele, să vadă şi ei ceea ce n-au văzut în viaţa lor, nu femeia cu barbă nici viţelul cu două capete, ci o ţară întreagă de deştepţi, la care, toate acţiunile de orice fel, încep cum încep, dar toate se termină cu siguranţă prost!

Viaţa prin anunţuri

Cred că numai răuvoitorii şi antibăsiştii înverşunaţi, mai cred şi fac toată ziua gât, că în ţara aceasta nu se mai găseşte nici o ofertă de serviciu, în special pentru tinerele licenţiate ale facultăţilor. Eroare! Eroare grosolană sau mistificare voită, scrâşneşte din puţinele măsele pe care le mai are, amicul meu Corcodel PDL-ist făcut, dar nu născut, însă asta nu are a face acum. Şi ca să mă convingă de contrariul, îmi bagă sub nas un ziar în care se pare, că anunţurile ocupă locul principal, înaintea ştirilor.

Deşi cam repezit în mişcări, totuşi amicul îmi indică precis cu degetul direct pe hârtie, pentru început, un anunţ evidenţiat cu litere groase, îndemnându-mă ca să-l citesc. Avea dreptate, era un anunţ pentru ocuparea unui loc de muncă şi după cum se observa citind articolul, candidaţi sau mai precis candidate puteau fi puzderie, fiindcă toţi sau toate se alegeau cu un loc de muncă. Articolul era la rubrica angajări şi suna aşa:

“Angajăm absolvente facultate, pentru activitate videochat. Îţi oferim şansa să câştigi 1.300-2.500 / lună. Program flexibil. Plăţile la date fixe, la fiecare două săptămâni. Studio legal, CM (carte de muncă), În cazuri deosebite se pot oferi şi condiţii profesionale de lux, 2.500 € / lună. Tel. 0767.003… ”.

Poţi să-ţi le închipui, fără prea mare efort intelectual, pe anumite absolvente ale unei facultăţi, cum se moţăie în faţa unei oglinzi, îngânând şăgalnic, doar pentru sine: Deci, licenţiată sunt? Sunt! Prezentabilă sunt? Sunt! Bani buni, se dau? Se dau! Program lejer e? E! Carte de muncă, să meargă vechimea îmi face? Face! Condiţii pe măsura unei profesioniste sunt? Sunt! Mai rămâne doar un aspect minor, să-i reproşez mamei mele că nu m-a făcut curvă. Dar vorba unui cunoscut, „Băi fato, nu mama ta trebuia să te facă, ci curvă reuşeşti să te faci singură.

Parcă văd câte domnişoare oftează, când observă că n-au nici o şansă la un asemenea job. Se vaită în sine lor învinuindu-se: dacă aş fi fost şi eu măcar oleacă mai...

Dar înainte de a continua, stau şi au aşa ca Ion cel nedumerit în colbul drumului, şi mă întreb de ce unele anunţuri, precum cele ce urmează, se regăsesc la rubrica matrimoniale (auzi dumneata, „ma-tri-mo-ni-a-le, ha-ha-ha) şi nu se creează, una nouă, numită „servicii de prostituţie”, rubrică serioasă, care măcar ar fi mai conformă cu realitatea. Ca să nu ne mai învinuiască europenii ăştia, că suntem în urmă cu europenizarea, fiindcă în România nu s-a legalizat încă prostituţia. La „matrimoniale” în general găsim oferte interesante. Ca de exemplu:

“Sex total (…), la cea mai celebră şi selectă curtezană, intelectuală, vedetă TV, frumoasă, blondă, sexy, stilată, curată. Selectez clientela, români curaţi, 20-45 ani, zilnic 12-18.00. 0767.246…”

Nu-i aşa că vă zboară gândul, ca măcar de curiozitate să puneţi mâna pe telefon şi să cereţi oarecari detalii, pentru a lămuri mai în amănunt termenii următori: cea mai celebră curtezană, intelectuală, vedetă şi stilată?

Poate la final, o şi felicitaţi pe respectiva, pentru înaltul ei spirit patriotic, de a oferi servicii doar la români curaţi, excluzând ţiganii borâţi, bozgorii mirosind a paprika şi palincă, turcii sau alte lifte, care nu pot prezenta la intrare certificatul de român curat. După stil, sunt sigur că anunţul acesta nu este un anunţ dat de Nichita, înainte de a fi arestată în Spania.

Dar să mai urmărim ofertele a unor persoane serioase, care vor să aducă bineînţeles contra cost, alinarea suferinţelor unor doritori.

„Andreea, transeexuală reală, sub tratament, ofer clipe de neuitat domnilor generoşi şi cu bun simţ, cer şi ofer curăţenie şi discreţie maximă. Fac şi deplasări la domiciliu doar dacă vii să mă iei. Preţ 200 RON. 0762.078…"

Na, că astea mi-au pus înţelegerea mea pe bigudiuri şi nu pot în veci să pricep unele aspecte ale acestui anunţ, care deşi scurt, ridică o serie întreagă de întrebări.

Ce înseamnă o transeexuală reală şi la o adică în ce fel omul ar putea să o deosebească, de una falsă? Văd că dumneaei cere curăţenie, fără a preciza în mod clar si precis, dacă doritorul care vine să o ia, trebuie să dea întâi doar cu mătura, sau cu mătura şi cu mopul? Şi cei 200 RON se referă la preţul pentru tratament, sau numai pentru deplasarea la domiciliul clientului?

Vedeţi la câte întrebări ar trebui să-mi răspund eu, fără a avea lămuriri suplimentare. Vă veţi întreba, poate pe bună dreptate, dar domnii, domnii ce fac, nu dau şi ei anunţuri? Dau cum să nu. Iată unul:

„Tânăr serios, prezentabil, cu proprietate personală, maşină şi cu simţul umorului caut tânără fără prejudecăţi, serioasă, cu o faţă drăguţă, pentru relaţii intime, eventual căsătorie. Beep la 0721.269…. ”

Ia te uită nene, prezentabil, avut, serios şi haios? Deci şi deştept şi frumos şi cu bani, adică tipul perfect, pe care femeile îl pândesc de cum iese din casă. Dacă trebuie să dea anunţuri la ziar ca să găsească o fată, sigur îi lipseşte ceva. Oare ce lipsă are? Pe cine să întreb, fiindcă marmota nu ştiu cu ce se ocupă în timpul ăsta?

Cred că este vremea să nu vă mai reţin cu acest subiect, care este serios şi foarte trist totodată, fiindcă arată gradul de disoluţie la care a ajuns societatea românească în numai 20 de ani de la liberalizarea dezmăţului şi legalizarea sărăciei. Şi dacă vrei să supravieţuieşti în lumea asta, ia exemplu de la Băsescu. El mereu poate găsi motiv de voioşie şi hăhăială oriunde şi în orice.

Chiar şi la o înmormântare, cu condiţia, să nu fie a sa.

Săracii maghiari…

Criză! Criză! Criză! Inflaţie! Bani puţini! FMI! DNA! Corupţie! Scumpiri! Disponibilizări! Tăieri de pensii şi salarii! Pensionarii, gaura neagră a economiei româneşti! Profesorii, gaura neagră a economiei româneşti! Medicii, gaura neagră a economiei româneşti! Românii, gaura neagră a economiei româneşti!

Cam asta auzim de vreo doi ani de zile. Totuşi citind presa, am ajuns la concluzia că există în ţara noastră locuri şi oameni fericiţi, unde criza este un cuvânt străin, pe româneşte dar mai ales pe ungureşte.

Locul este localizat pe hartă, în Harghita. O oază de linişte, bogăţie şi trai bun. Să nu credeţi, Doamne fereşte, că mă refer la judeţul Harghita, unde cetăţenii, fie ei români ori maghiari, resimt, ca orice om din ţara asta încă numită România, criza generată de guvernarea incompetentă şi coruptă de culoare verzui-portocalie, specifică scaunului diareic al copiilor mici.

În ţinutul acesta, culoarea portocalie capătă fără nici o atenţionare prealabilă şi o tentă verzuie, specifică aşa zisului Ţinut Secuiesc. Dacă aţi pus pariu, sunt sigur că aţi fi câştigat, fiindcă în mod sigur, aţi fi răspuns unde este locul plin de parale.

Este vorba de Consiliul Judeţean (CJ) Harghita, unde udemeriştii aruncă „fără număr", „fără număr", banii publici pe acţiuni de promovare a imaginii UDMR Harghita, pe motivul promovării imaginii judeţului (până chiar şi Partidul Civic Maghiar s-a burzuluit şi a reclamat acest lucru), ori pe acţiuni de promovare a separatismului teritorial pe criterii etnice.

De unde are Consiliul Judeţean Harghita banii aceştia „fără număr" pentru promovarea separatismului teritorial pe criterii etnice? Iar aţi ghicit, bată-vă norocul! Aşa este, de la bugetul de stat al României. Bineînţeles! Ia să aruncăm şi noi un ochi pe actele oficiale ale CJ, unde lista cheltuielilor pe anul 2011, listă care – fiţi siguri că este incompletă - arată cam aşa, la prima strigare:

25.000 lei pentru promovarea colaborării judeţului Harghita cu judeţele Covasna şi Mureş. Alocarea sumei se face la propunerea „Compartimentului Ţinutul Secuiesc".

Ce înseamnă această promovare se ştie deja. Stabilirea de relaţii instituţionale, care să genereze o formă de

administraţie unică a celor trei judeţe, ca fundament al unei viitoare autoguvernări a „miticului" aşa-zis ţinut secuiesc.

- 200.000 lei - programul de protecţie a monumentelor istorice de pe teritoriul judeţului Harghita. Evident, este vorba de reabilitare, sau amplasare de noi monumente cu simbolistică separatistă, aşa cum am văzut că se întâmplă în ultimii 20 de ani. (Nimeni nu poate dea măcar un singur exemplu de monument românesc finanţat din banii de la bugetul României în ultimii ani, şi fiţi siguri că nici în anul 2011 nu va fi cazul).

- 41.000 lei - programul de asociere al judeţului Harghita cu Institutul pentru studierea problemelor minorităţilor naţionale. Hei, voi de acolo, aţi auzit cumva de institutul acesta? Chiar şi cei de la Bucureşti se jură că nu au auzit.

Din punct de vedere european, minorităţile din România se bucură de cele mai consistente drepturi. Singura problemă, declarată, a UDMR, este obţinerea autonomiei teritoriale pe criterii etnice. Oare se găseşte cineva să se preocupe, (nu mai zicem vorbă mare ca să şi finanţeze), şi de problemele românilor discriminaţi din Covasna şi Harghita, numeric inferiori în aceste judeţe?

- 90.000 lei pentru „excursii în ţinutul secuiesc pentru copii şi tineri". Să fie vorba de plimbări ale copiilor, din Miercurea-Ciuc la Sfântu-Gheorghe, sau în alte localităţi din zonă în cadrul unui program extraşcolar de educare în spirit segregaţionist?

- 400.000 lei pentru ocrotirea şi conservarea imaginii satului harghitean. Deoarece în mintea UDMR satul specific harghitean, sau covăsnean, nu poate fi decât „satul secuiesc", ne dăm seama pe gura cărui lup se vor duce şi aceşti bani.

- 60.000 lei pentru reprezentarea şi promovarea judeţului Harghita pe lângă instituţiile Uniunii Europene. Paradoxal, deşi se plimbă pe la Bruxelles, aleşii locali nu prea

dau dovadă de europenism şi de aplicarea principiului european „unitate în diversitate” în relaţia cu cetăţenii români din Covasna şi Harghita.

Convingerea noastră, a românilor nepedelişti, este că pe acolo se cam duc să toace bani şi să promoveze separatismul teritorial pe criterii etnice. Nu s-a auzit de vreo realizare a omologilor covăsneni a harghitenilor, care au plătit o căruţă de bani pe chirie pentru un apartament la Bruxelles, neutilizat în interes public niciodată. Nu s-a auzit nici că vreo cameră de conturi a recuperat fabuloasa sumă plătită chirie, la Bruxelles, de Consiliul Judeţean Covasna.

- 101.500 lei pentru dezvoltarea relaţiilor publice ale Consiliului Judeţean Harghita, în anul 2011.

- 240.000 lei pentru promovarea imaginii judeţului Harghita.

- 235.000 euro pentru „Drumul porţilor secuieşti”. Doamna Nuţi să trăiască! Fină cunoscătoare a secuimii, aceasta a înţeles că nu hainele reprezintă problema secuilor, deoarece au oportunitatea să aleagă din bogata marfă a magazinelor second-hand care au împânzit cele două judeţe.

Nici hrana nu este o problemă, că secuii sunt gospodari şi au cartofi şi kurtoskolacs. De apă, ce să mai vorbim. Nu trebuie să dea bani pe ea că pot să îşi umple pet-urile direct de la izvor. Problema secuilor sunt porţile secuieşti. Nu ţin de foame şi nu te poţi îmbrăca cu ele, dar, în caz de criză, au putere calorică mare şi fac faţă gerului specific zonei.

- 40.000 lei pentru realizarea de dezbateri în localităţile judeţului Harghita, cel puţin o dată pe an, implicând intelectualii locali în formarea vieţii publice. Nu se precizează câţi din cei 40.000 lei se alocă pentru palinka, pentru ca în final concluziile dezbaterilor să fie utile în formarea vieţii publice (hâc!).

- 130.000 lei pentru vizite în localităţile înfrăţite şi primire de delegaţii din localităţile înfrăţite. Nu-i aşa că, obrazul subţire cu cheltuială se ţine, iar luxoasele maşini ale CJ Harghita consumă al dracului de mult la un drum de Budapesta.

- 180.000 lei - programul anual de finanţare nerambursabilă a proiectelor şi acţiunilor culturale din anul 2011. Aici este interesant de văzut cam cum s-au cheltuit banii cu aceeaşi destinaţie în anul 2010, când au fost alocaţi acestei cheltuieli 158.000 lei. Iată doar câteva exemple de alocări: Asociaţia Halo - „Conferinţă comunitară intercarpatină şi a Ţinutului Secuiesc"; Asociaţia Gyongyvirag - Legături comune între cultura minorităţii maghiare din diferitele ţări; Asociaţia pentru Ciuc - program cultural pentru tinerii maghiari din Ghimeş-Făget (comună care nici măcar nu e în judeţul Harghita).

Nu mai continui, dar cei interesaţi pot vizualiza în întregime lunga listă pe tanasadan.blogspot.com. Deci domnilor români, iată nenumărate exemple potrivit cărora, evident, unii au bani şi o duc bine. Nu la fel de bine o duce în acel ţinut secuiesc să zicem municipiul Topliţa din judeţul Harghita unde 76 la sută din populaţie este de naţionalitate română.

Vădita discriminare ce se petrece în inima României, nu o studiază nici un institut şi nici nu este amintită de delegaţiile Consiliului Judeţean Harghita în cadrul vizitelor prin Europa şi de nici un guşat din cei care stau în fotoliile parlamentare de la Bucureşti.

Dintr-un document oficial de la Finanţele harghitene, reiese că bugetul judeţului Harghita, pe anul 2011, este de 208.404,00 mii lei. Din totalul de 208.404,00 mii lei, doar 31.181,00 mii lei sunt venituri proprii. Diferenţa provine, fireşte, de la bugetul de stat al României.

Aşa guvernare, ca a ţării acesteia ajunsă de rahat, sau în rahat, mai rar!

Lecţia de barbologie

Mâinile la spate, vă rog! Toată lumea la marginea băncii! Hei, acolo în spate, grupul vesel, nu se aude? Lasă gălăgia și cască bine urechile la mine. Noooiii, aaazi, vooom învăţaaaaa despre cum se poate ajunge prim ministru în România. Pentru început, nici nu trebuie să notaţi, reţineţi doar ceea ce vă voi spune. Spuneţi, că sunt prea puţine lucruri?

Lasă, învăţaţi-le voi p-astea și p-ormă mai vorbim. Deci prima condiţie, este ca preşedintele să nu fie în dimineaţa numirii primului ministru prea mahmur, şi din greşeală să numească un picior de scaun în funcţia respectivă.

Urmează un şir de condiţii, absolut necesare pentru ca persoana numită, să fie agreată de şeful cel mare. Dintre aceste condiţii imperative, (condiţii de la care nu poate exista nici o derogare), fac parte următoarele: persoana care va fi numită trebuie să ştie a da cu coasa, să dea bine la rindea, până când buşteanul devine scândură, să aibă răbdarea ca să ia pe filieră paternă ouă direct în frunte cu ocazia Paştelui Cretinilor, pardon am vrut să zic, Creştinior, să ştie a sta ferm în patru labe drept capră, când stăpânul îl ia la … rost şi îi dă indicaţii de conducere a statului.

Hei, Popescule, închide gura şi ia spune-mi cine crezi tu că-n România a îndeplinit asemenea cerinţe? Nu ştii? De Boc ai auzit? Sigur că toată lumea, nu numai că a auzit, dar l-a şi înjurat. Da, Boc este principalul nostru exemplu al lecţiei de azi şi păcat că în politica românească, această lighioană este doar

într-un singur exemplar şi nu putem deci diseca unul, ca să rămână altul la rând .

Vom trece de asemenea, puţin şi peste opera de bază a strălucitului teoretician, al traumelor provocate de îmbogăţirea neaşteptată a calicilor, teorie semnată cu litere de aur, Emil Boc.

El a fost primul care în ţara aceasta a avut ideea acestei cercetări dedicate situației în care pârliții de români s-ar pomeni bogați peste noapte.

Se știe că trauma îmbogățirii poate afecta sever psihicul celor nepregătiți pentru o asemenea întâmplare. Credeţi că degeaba, există în țările cu o democrație avansată, programe speciale de asistență psihiatrică, pentru persoanele cu venituri modeste, catapultate pe nepregătite în tagma milionarilor? Or, gândiţi-vă, dacă ești mobilat psihic din timp, pentru o astfel de provocare, riscurile psihice se diminuează.

Şi aici, în acest punct nevralgic al universului uman, intervine salvator, studiul aprofundat lui Boc. Desigur, cazul lui nu este singular. Şi cercetătorii britanici, au descoperit că doi din trei oameni, care au câștigat pe neaşteptate sume de peste un milion (de lire sterline, evident), ajung în mai puţin de 5 ani faliți, iar asta se întâmplă, pentru că pur și simplu, habar n-au să gândească cu mai multe zerouri.

În cazuri de acestea, este un lucru nemaipomenit să găseşti un ghid, scris de un cercetător de dimensiunea uriaşă, a lui Emil Boc. Abia acum, aflându-mă în fața acestui ghid, de bune practici pentru oameni îmbogățiți, îmi dau seama cât de important este să ai un psihic puternic, de proaspăt prevenit, deşi, vă rog să mă credeţi pe cuvânt că nu există nici un risc de îmbogăţire a subsemnatului în viaţa asta pământeană.

Şi Boc nu numai că a scris un îndrumar, ci după numirea şi renumirea sa repetată de mai multe ori în funcţie, a căutat să demonstreze cu adevărat, în mod practic, ce înseamnă de fapt

reforma Educației în România: pregătirea de timpuriu a poporului acesta, destul de tâmpițel de altfel, pentru situația în care ar deveni bogat.

Şi gândindu-se dumnealui că nu este etic, responsabil şi creştinesc, să abandonezi 20 de milioane de oameni riscului de a se îmbogăți, ca apoi să te trezești, că jumătate s-au sinucis de bucurie, iar restul a dat faliment şi au împuns fuga peste hotare, a trecut voiniceşt,e la salvarea acestui popor de un asemenea risc prin mijloacele pe care le-a avut şi el, săracul, la îndemână, impozite sporite, noi taxe şi mărirea celor vechi, tăieri din salarii şi din pensii apoi înghețarea lor, etc.

Desigur a atras atenția, că nu e normal nici din partea politicienilor, care fac uneori orbește eforturi parlamentare să îmbogățească pensionarii, agricultorii, profesorii și pe ceilalți oameni ai muncii de la bloc fără să-i pregătească pentru noua condiție financiară – care este, după cum spune el acompaniat de corul pedelist de serviciu - iminentă, însă deosebit de gravă din punct de vedere psihic.

Cam asta ar fi dragi elevi, lecția noastră de azi. Următoarea lecție o voi ține după mărirea salariului de profesor cu 50%, cum s-a promis ba încă s-a şi promulgat legea, dar de dat un şut şi ni s-a promis ferm, că ni se vor da aceşti bani, imediat ce trece ziua Sfântului Aşteaptă.

Până atunci, poate voi urma şi eu câteva şedințe de terapie, marca Boc, ca Doamne fereşte, să nu o iau razna când mă voi vedea cu atâtea parale în mână (cu aproape jumătate din salariul pe care-l ia portarul de la ministerul Elenei Udrea).

6 martie

Până în 1989, dacă venea ziua de 6 martie fiecare om care trecuse cât de cât prin şcoală, (şi pe atunci chiar şi ţiganii mergeau obligatoriu la şcoală), ştia că ziua aceasta de 6 martie, simbolizează data când s-a instalat în ţara noastră, atât de încercată pe atunci de război şi necazuri, primul guvern de largă orientare democratică, de fapt primul guvern în care guleraţii cei vechi, japiţe de alde Brătianu, Maniu, Tătărăscu, şi alţii ca ei nu mai erau vioara întâia, deşi au primit locuri ministeriale în acest guvern instalat la 6 martie 1945, rămas în istorie ca guvernul Petru Groza.

Nu ştiu de unde, nişte cozi de topor a zilelor noastre, pot să vadă că guvernul acesta a fost un guvern comunist, nu pot să-mi închipui, deoarece am trecut şi eu cu privirea prin lista miniştrilor şi a secretarilor de stat, şi în afară de Lucreţiu Pătrăşcanu şi Ştefan Voitec nu am găsit alţi comunişti.

Dr. Petru Groza nu făcea parte din Partidul Comunist, vicepremier era Gh. Tătărăscu de la liberali, care era şi ministru de externe şi tot aşa lista continuă. Atunci totuşi a fost poate prima dată, când un popor oropsit de veacuri a simţit, că ajutat ca de obicei de alţii, (ceea ce a fost dintotdeauna blestemul nostru), ar putea să-şi mai ridice puţin capul din ţărâna în care fusese ţinut de veacuri de fanarioţi şi apoi de urmaşii lor, manii, brătienii, vaida-voievozii, marghilomanii şi alte lipitori din acestea care numai cu simpla lor prezenţă puteau usca de sevă o ţară şi un popor.

Chiar şi în zilele noastre, pline de atâta necaz, disperare şi sărăcie, dacă ar apărea o asemenea pleaşcă pe poporul acesta, fiţi siguri că în nici două ore, aţi vedea puse la saramură capetele unora ca Băsescu, Boc, Videanu, Blaga şi alţi mulţi alţii ca ei.

Dar să vedem cum s-a ajuns la instaurarea acestui guvern. Între 4 şi 11 februarie 1945 s-a desfăşurat la Yalta, în Crimeea, o Conferinţă a celor trei mari puteri: SUA, Anglia şi Rusia. Faptul că acolo a fost cedată România este o falsă teorie.

Problema României nu a fost discutată, nici hotărâtă la Yalta, acolo s-a decis ca popoarele ţărilor ieşite de sub ocupaţie germană, sau din sfera de influenţă a acesteia, să-şi aleagă, în mod democratic, prin alegeri libere, guvernele pe care le doresc.

Este evident, deci, că România ajutată la timpul acela de Rusia şi-a ales propria cale, iar faptul că guvernele occidentale nu au luat atitudine este adevărat, fiindcă nici pe americani nici pe englezi nu-i durea nici în cot de noi aşa cum nu i-a durut niciodată, dar întotdeauna s-au mărginit să bage „fitile" ca să nu fie linişte în ţara asta.

La 11 februarie, primul ministru în funcţie, generalul Rădescu ţine la sala Aro o adunare în care, cică ar fi chemat la linişte în ţară şi la unitate în jurul guvernului şi a Regelui Mihai.

La terminarea cuvântării, între sprijinitorii lui Rădescu şi comuniştii aflaţi în stradă izbucnesc violenţe. În câteva întreprinderi din Bucureşti, comuniştii folosesc forţa pentru câştigarea puterii sindicale (fiindcă şi pe sindicate le încălecaseră patronatele şi marile jigodii politice din partidele aşa zis „democratice").

Prefecturile din Craiova şi Caracal, sunt ocupate de către detaşamente de şoc comuniste. Un război civil, susţinut şi provocat de Rusia putea oricând să izbucnească, fiindcă şi atunci, ca şi-n zilele noastre, urmaşii fanarioţilor ţineau cu dinţii de putere şi cunoşteau prea bine, că dacă va fi să curgă sânge, acesta va fi sânge curat de român, român năuc, tâmpit şi prostit de o propagandă bine pusă la punct. Vânzoleala asta a ţinut până spre sfârşitul lunii februarie.

La 27 februarie, Vâşinski se reîntoarce la Bucureşti. În aceiaşi zi, generalul Vladislav Petrovici Vinogradov, este înlocuit în fruntea Comisei Aliate de Control (Sovietice) din România, cu generalul Ivan Zaharovici Susaikov, considerat mai dur. Armata Roşie ocupă Cartierul General al armatei române, dezarmând trupele din capitală.

În seara aceleiaşi zi, Vâşinski se prezintă într-o primă audienţă la rege, cere demiterea guvernului Rădescu şi prezintă o listă a persoanelor agreate de Kremlin, în a forma un nou guvern. Regele cică i-ar fi explicat mecanismele unei monarhii constituţionale, (ca de obicei originale ca a noastră) şi faptul că, respectând Constituţia, este nevoit să se consulte cu şefii partidelor parlamentare. Vâşinski s-a întors a doua zi la palat şi a cerut, de data asta pe un ton imperios, demiterea lui Rădescu încă din seara aceleiaşi zile (28 februarie).

Nu se ştie ce a gângăvit, ca de obicei regele, că la un moment dat, Vâşinski îşi pierde cumpătul şi loveşte cu pumnul în birou atât de tare încât suportul călimării se rupe. La ieşirea din cabinet trânteşte uşa cu atâta forţă încât s-a crăpat zidul de lângă tocul uşii. Pentru Vâşinski, România nu era decât o ţară care-i agresase, ucisese ruşi chiar în Rusia, acum era ţară învinsă, şi consider că era normal să se comporte ca atare.

Niciodată pe învingător nu l-a prea interesat ce îndrugă despre constituţionalitate cel învins. Numai că pe jegoşii noştri istorici de azi, îi vezi cum se simt extrem de ofuscaţi că, vezi Doamne, un general învingător a bătut cu pumnul în masa unui nenorocit de învins. Ehei, imaginaţi-vă numai dacă era american şi nu rus, dacă România ar fi atacat SUA nu Rusia, şi ar fi ucis sute de mii de americani, generalii învingători americani, sunt sigur că n-ar fi bătut cu pumnul în masă, ci l-ar fi jupuit de viu pe Mihăiţă-ntâiul, apoi l-ar fi prăjit pe îndelete la foc mic.

Regele, n-a avut de ales. Generalul Rădescu şi-a prezentat demisia din funcţia de prim-ministru, în seara zilei de 28 februarie. Regele începe consultările cu membrii partidelor politice, în vederea constituirii unui nou guvern.

S-au vehiculat mai multe opţiuni pentru funcţia de premier: prinţul Barbu Ştirbey, ţărănistul Nicolae Lupu, generalul Gheorghe Avramescu, Constantin Vişoianu (fostul ministru de externe). Opţiunea sovietică, era însă foarte clară. În timpul unei noi audienţe pe care o are la rege, pe 1 martie, Vâşinski arată clar pe cine doreşte Rusia, prim-ministru României: pe doctor Petru Groza, un om politic interbelic, şeful unei formaţiuni politice, denumită Frontul Plugarilor.

Regele bâiguie din nou aiurea, şi potrivit ca nuca-n perete, îi aminteşte comisarului sovietic, de Declaraţia de la Yalta, prin care ţările mici au dreptul de a-şi alege singure forma de guvernământ.

De parcă prin alegerea unui prim ministru se schimbă forma de guvernământ! Halal! Dar la ce să te aştepţi, la mintea lui Mihai I, asta se înţelegea. A trebuit ca şi de data asta Vâşinski să se comporte ca un cuceritor, replicând pe un ton sarcastic: Aici Yalta sunt eu! Silit să accepte, regele condiţionează formarea noului guvern, de participarea ţărăniştilor şi liberalilor.

În Bucureşti ruşii ocupă Telefoanele, iar tancuri sovietice şi trupe din divizia Tudor Vladimirescu încep să patruleze în jurul Palatului Regal. Mai mult, în Mexic, fostul rege Carol al II-lea este contactat de către ambasadorul sovietic Umanski, în vederea unei eventuale restauraţii, în felul acesta exercitându-se un şantaj asupra regelui Mihai.

Apare ideea refugierii acestuia şi a Reginei Mame, la ambasada britanică, unde se refugiase deja generalul Sănătescu. Regele este hotărât să abdice pentru a demonstra guvernelor

occidentale că în România este instaurată dictatura, dar renunţă la idee în urma rugăminţii lui Brătianu care ştia că dacă regele abdică, el şi ceilalţi asemenea lui, nu mai aveau de pulpana cui să se agaţe, pentru a mai suge ceva sevă din ţara asta.

Regele recunoaşte noul guvern, care la 6 martie 1945, la ora 19.30, depune jurământul în faţa Sa. Cam asta a fost istoria de început, a acestui guvern care în memoria maselor, s-a confundat cu reforma agrară din 1945 prin care marea moşierime dispărea ca, clasă socială. Fiecărui moşier în urma acestei reforme, îi rămâneau 50 de hectare de pământ, pe care putea să le administreze personal.

Cu aceasta se putea spune, că şi la noi s-a definitivat revoluţia de la 1948, deci în România, 6 martie 1945 a însemnat definitiva despărţire de Evul Mediu, ceea ce popoarele din apus, făcuseră cu trei sute de ani înainte. Dar mentalitatea aceea, de moşier stăpân absolut, pe sufletele amărâte ale ţăranilor de pe moşie, a rămas până şi în zilele noastre.

Ea răbufneşte mai ales în timpuri de guvernare discreţionară, cum este cea din timpul nostru când noii ciocoi sub masca democraţiei, caută să facă legi de înrobire definitivă a poporului acest,a şi să-l trimită din nou în cel mai crunt Ev Mediu (a se vedea noul Cod al Muncii). Eu consider actul de la 6 martie 1945, un act necesar pentru trezirea şi dezvoltarea acestui popor.

Că unul ca Vâşinski a lovit cu pumnul în masă, nu este o notă proastă pentru el, ci nu este o notă bună pentru noi, dar cred că numai aşa, lipitorile acestui neam puteau fi puse cumva la respect, ca să se mai dezlipească de la supt sângele ţării.

Cu naşu' Bercea Mondialu'

Iar m-a prins tristeţea! Iarna aceasta nu se mai termină, primăvara cine mai ştie pe unde o fi rătăcind fiindcă prognozele nici măcar n-o întrezăresc, iar noi, nici atât. Stau şi privesc la acelaşi film, reluat iar şi iar, în fiecare zi, până mi se face acru şi văd cerculeţe negre în faţa ochilor, dar nu am încotro.

Este singurul film tip *reality show* pe care nu numai că suntem obligaţi să-l privim ci ca într-un banc prost dar adevărat, chiar să-l trăim.

Naiba ştie cum se numeşte acest film, fiindcă nu am reţinut chiar de la început, dar pot să dau amănunte şi îl veţi recunoaşte. Ia te uită ,că de undeva cineva îmi suflă pe şoptite, ca să nu fie auzit de „organe", că filmul se numeşte „Ciuma portocalie".

Aoleu mamăăă, pe lângă ciuma, ciumă simplă şi ciuma bubonică, ciuma portocalie ne mai lipsea. Măcar dacă filmul acesta nu ar fi adevărat… Uite numai! În rolul principal, Boc, în rolurile secundare, Boc I, Boc II, Boc III, Boc IV, Boc V, Boc VI. Figuranţi Boc, Boc, Boc. De ce doar Boc? Fiindcă în altul, regizorul nu ar fi avut încredere, că poate fi chiar atât de lichea. Scenariul filmului: Traian Băsescu, regia: Traian Băsescu, muzica: Traian Băsescu, producător: Traian Băsescu, efecte speciale: Traian Băsescu, trucaje: Traian Băsescu, responsabil cu biciul şi zăhărelul: Traian Băsescu, specialistul la dat şuturi în fund: Traian Băsescu. Alte posturi necesare bunului mers al turnării filmului: Traian Băsescu.

Ştiţi cine este Traian Băsescu? Da despre el este vorba, despre individul acela cinic şi sforar, care nu numai crede, ci chiar stăpâneşte ca un paşă, peste un popor de tălâmbi. Acel exemplar, despre care unii bănuiesc, uneori, că ar face parte din specia umană, dătător de frisoane, de molime politice, spulberator de speranţe, terminatorul României. Ia ciuliţi

urechile puţin şi ascultaţi ce mai moşmondeşte acum. Pregăteşte pe furiş, din nou o mişcare.

Nu de salvare a ţării, Doamne fereşte, departe de el un asemenea gând paşnic, ci de salvare a partidului-navă, singura navă care încă nu a vândut-o, nava numită PDL. Sub marele steag portocaliu, ne conduce fără cârmă şi fără busolă, pe o mare zbuciumată, spre vârtejul disperării, spre „ochiul" uraganului, marinarii acestei nave, destul de şubrede, fiind atenţi, doar la cuferele lor pline cu ce-au furat şi la înscrisurile cu privilegii. Ehei, domnilor, adevăr zic vouă, comuniştii au fost doar nişte bobocei neajutoraţi, pe lângă democrat-liberali.

Să nu mai vorbim de psd-iştii, care deocamdată nici nu au trecut de stadiul de pui de-o zi! Şi ce echipaj chipos a adunat marinarul fără flotă pe nava amiral! A adunat toţi trădătorii şi lingăii de prin porturile PSD-ului şi PNL-ului, o gloată de minoritari fără de Dumnezeu (ţigani, jidani, armeni şi alte lifte) şi, bineînţeles, ca de obicei hoitarii tuturor guvernelor postdecembriste, ungurii, care, în toată istoria aceasta de 21 de ani au ştiut să se învârtă mereu cu folos, în jurul propriului interes.

Ei, stau ca de obicei pe puntea navei, doar în puncte strategice, atenţi la orice mişcare, pregătiţi să sară precum şobolanii, în altă barcă guvernamentală, dacă vasul ia apă.

Băsescu cică ar vrea să schimbe echipajul în plină furtună. E stilul său şi ca de obicei el crede că astfel salvează aparenţele, şi că pămpălăii din ţara asta or să aibă impresia, că dinspre el începe să adie vremea bună.

Săracii de ei! Nu au învăţat deocamdată lecţia, că o asemenea mişcare, este o metodă de a-i încăleca şi mai mult. Şi biata opoziţie, cică unită acum, în afară de strigăte disperate gen „val la pupa", „val la tribord", „val la babord" nu face nimic. Nu se pricepe la uragane, şubredă-i este corabia, naivi

sunt cârmacii. Hăhăind, Băsescu îi duce numai în zone tulburi, acolo unde el domină, iar Crin şi Ponta nu-şi mai văd capul, dau cu el de catarg, fiindcă au rău de mare.

Credeţi că este aşa de important postul secund, pe nava căpitanului preşedinte? Nici într-un caz. Important este ca PDL să nu se scufunde şi să poarte în continuare steagul lui Băsescu pe cel mai înalt catarg. Marinarii portocalii, care nu se supun, sunt fără milă aruncaţi peste bord, exact în zona unde colcăie rechinii DNA, şi sunt sfâşiaţi după obicei, în faţa camerelor de luat vederi, cu alai de comentatori.

Pe o asemenea navă, la loc de cinste se găsesc şi musafiri din tagma lui Băsescu. Cum ar fi de exemplu Bercea Mondialul, cel mai tare, din parcarea PDL din Olt. Averi, cât cuprinde. Case, maşini, magazine şi tupeu ţigănesc la greu. Afaceri dubioase, cu ghiotura. Credeţi că a spus cineva din justiţie ceva? Nimeni nu a cârtit. Nu a mişcat în front. Ba chiar s-au prins în hore cu interlopul. Dansuri la nivel înalt. A jucat Basescu fără probleme lângă Mondial. Şi cu câţi nu a dănţuit Bercea… Poliţişti, granguri din politică etc.

Fratele lui Traian, i-a botezat un nepoţel. Să fie bine „păntru toţi". Şi la vot, şi la pungă. Tare, Mondial, ce mai. Dar iată că aşa Mondial cum e, şi-a dat ţiganu-n petic şi a călcat în strâchini. De la o ţigăneală obişnuită, l-a înţepat cu cuţitul pe nepotă-su. Aşa, probabil, e obiceiul pe la ţigani, la nepoţi le face întâi botezul, apoi când sunt mai mari le dă cep, să vadă dacă nu cumva a rămas ceva apă de la botez în ei.

Mamă, ce tevatură s-a făcut prin presa noastră! De parcă ar fi dat Obama cu şişul, nu un nenorocit de ţigan, interlop analfabet. De la cuţit pe neaşteptate s-a ajuns la alte dandanale. Au apărut procurorii, cu figuri de anchetatori comunişti.

Au dat declaraţii fulminante, gata, l-am spart. Cotiza sus, în cercuri înalte… Ia te uită, procurorii tatii! Trebuia să dea

omul cu şişul ca să-l băgaşi la zdup pentru dare de mită şi alte hoţii? Nu vă miroase a neprofesionalism. A râcâială în bălegar? În stilul acesta de a proceda mâine-poimâine, o să aresteze procurorii ăştia care se cred magistraţi, folosind mascaţi şi dubele jandarmeriei, un ins că a furat un ou, iar apoi peste o zi, două să anunţe că individul a devalizat o avicolă întreagă.

În timpul acesta departe de urechile lui Băsescu şi ale cumătrului său Mircea Băsescu, Bercea Mondialu, se vaită, „Haoleu, mânca-v-aş codul dă procedură penală şi toate halea!

Nu suport să fiu închis, am rău dă gratii, mâncaţi-aş ochii matali!"

Unde-s pumnalele, unde-s pistoalele haiducilor!

Îmi revin acum în minte, două aspecte, poate definitorii dacă nu măcar simptomatice, pentru parşiva democraţie instituită cu sângele amărăştenilor, atunci în acel călduros decembrie 1989.

Prima amintire, dacă la prima vedere ar părea de râs, cred că merita încă de pe atunci să ne atragă atenţia, asupra gândurilor care colcăiau, ca şerpii, în capetele urmaşilor hoţilor de odinioară, care printr-un capriciu al istoriei îşi pierduseră privilegiile căpătate, bineînţeles prin rapt, înşelătorie, mişmaşuri de camarilă, sau cine mai ştie ce metode, din acestea mai puţin ortodoxe or fi folosit.

Prin 1991, când a apărut legea retrocedării pământului, un urmaş al unor foşti mari proprietari de pământ, de pe la Buneşti-Avereşti, de undeva de prin partea Huşului, a făcut cerere ca pe lângă pământ, să-i fie înapoiaţi şi iobagii care să-l muncească. A fost dat la televizor interviul luat acelui individ. Erau un moş decrepit de peste 90 de ani, care trăia de unul singur, într-o garsonieră bucureşteană, dar care perora că familia lui a avut şi iobagi pe moşie.

Degeaba căuta reportera, să-i explice că din iobagii aceia acum sunt doar oale şi ulcele, moşul i-a replicat că iobagii au avut urmaşi, iar aceştia ar trebui să urmeze soarta înaintaşilor lor. Deci moşul dorea ca să fie identificaţi urmaşii foştilor iobagi de pe moşie, care să-i fie înapoiaţi la pachet, odată cu moşia.

Atunci părea de râs, dar cred că ţi s-ar fi zbârlit părul pe spinare, dacă ai fi ştiut în câte capete, se cocea aceeaşi idee, numai că nu era spusă, ci se aştepta timpul potrivit, pentru ca prin lege să se poată ajunge din nou la reiobăgirea acestui popor, destul de infantil pentru a putea fi amăgit, doar arătându-i degetul. Al doilea aspect pe care l-am reţinut, ca fiind chiar din aceeaşi categorie, numai că de data aceasta se ducea măgăria pe un teren ce putea să devină realitate, o realitate cruntă pentru români.

Este vorba despre un interviu, de prin 1999, luat de o domnişoară reporter, fostului preşedinte al Camerei Deputaţilor, ţărănistul Ion Diaconescu. Parcă-l văd şi acum pe bătrânul ţărănist, care răspundea din maşină prin uşa deschisă. Reportera îi replicase la un moment dat, că nu mai ştiu eu ce chestie ar încălca legea, la care Diaconescu i-a replicat năucitor: „Dar ce este legea domnişoară? Este o bucată de hârtie. Noi facem legea, noi o modificăm când vrem." Scurt pe doi. Se vede că moşul, nu prea se plimbase prin grădina diplomaţiei politice, şi dădea pe goarnă, tot ce avea în guşă la ora aceea. Deci să fie clar, cu alte cuvinte: „Bă nenorociţilor, nu aveţi decât să credeţi ce vreţi despre democraţie, că noi tot cum vrem o croim, ca să ne vină la îndemână".

Deci vedem, cam ce gândeau vechii urmaşi ai tâlharilor, care în cârdăşie cu noii tâlhari de stat, nu aşteptau decât o degringoladă politică, produsă mârlăneşte de un golan ajuns în fruntea ţării, pentru a trece hăulind la înrobirea acestui popor. Şi pentru asta, măgăria politică a găsit cea mai scurtă cale de

implementare a legilor îndreptate contra celor mulţi, democraţia fără Parlament.

La ce ne mai trebuie Parlament? La ce ar mai folosi Parlamentul când avem doi democraţi de calibrul lui Boc şi Băsescu? Ei ţin cu nădejde sus stindardul portocaliu şi merg înainte cu legile. Ştiţi, este vorba de legile acelea care ne pun în genunchi. Boc îşi asumă răspunderea, iar Băsescu le promulgă.

Moara asta drăcească, merge acum de minune, şi din păcate ne macină pe noi, cei care am mai rămas şi nu am împuns fuga peste hotare. Cine în timpurile noastre se mai uită şi la popor? Politicienii parcă lucrează pentru alţii.

Parcă văd cum mâine-poimâine, or să dea o Ordonanţă Guvernamentală de executare în piaţa publică a răi platnicilor, de dat pâine cu felia, de cum se poate trage în mod legal şi eficient mâţa de coadă, etc…

Poate vă întrebaţi, pe bună dreptate, ce face opoziţia? Nu prea face! Fâlfâie şi ea plăpând şi diafan din aripioare, şi se zbate sărăcuţa, mărunţel, ca peştele pe uscat. Oare când vom începe să gândim logic: pentru ce am mai ales droaie de senatori şi deputaţi, doar aşa să se hlizească la televizor?

Să ne ţină nouă, care şi aşa suntem sătui de baliverne, discursuri despre teorii democratice, care nu se aplică? Să critice fără număr, fără număr puterea, care din cauza fenomenalului grobian Băsescu, nici nu mai are habar că nu este singură în ţara asta?

Uitaţi-vă numai, cum portocalii, amestecaţi cu maghiari, refulaţi trădători din partide şi ceva minorităţi abjecte, zburdă în voie cântând şi chicotind, peste sărăcia şi nevoile noastre.

Dumnezeule, stai un pic în loc şi priveşte, cum democraţia noastră, a devenit un fel de sperietoare, un bau-bau de să trezească din somn nu numai copiii, ci şi pe cei maturi. Bravii noştri politicieni, au reuşit în douăzeci de ani să o

compromită, să lase să umble pe stradă doar carcasa despuiată şi goală a acestui sistem ce părea, atunci, în decembrie ‘89, că o să ne aducă linişte, prosperitate şi echilibru.

De unde? Din fanariotismul unei pleiade de politicieni, care s-au copt la umbra unor manii, brătieni şi alte specimene din acestea abjecte, care menţinuse România în plin Ev Mediu chiar dacă în calendar era secolul XX? Şacalii care s-au tot perindat pe la putere, nu au lucrat în general, decât pentru propriul interes.

Nici nu-ţi trebuie binoclu pentru asta, se vede cu ochiul liber. Cât au agonisit ei şi cât ţara? Câţi politicieni trăiesc modest, în ton cu restul comunităţii? Au vile, firme, pământuri în arendă şi sunt mereu cu ochii pe comisioane grase. Restul pământenilor, îi interesează mai puţin. Mai fac pe mărinimoşii, doar în campaniile electorale.

Atunci, de unde vrem echilibru, democraţie, bunăstare? Ţara este la cheremul acestor fanarioţi, crescuţi printre noi şi care ne conduc victorioşi, cu zâmbetul pe buze, spre dezastru. Să nu vă faceţi mari speranţe, cutia Pandorei a fost deschisă. Acum sunt Băsescu şi Boc. Mâine vor fi alţii, poate la fel de turbaţi.

Să nu ne facem iluzii, atât timp cât nu suntem conduşi de iubitori de ţară, de politicieni cu har, ci de competitori furibunzi în a agonisi averi, de orgolii şi de ambiţii meschine. Poate de aceea lunar emisarul sultanului FMI ne face câte o vizită.

Vine înaltul sol să mai adulmece precum coteiul, prin economia noastră. Şi, ca de obicei, nu-i convine de fel. Strâmbă maliţios din nas, se şterge discret pe vârful degetelor de praful rămas de la economia noastră şi dictează: „Mai taie, bre, din pâine, mai taie din salamul de 100% soia, că şi Ceauşescu le dădea salam care avea doar 30% soia, şi-s sătui de atunci”.

„Mai pune un zero la preţul gazului şi dă-le şi bani celor care au investit în Fondul Naţional de Investiţii. Hai, executarea, până nu mă răzgândesc şi vă cer să puneţi taxă şi pe… vânturi fiindcă observ că poporul acesta a început să dea cam multe." Şi nu trebuie să ne jucăm cu Înalta Curte Mondială noi un mic paşalâc de la capătul lumii.

Acum, te pomeneşti că ne opreşte tranşa şi o să crăpăm. Mai cere FMI să mai privatizăm câte o halcă din companiile de stat. Gata, prime şi salarii pentru bugetari. Apropo, zice emisarul, mai daţi afară câte un rând! Parcă este încă un pic de aglomeraţie pe holuri. Şi, uite aşa, dragii mei, biata noastră ţărişoară, care în decembrie '89, prin chinurile poporului român, nu mai avea un dram de datorie, ajunse din nou vasală, datoare vândută, pentru încă o sută de ani. Iar, treburile prin gospodărie ni le dirijează alţii!

Nu a apărut până acum salvatorul de neam. Şi după cum ne cunoaştem sunt slabe şanse să se ivească la orizontul speranţelor noastre prea curând.

P.S. Poate vă întrebaţi de ce am scris aceste chestii atât de pesimiste tocmai azi de 8 martie, Ziua Femeii. De ce nu aş fi scris aici o poezie sau un eseu plin de ciripitul păsărelelor, de susurul cristalin al apelor primăverii, de mirosul dumnezeiesc al florilor…

Vă spun sincer, nu am fost lăsat. Cum de cine? Nici acum nu-l cunoaşteţi pe cel care-mi strică mereu cele mai bune porniri ale mele. Este vorba de veşnicul Boc, premierul care azi a făcut tuturor femeilor şi bărbaţilor acestei ţări un cadou oribil despre care cred că se va discuta în viitor ca despre Regulamentul Organic din 1835 care se spunea că a fost scris cu sânge de iobag.

Tocmai azi de ziua tuturor mamelor noastre care ne-au adus pe lume, a soţiilor noastre, a surorilor şi fiicelor noastre, la

comanda tartorului Băsescu, Boc şi guvernul său de mangafale şi-au asumat răspunderea pe cel mai medieval cod al muncii, la care s-ar fi gândit cineva vreodată.

Se regăseşte plenar în acest cod şi ideile acelui moşier decrepit de la Buneşti-Avereşti şi ale lui Ion Diaconescu, ţărănistul cel bleg.

De aceea nu am scris ceva frumos. Îmi pare rău!

Matematica Robertei

După cum probabil aţi aflat, ieri în faţa Parlamentului României, sau mă rog, ce mai rămăsese în sală după marea migraţiune de dimineaţă, cel de-al optulea pitic rămas neînregistrat la inventarul făcut de Fraţii Grim, s-a spălat în totalitate creştineşte, încă de la prima oră, în ibricul propriu pentru a i se ierta păcatele zilnice şi apoi în plenul rărit al Camerelor reunite şi-a asumat răspunderea politică pentru Codul Muncii, aşa cum a făcut pentru toate legile împovărătoare din ultimul timp.

Având de-a dreapta sa, pe academiciana numerelor Roberta Anastase, era sigur cam în proporţie de doar 235 % că voturile parlamentarilor, vor fi în favoarea asumării. Ca să nu se mai pomenească din nou cu un Marian Sobaru, că le aterizează în cap, hăulind lozinci, de la balconul Parlamentului, Roberta a procedat exact ca la metrou, a dat milităreşte comanda „Atenţie, se închid uşile!".

Şi uşile, s-au închis şi zăvorât temeinic, pentru public. Mare minune a PDL-ului mai este şi doamna asta! De ceea cred că ar trebui să fie protejată de Academia Română, ca o specie rară, chiar dacă nu pe cale de dispariţie, aşa cum de altfel s-ar dori.

De aceea, ca un fan al acestei adevărate revoluţionare în numerologia parlamentară, m-am gândit să adresez una bucată cerere, adresată domnilor din fruntea statului, pentru a o proteja în continuare. Iată şi scrisoarea, pe care am trimis-o, după ce mi-am pus mari speranţe că va fi luată în seamă.

Mult stimate şi iubite Conducător, Traian Băsescu,

Doar stimate şi nici măcar atât, domn Emil Boc,

Sper, că aşa cum vă stă bine, ca măcar prin interpuşi, aţi urmărit cu interes dezbaterile TV din ultima vreme. Printre acestea o ştire iese în evidenţă, o ştire în care d-na Roberta Anastase, aflată la Vaslui, explica ceva la un pupitru plin cu microfoane, străjuită falnic de sigla PD-L, ce se afla în spatele ei, pe perete, normal, dar ce v-aţi închipuit?

Ferm convinsă ca de obicei, că avea dreptate, aşa cum face de fiecare dată, când vine vorba de cifre, pe care iubiţica asta parlamentară, le stăpâneşte după o ştiinţă proprie mai presus chiar de Codul Penal, d-na Anastase explica auditoriului în vervă, că absolut toate sondajele din ultima vreme sunt mincinoase. Astfel PD-L-ul, care se duce vizibil de-a berbeleacul în orice sondaj, este de fapt, pe val şi are chiar dublu decât următorul clasat.

Aşa zicea academiciana Roberta Anastase, care, după o noapte de calcule sondajistice, făcute după alchimia proprie, a ajuns fără nici un compromis, la concluzia că la baza studiului trebuie să stea 24% din populaţia votantă, restul de 76%, fiind dintre cei care nu şi-au exprimat intenţia de vot, (aşteptând probabil găleţile portocalii, un kil de zahăr sau de ulei, sau o simplă haraşpincă, la cârciuma de peste drum, ca să voteze cu partidul marinarului fără flotă).

Iată un calcul, demn de marea magiciană a cifrelor, care se numeşte, pentru acum şi pentru posteritate, Roberta Anastase. Doamna academiciană Roberta Anastase cică are la

bază sociologia, făcută trudnic probabil la ID (celebrul învăţământ la distanţă, la care dacă răspunzi la fix cu suma potrivită, îţi trimite fără să-ţi faci probleme, diploma în plic acasă), ne-a uimit cu calculele sale şi din acest motiv, vă rugăm pe dumneavoastră stimaţi conducători ai ţării, să găsiţi o soluţie prin care vestita numeroloagă, să vină cât mai des în faţa opiniei publice, pentru ca în sărăcia noastră, să ne mai delectăm şi noi cu episoade umoristice de acest gen.

Fiindcă episodul, în care avea în faţă 80 de parlamentari care votau pentru Legea Pensiilor şi, totuşi, doamna academician a văzut 176, care au "trecut" fluierând actul normativ, s-a cam învechit. Deşi după cum se ştie, din autorităţi nu s-a sesizat nimeni, c-aşa-i la noi. Vă imaginaţi stimaţi domni, că ar fi pur şi simplu inuman, din partea dumneavoastră să nu-i oferiţi acest privilegiu d-nei academician, măcar săptămânal.

Ar fi de-a dreptul, o mare pierdere pentru toată populaţia cu simţul umorului, din România, ca Roberta Anastase să nu mai poată să numere în public, să nu mai poată emite, decât rareori, păreri despre marea ei pasiune, cifrele. Sărăcuţa de ea, poate şi acum are nopţi albe, presărate diafan cu o serie nesfârşită de invective, la adresa juriului care n-a desemnat-o câştigătoare la Miss Univers, în urmă cu mulţi ani.

Acum se ştie cu siguranţă, că după calculele Robertei Anstase ea era unica, singura câştigătoare şi cu siguranţă, dacă ar fi fost în postura de azi, indiferent de câţi membri ar fi fost în juriu, ea s-ar fi desemnat câştigătoare, pentru că ar fi ştiut să numere voturile cu îndemânarea-i cunoscută.

Totuşi unii, îi înjură birjăreşte pe membrii acelui juriu şi acum, după atâţia ani. Zic ei, că dacă ar fi avut măcar inspiraţia Robertei, să o desemneze oricum pe academiciana noastră ca Miss Univers, destinul ei ar fi fost, cu siguranţă, altul şi nu ar

mai fi ajuns, în zilele noastre să emită de la tribuna Parlamentului mesaje ipocrite, şi să comită fapte cu iz penal.

Sperăm ca până în ultima clipă, să o păstraţi în toate funcţiile, pentru că umorul românesc, dar ce zic eu, chiar poporul românesc, mare iubitor de haz-de-necaz, are nevoie de ea. Cine ne-ar mai face să râdem cu atâta poftă, când vedem reforma în matematică, pe care academiciana o face mai bine şi cu mai mult folos pentru PD-L, decât Funeriu în Învăţământ?

Vă mulţumim, şi vă asigurăm mult stimate şi iubite Conducător, Traian Băsescu şi doar stimate, şi nici chiar atât, premier Emil Boc, de toată preţuirea noastră dacă ne veţi respecta această dorinţă, care odată îndeplinită, poate ne va face să trecem mai uşor peste sărăcia şi nevoile în care ne zbatem, în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, sărăcie şi nevoi, de care, se ştie în mod sigur, că nu sunteţi, absolut deloc străini.

O ştiţi prea bine, nu-i aşa!

Prezentare-n fundul gol

Nevastă-mea, a venit azi foarte revoltată de la piaţă. Se tot minuna de una singură, până când în sfârşit a fost în măsură ca să-mi relateze şi mie, care sunt personajul de vizavi cu care s-a legat prin jurământ în faţa unui ofiţer de stare civilă, lejer beat şi mult mai bine adormit, că vom fi împreună totdeauna la bine şi la rău, care este motivul ce i-a produs o asemenea stare.

Eram sigur, că groaznicul tsunami care terorizase de dimineaţă coasta de la Pacific al Japoniei, nu ajunsese până la mărunta noastră piaţă de la Vaslui. Dar se pare că în materie de piaţă, funcţionează o lege matematică, prin care cu cât este mai

mic un oraş, şi cu cât este mai mică piaţa sa, cu atât preţurile sunt mai mari.

Nevastă-mea a rămas pur şi simplu siderată, când la piaţă a văzut portocale din Cipru la 2,70 lei şi cartofi Made la Pocreaca la 3 lei, o cifră parcă prea rotundă, precum sărăcia noastră. După fasolea care a fost dintotdeauna mâncarea calicului şi a ajuns în zilele noastre la preţuri exploziv-boiereşti, de 7-8 lei per kilo, iată că sub înţeleapta conducere PDL-istă a venit şi rândul cartofilor, produşi la Pocreaca sau Cucuieţii din Deal, să fie mai scumpi decât portocalele aduse din ţările mediteraniene, sau decât bananele aduse din Caraibe.

Imediat ce am aflat de acest tsunami, de pe piaţa locală, gândul mi-a zburat imediat, la cea mai puţin privilegiată clasă socială din România, profesorii. În ultimii ani, am făcut şi eu parte dintre ei şi cunosc destui tineri profesori, cu salarii de începători, care atunci când luau salariul, din ce le mai rămânea după ce achita datoria luată „pe caiet" de la chioşcul de vizavi, pentru pâine, ţigări şi eventual câte o bere, deci din puţinul care le mai rămânea, cumpărau un sac de cartofi, din care se hrănea întreaga lună.

Când nu aveau pâine, nu era nici un bai, cartoful poate fi copt sau făcut pai şi nu-ţi mai trebuie pâine. Să ştiţi că nu este o glumă, cunosc nume reale, care pot să spună lucrul acesta. Şi totuşi nici până azi, nu am înţeles un lucru care poate va rămâne o enigmă, şi pentru viitorii cercetători, care vor studia acest fenomen.

Toţi aceşti prăpădiţi ai soartei, care-şi târau zilele de la o lună la alta mâncând cartofi, dimineaţa la prânz şi seara, se declarau fără echivoc, drept anticomunişti şi mari fani ai doctrinei liberale. Niciodată, pârlitul şi doctrina liberală, nu au fost compatibili, nici chiar la noi.

Dar se pare, că la profesori normalitatea nu se aplică şi când vezi, cum le sticlesc ochii după vreun dărăb de mămăligă caldă, cu nişte sărmăluţe în foi de viţă, tăvălite copios prin smântână proaspătă, luată atunci de pe oale, nici nu-ţi vine a crede că un asemenea amărăştean, este în stare să-şi dea votul pentru cei mai reacţionari politicieni de pe scena politică românească.

Dar ce să-i faci, ei vor să demonstreze pe viu o veche zicală: „Capra cu cât este mai râioasă, cu atât ţine coada mai sus". Acum de când preţul cartofilor le-a dat lovitura, mă gândesc oare ce vor face? Vor trece pe portocale? Dar vorba lui nea Fane Spoitoru, „pentru profesori şi alea e scumpe".

Totuşi, se pare că femeile din România mai au şi alte surprize, decât preţul la cartofi. Şi nu pot trece cu vederea vorbind despre aceasta, de un fapt cultural de o deosebită importanţă, pentru luminosul viitor cultural şi etic al noii Românii, croite acum după chipul şi asemănarea lui Băsescu.

Pentru a reliefa cum se cuvine, acest fenomen cultural absolut inedit, dar cu totul simptomatic pentru o ţară ca a noastră, trebuie să luăm din start aminte că totul s-a petrecut în oraşul unde păstoreşte Bocul cel mărunt, ca mare primar, adică aţi ghicit, la Cluj.

Iată ştirea preluată din Foaia de Cluj, de azi 10 martie a.c. V-o prezentăm ca atare, aşa frustă şi nefardată, cum a fost preluată: „Câteva sute de femei au participat la prezentările de modă însoţite de un show de striptease al băieţilor de la Hermes Models, „îmbrăcaţi" în chiloţii din colecţia Tattoo a unei firme de profil. „După prezentare, băieţii de la Hermes Models, au rămas în fundul gol, ţipetele doamnelor au fost de parcă nu ar mai fi văzut bărbaţi în viaţa lor.

Cea mai bună dansatoare dintre cele 400-500 de femei, care au participat la evenimentul băieţilor de la Hermes, a

primit ca premiu, cel mai mare penis de ciocolată cu marţipan de 54 de cm", se arată în comunicatul venit pe adresa redacţiei şi care îi cataloghează pe „băieţi" drept „cei mai buni în materie de prezentări de lenjerie".

Ei cum vă place ştirea, cu băieţii rămaşi în cucul gol, şi femeile ţipând, doar ele ştiu de ce. Nu-i aşa că este tare, că o să-i lăsăm în urmă până şi pe americani? Gândiţi-vă numai, cât marţipan s-a consumat pentru a face o sculă potrivită, pentru cea mai bună dansatoare. Dar un gând, nu prea îmi dă pace şi mă întreb dacă dansatoarea de la Cluj, a primit în dar un penis de 54 de centimetri, cam câţi centimetri, metri sau kilometri o fi având penisul făcut cadou poporului român, tot de la Cluj, prin intermediul lui Boc? Cred că mărimea este destul de respectabilă, fiindcă de doi ani este vai de fundul nostru.

Fiecare mişcare politică a lui Boc, împins la rândul lui ferm pe la spate, de Băsescu, ne ustură al dracului…

Catedrala Terminării Neamului

Cică românul, este cel mai bun gospodar al Europei, vara îşi face sanie, iar iarna o pune pe foc. Straşnic dom'le! Cărui popor i-ar fi trecut prin minte o asemenea conversie, demnă de cel mai mintos român, nemuritorul Păcală. Dar ce face românul, când nu are lemn de sanie? Vă spun eu. Pune punga la bătaie şi face biserici.

Da, biserici din alea pe care le făcea Ştefan cel Mare, dar ăla făcea numai câte una după fiecare bătălie, nu ca aceştia, iar iarna închide şcolile şi spitalele construite pe timpul lui Ceauşescu, fiindcă astea nu-s folositoare în faţa Domnului. Mai ales şcolile. Acestea, ar putea face să se deştepte unii dintre

românii aceştia condamnaţi, ca în viitor doar să aibă forma omenească, dar intelectul să fie asemănător unei vite, numai bună de pus la jug şi ţinută în pauzele de trudă, cu ochii aţintiţi spre crucea bisericii. De spitale, ce să mai vorbim, nu-i de ajuns că-l avem pe, Doamne, Doamne în mii de biserici?

Ce ne mai trebuie spital,e care să încurce lucrarea lui Dumnezeu, şi să mai salveze câte un păcătos de la moarte, zdruncinând în acest fel credinţa, că doar cel de sus poate să te facă sănătos. Aşa că la ultima strigare de astă toamnă, România avea 20.000 de Biserici, 5.000 şcoli şi 500 de spitale. Oare nu cumva începe să vină vremea, ca orice om să se întrebe cam de câţi bani, (ochiul dracului, ptiu, ptiu, ptiu, cruce de aur…) şi câte lăcaşe de cult, mai avem nevoie în ţara asta nenorocită, pentru mântuirea aia care ni se tot promite.

Şi încă nu ni s-a precizat, dacă este vorba de mântuirea noastră, sau de terminarea noastră. Totuşi se pare că în timpurile noastre, Dumnezeu a devenit cu mult mai îndurător cu unii, decât pe timpul lui Moise.

De exemplu. Parlamentarii zilelor noastre, nu sunt nevoiţi să urce tocmai pe munte, pentru a primi pe tăbliţe săpate în piatră, legile pe care să le voteze. Acum Domnul nu-l mai trage, ca o babă clevetitoare, pe şeful statului, după stânci, pentru a-i dicta decrete. Acum dacă vezi 12 bărbaţi la o masă, şi cu şeful 13, poţi crede în mod normal, că sărbătoresc o zi de naştere, sau victoria Stelei, nu că ţin Cina cea de taină, care să fie un fel de cântec de lebădă, pentru şef care şi aşa este al 13-lea, deci ghinionistul grupului, căruia Ana şi Caiafa, başca Pilat din Pont, i-au pus gând rău.

Acum Dumnezeu şi-a schimbat şi manifestările, care dacă ar fi să ne luăm, după cum se scurg banii spre lăcaşurile lui, a devenit un fel de Naş mafiot ,care ia şi de pe viu şi de pe

mort, pune tot amărăşteanul să se scociorască prin buzunare, şi la unii ia chiar şi ultimul leu, cică donaţie pentru casa Lui.

Chiar şi statul acesta, care se vaită că nu-s bani pentru sănătate, pentru învăţământ, pentru pensii, pentru protecţie socială, face la fel ca amărăşteanul, dă bisericii şi ultimii lei rămaşi în lada vistieriei naţionale.

Face asta, ehei, de ani buni de zile, da' uită de fiecare dată, să ne spună şi nouă cât a dat. Nu-s decât câţiva ani, de când Guvernul a dat Bisericii, 11 hectare în buricul târgului Bucureşti, dintre care o parte în litigiu, pentru a construi pe ele Catedrala Mântuirii (terminării???) Neamului. 11 hectăraşe, tot unul şi unul care, la vremea ceea, valorau la preţul pieţei peste 200 de milioane de euro.

Adică mai pe înţeles, a şaptea parte din banii luaţi pe Petrom, de exemplu, sau un sfert dintr-o tranşă de la FMI. Şi asta nu a fost tot, adică să fie pe principiul „am dat, am scăpat", căci Guvernul a tot continuat să pompeze acestei organizaţii private, (?!?) bani peste bani, pentru a-şi construi un sediu de reprezentare. Sau cum naiba s-o numi chestia aia enormă, ce ar trebui să poată adăposti 125.000 de oameni, care cică va căpăta titlul de catedrală.

Hărăbaia aia faraonică, duce cu tot cu teren, undeva pe la 400 de milioane de euro. O investiţie enormă pentru statul român, dar se pare că este uşor suportabilă pentru BOR, ale cărei pasive şi active, sunt estimate la aproximativ 9.000.000.000 de euro. Deşi se tot plânge de lipsuri, şi se vaită că nu-şi permite cheltuieli, statul român a contribuit deja, cu mai bine de jumătate din sumă. Asta în condiţiile, în care suntem cică, un stat laic.

Un amărât de stat laic, în care BOR-ul (Biserica Ortodoxă Română), a devenit stat el însuşi. Stat care îşi revendică monopoluri, stat care dă amenzi, dacă arzi alte

lumânări decât cele făcute de el, stat care nu plăteşte impozite, dar percepe dări. Stat ortodox, în mijlocul unui stat laic. Dar BOR nu-i ajunge, că noi, contribuabilii români, indiferent de religie sau confesiune, plătim în comun mai mult salariile clericilor şi personalului neclerical ortodox, decât ale altora.

Nu-i ajunge, că sunt oraşe întregi, în care nici măcar lumânări decorative (!!!), nu mai poţi cumpăra fără aprobarea Bisericii. În februarie a.c. a lansat şi o colectă naţională pentru Catedrala Mântuirii Neamului. Ce e aia? Este tot un fel de Casa Poporului, numai că este în formă de cruce, cu nişte chiftele bine rumenite, pardon, aurite, puse deasupra pentru a se putea înfige lesne, crucea. Şi oare pentru ce, toate aceste inutilităţi costisitoare?

Poate, pentru că noi toţi cică suntem, făcuţi după chipul şi asemănarea Domnului. Prin acest proiect şi prin această colectă, Biserica şi statul ne cam iau de tâmpiţi. Oare cu astea nu-l iau de tâmpit, pe însuşi Cel, după chipul şi asemănarea căruia am fost făcuţi? Dracu' să-i pieptene de nesătui. Şi parcă astea nu erau de ajuns, pentru nenorociţii acestei ţări. Ieri, sau alaltăieri, Parlamentul a votat pentru monopolul Bisericii, asupra tuturor serviciilor sociale finanţate de la stat.

Adică, dacă până acum golea punga văduvei şi amărâţilor soartei, la care doar Dumnezeu mai era singura speranţă, acum va ciupi copios şi de la cei loviţi direct de soartă, adică persoanele cu dizabilităţi (persoanele cu handicap), bătrânii din aziluri, calicii cu ajutoare sociale, ce mai încolo încoace, toate formele de asistenţă socială a statului român, vor trece prin mâinile hulpave şi mereu apucătoare ale bisericii ortodoxe române.

Dacă mai rămâne ceva şi pentru nenorociţii României, mai rămâne, dacă nu, Dumnezeu cu mila…

Am ratat o afacere

De când am început, de voie, de nevoie, să gândesc absolut în fiecare zi, mai ales pe la chindie, observ cu mândrie cum uşor, dar sigur, încep să mă transform într-o personalitate complexă. Ce este aia? Vă spun eu ce e, ca să nu vă mai bateţi capul cu chestii din acelea, de neodarwinism aplicat.

O persoană complexă contemporană, este un individ lejer aiurit, căruia îi tropăie asurzitor prin cap trecutul, stă răbdător la coada prezentului, şi are viziuni palide despre viitor, pe care-l vede din ce în ce mai greu, prin ceaţa cea deasă, venită parcă de nici unde. Dar inconvenientul major al omului complex, este că asta nu-l ajută nici să uite, ceea ar fi fost musai de uitat, nici să prindă numărul norocos la Loto, nici să devină, chiar aşa dintr-odată, înţelept şi bisericos nevoie mare, crezând fără dubii în viaţa perfectă – cea de dincolo unde nu este întristare nici suspin, ci evident, viaţa cea fără de sfârşit.

Aşa că în mod normal, obosit de atâta complexitate, purtată glorios pe parcursul fiecărei jumătăţi de zi, să te laşi în voia politicii micului premier Boc, visând cum ai fi trăit tu dacă… cum te-ai fi putut îmbogăţi dacă… cum ai fi transformat tu lumea dacă…

Să ştiţi că degeaba omul complex gândeşte, este un specimen inofensiv, care de obicei rămâne doar cu un stoc supranormativ de nenorocite întrebări din acestea începute cu, dacă… Aşa că politicienii pot să-şi facă în voie mendrele. Uite de exemplu, eu aşa ca om complex, care simt uneori accese de pur capitalism cum îmi inundă gândurile, mă gândeam la o afacere ce părea sigură şi cu risc minim.

De exemplu, chestia cu azilurile pentru bătrâni, ar fi putut deveni o afacere grozavă, dacă m-aş fi gândit mai demult

la ea. Şi în lumea asta a noastră, nu este de ajuns să gândeşti, ci să te şi „mişti". Ehei, dacă aş fi cumpărat măcar la mâna a doua printr-un proiect fezabil, cu bani europeni, un asemenea lăcaş pentru bătrânii cu bani mulţi, dar singuri pe lume de prin Germania, Franţa, Olanda sau alte ţări civilizate.

Dar eu, fiind deja trecut cu arme şi bagaje în tabăra omului complex, n-am mişcat nimic, n-am dat nici din coadă pe lângă vreun PDL-ist ajuns la mălai, nici din urechi, cum ar da orice român ce-şi cunoaşte interesul, şi cum se poate el atinge, nici din coate… Şi uite că dintr-un foc, ministrul Cseke, îl ştiţi, udemeristu ăla care suge sângele poporului român suveran, (vorba lui conu' Iancu Caragiale), mi-a suflat afacerea gândită cu atâta trudă de mine, ca om complex.

Şi unde nu se-apucă, urmaşul acesta a lui Atilla să transforme bunătate de spitale, făcute de societatea socialistă prin toate ungherele ţării, în aziluri de bătrâni… Păi stimaţi capitalişti de aici, de colo, de dincolo şi de pretutindeni, nu vă daţi seama că Cseke ăsta, comite cu bună ştiinţă un atentat barbar, împotriva iniţiativei mele particulare?

Păi spune şi dumneata stimate cititor, care încă n-ai ajuns în stadiul de om complex, cum să concureze un azil privat, făcut cu trudă, fie chiar şi cu bani europeni, care după cum se ştie, sunt al naibii de atent număraţi şi contabilizaţi, cu aparatura medicală din spitale, cu personalul calificat, cu asistentele ălea, de li se ridică tensiunea bătrânilor până în pod, numai cât le vede halatul alb şi scurt până aproape de…

Dar nu am avut nici o şansă, afacerea a picat. Se opun ele sindicatele, hăulind pe diferite tonuri, dar nu cred că vor avea succes. Nu l-aţi văzut, cum se miră Bocul cel mic şi se întreabă patetic, ce să faci cu atâtea spitale bugetate de stat, pe cap de locuitor sănătos? Şi mai ales acum, când guvernul în

imensa-i înţelepciune şi înţelegere faţă de poporul român, a dat undă verde la vrăjitoare şi lecuitoare, să facă treaba medicului.

Cum să-ţi permiţi, de exemplu, luxul să-i dai celui din Negreşti-Vaslui, un spital? Să meargă individul, care a avut nesimţirea şi neobrăzarea să se îmbolnăvească, fără acordul organelor statului şi a primului ministru, la Vaslui, că tot e în drumul lui, dacă pleacă din ţară.

Unde mai pui că se preconizează, ca şi la Buzău să se modernizeze spitalul şi să se suplimenteze cu 20 de bucăţi numărul de paturi, şi ce mi ţi-i cei vreo 240 de kilometri de la Negreşti la Buzău, atunci când eşti bolnav şi coliva îţi hârcâie-n piept, e doar la o aruncătură de băţ…

Dar a contat mai mult un studiu, care cică ar fi constatat, că negreştenii sunt oameni sănătoşi la trup, (la minte nu contează), şi nu spital le trebuie lor, ci cât mai multe biserici, cârciumi cât cuprinde şi măcar un azil pentru bătrânii rămaşi singuri, după ce le-au plecat copiii după o pâine prin Italia, Spania, sau naiba mai ştie pe unde i-a dus nevoia.

Aşa că din studiu, a reieşit că este normal, până la urmă, să transformi spitalele în aziluri de bătrâni, mai ales că este o investiţie sigură. Au pensie mare, este primit la azil unde i se dă mâncare şi un pat de spital, pat unde va vegeta până dă colţu',dar în schimb, nu mai are grija banilor.

Funeriu, cică s-ar fi înverzit de invidie pe Cseke şi făcea mărunţel din buze, întrebând, de ce doar spitalele să fie desfiinţate, adică şcolile ce au? Copiii sunt puţini, abandonul şcolar e în floare, şi în definitiv, de ce să mai mănânce şcolile şi profesorii atâţia bani de la buget? Să fie şi ele transformate. În ce? În ce? Se mai studiază încă, dar fiţi siguri că inventivii de la PDL vor găsi soluţia necesară, pentru a închide şi robinetul acesta de cheltuieli de la buget.

Acum o să trec iar comutatorul pe gândire de om complex şi poate găsesc eu o soluţie.

Şi chiar dacă găsesc, nu vă temeţi, nu a mea, ci a lui Funeriu se aplică.

Luna şi noi

Se vorbit mult încă din antichitate despre Cuadratura cercului: cred că ştiţi precis despre ce este vorba, fiindcă eu observ că sunteţi inteligenţi, altfel nu aţi mai citi articolele astea ale mele. Cuadratura cercului, este procesul construirii, exclusiv cu rigla şi cu compasul, a unui pătrat care să aibă aria egală cu aria unui cerc.

Figuri mai erau şi grecii ăia antici. Deşi antici în toate manifestările lor, preponderent antice, găsiseră timp să rezolve problemele sociale, ale statului lor antic şi se distrau spărgându-şi capul cu probleme, precum, cuadratura cercului, dublarea cubului şi împărţirea în trei părţi egale a unui unghi.

Poate ziua antică, avea mai multe ore decât asta din ziua de azi, că altfel nu-mi pot explica fără dubii, cum un bărbos antic până în vârful urechilor sale antice, a avut timpul să facă cercetări aprofundate de geometrie, în condiţii antice, ba a şi scris o carte valabilă chiar şi în zilele noastre.

Se ştie că Geometria lui Euclid, (aprox. 325-265 î.e.n.), cuprinsă în celebra lucrare "Elementele", a constituit bazele predării geometriei, aproape fără modificări, până în secolul al XX-lea. Şi astăzi, geometria euclidiană, deţine o foarte importantă parte din predarea geometriei în şcoli, la peste 2000 de ani de la apariţie. De fapt, esenţa articolului meu de azi este, nu de a găsi o soluţie a problemei acesteia, ci de a vedea, ce tot se vântură prin media noastră despre luna de pe cer.

Dar eu, cum sunt un perfecţionist sadea, am trecut să studiez problema *ab ovo*, pentru a ajunge la o concluzie fermă. Şi de unde puteam porni mai lesne, decât de la vechea problemă antică. Hippocrate din Chios (470-410 î.e.n.), a reuşit să construiască un pătrat egal cu aria unei figuri geometrice numită "lună". Întrucât luna este o regiune mărginită de arcuri de cerc, Hippocrate (nu este vorba despre celebrul doctor antic), părea să se afle pe direcţia bună pentru rezolvarea cuadraturii cercului.

Acesta a reuşit să creeze pătrate, cu aria egală, cu trei tipuri de luni. Era matematicienilor, care au încercat această metodă a lunilor, se părea că s-a încheiat cu Leonhard Euler (1707-1783), care a mai găsit două tipuri de luni, pentru care s-au putut crea pătrate, cu aria egală; dar alte luni cu aceleaşi proprietăţi, nu au mai putut fi identificate.

Eu spun că numai se părea, fiindcă de un timp prin unele televiziuni din România, se vântură atâtea idei despre un anumit tip de lună, încât nu m-aş mira dacă la un moment dat cei de la Pro TV, sau de la Antena 1, nu vor anunţa descoperirea quadraturii cercului, ba chiar şi a cercului pătrat şi implicit a lunii pătrate.

Una din ştirile, ce promit să ţină capul de afiş în următoarea săptămână, este cea vizând aşa-numita Super Lună – un fenomen astral inedit, care cică ar putea avea efecte catastrofice. Concret, ni se spune că Luna va fi, pe data de 19 martie, la cea mai mică distanţă faţă de Pământ din ultimii 19 ani. Unii ar da din umeri, ei şi ce-i cu asta? Dar pornind de la acest eveniment banal, au şi apărut o serie de „specialişti" în tot felul de luni, de la luna nouă, până la Super Lună, care au început să prognozeze fel de fel de grozăvii, de la uragane şi cutremure, până la creşterea preţurilor şi prăbuşirea burselor (numai de Băsescu, nu au zis nimic, deşi problema rezolvării lui

definitive şi radicale, ar fi mai importantă pentru supravieţuirea noastră, decât rezolvarea quadraturii).

Febra „Super Lunii", a cuprins în ultimele zile, şi România, o serie de canale mediatice importante, răstălmăcind un articol publicat pe acest subiect de tabloidul britanic Daily Mail. Partea cea mai comică, este că ştirea, pe care atât jurnalistul de la Daily Mail, cât şi cei de la ProTV, Realitatea, Antena 1 ş.a. au luat-o de bună, este de fapt, o intoxicare mediatică, aşa cum ni se serveşte de obicei, ca să mai uităm de urcarea preţurilor şi golirea hoţească de către stat al buzunarelor.

Numai în ultimii 5 ani, Luna a fost de două ori la distanţe mai mici de noi, decât cea la care va fi la 19 martie. Articolul iniţial, publicat în Daily Mail, era scris tocmai pentru a lua în derâdere miturile legate de Super Moon, cum o numesc englezii. Spre deosebire de jurnaliştii tabloidului britanic, televiziunile şi ziarele, (presupus serioase), din România au redus la minim relatările ştiinţifice, amplificând, în acelaşi timp, mesajele de panică şi aberaţiile pseudo-ştiinţifice.

Un alt lucru fals, relatat de canalele de ştiri, a fost „ciclicitatea apariţiei Super Lunii – o dată la 19 ani". Aceasta este o altă pistă falsă. În ultimii 40 de ani, apropierea Lunii de Pământ a coincis cu momentul maxim de Lună nouă, în medie la 19-20 de ani. Dar anii 1951, 1952 şi 1953, au fost ani consecutivi în care aceste două evenimente lunare au coincis, fapt ce desfiinţează teoria. Un lucru pe care ProTV şi Antena 1 ni l-au dat drept sigur, a fost acela că Super Luna va provoca dezastre naturale, fiind invocate cutremurul petrecut în 2004 în Indonezia, respectiv ciclonul Tracy, ce a lovit Australia în 1974.

Prima problemă cu această teorie, este că în nici unul dintre aceste cazuri, apropierea Lunii nu a coincis cu fenomenul de Lună plină. Pe urmă, ambele dezastre s-au produs în condiţii

total opuse celor de Super Moon. Cutremurul din Indonezia a avut loc cu două săptămâni înainte de Super Lună, când corpul astral se afla la cea mai mare distanţă de Pământ din acel an, deci influenţa lui era cea mai scăzută posibil.

Iar între ciclonul Tracy şi Super Luna din 1974 au trecut mai mult de 11 luni, timp în care satelitul Terrei s-a apropiat şi s-a îndepărtat de Pământ de încă 12 ori. Pentru amatorii de coincidenţe bizare, atât cutremurul din Indonezia, cât şi ciclonul Tracy s-au petrecut de Crăciun. Totuşi nimeni, încă, nu legat aceste dezastre, de sărbătoarea naşterii Mântuitorului.

Este un subiect tabu, nu-i aşa? Ştirea din Daily Mail a fost preluată prompt de ProTV şi de Antena 1, care au reşapat-o într-un mesaj de panică. ProTV a titrat: „Super Luna ar putea provoca o catastrofă", în timp ce Antena 1 a dat ca sigure dezastrele, ştirea lor începând cu titlul: „Luna va declanşa cutremure, erupţii vulcanice şi schimbări climatice".

La rândul lor, pentru a da credibilitate poveştii, proteviştii au înlocuit pasajele din Daily Mail în care autorii teoriei bizare despre Super Lună erau etichetaţi „conspiraţionişti", „ţicniţi", sau „lunatici". În locul acestor termeni, ei au pus sintagma „unii specialişti"... Exact când erau pe punctul, să transforme super-tâmpeniile legate de Super Lună, în mari adevăruri ştiinţifice, „specialiştii" ProTV au dat voiniceşte cu bâta-n-baltă, declarând să ştie tot poporu' că orbita Lunii „nu este un cerc perfect, ci unul eliptic"!!!

De unde se vede, că nu mai este decât un pas ca „specialiştii" noştri invitaţi pe la OTV, ProTV, sau alte antene să declare că au descoperit, cercul triunghiular sau pătrat, ceea ce nu au reuşit alţii. De fapt ia să vedem ce este Super Luna? Termenul a fost introdus în cultura populară la mijlocul anilor '70. Vinovaţi au fost o serie de astrologi (atenţie, nu astronomi!), care au publicat articole, despre apropierea periodică a Lunii de

Pământ, respectiv implicaţiile pe care acest fapt le-ar avea asupra zodiacului.

Treptat, Super Luna a devenit, alături de spiritism şi de fenomenul OZN, unul din subiectele favorite ale adepţilor diverselor teorii ale conspiraţiei. Aceştia au scos fenomenul din zona astrologiei, găsind, în acelaşi timp, tot soiul de argumente, privind rolul Super Lunii în producerea cataclismelor.

Dar acum, m-am săturat şi eu de atâtea tâmpenii, aşa că voi trece la lucruri mai serioase. Voi lua o riglă şi-un compas, pentru a rezolva, odată pentru totdeauna, enigma euclidiană. Uraţi-mi succes!

Deci, pe mâine!

Creştere economică la Cucuieţii din Deal

Visam că România cea buimacă, îşi găsise liniştea, odată cu descoperirea soluţiilor de ieşire din buimăceală, şi în faţa mea, defila scris cu litere de aur, articolul de fond dintr-un important ziar independent, neguvernamental şi nepărtinitor.

Scria acolo: „România, va aprofunda multilateral reforma şi deschiderea către exterior, va acorda mai multă importanţă planificării generale, va stimula prefacerile sistemului economic şi va promova în mod activ şi în condiţii stabile reforma sistemului politic, a declarat premierul Emil Boc, la sesiunea anuală a Adunării Naţionale a Reprezentanţilor Poporului din Cucuieţii din Deal (ANRPCD), ale cărei lucrări se vor încheia pe 14 martie, adică azi, data din perete.

Şeful guvernului, a mai subliniat, că trebuie accelerată reforma şi în domeniul cultural şi social, în paralel cu perfecţionarea economiei socialiste de piaţă, extinderea

democraţiei socialiste şi asigurarea unei puternice dezvoltări ştiinţifice. România şi-a stabilit drept sarcină primordială, creşterea angajării forţei de muncă, astfel încât, în viitorii cinci ani, numărul angajaţilor din mediul urban să crească cu 45 milioane.

Tot în acelaşi orizont de timp, venitul pe cap de locuitor în mediul urban şi rural va cunoaşte o creştere anuală în medie de peste 7%, a declarat premierul. Ministerul Finanţelor va acţiona pentru a ţine sub control lărgirea decalajului de venituri între diferite pături sociale.

Măsurile vizează perceperea mai multor impozite, asupra celor cu venituri mari, dar şi creşterea salariilor lucrătorilor. Ministrul Construcţiilor şi Dezvoltării Durabile, Elena Udrea, a recunoscut, că procesul de urbanizare al ţării se confruntă cu problema distribuirii iraţionale a locuinţelor, motiv pentru care, în următorii ani se vor construi 36 de milioane de locuinţe sociale, destinate populaţiei cu venituri scăzute şi locuitorilor din fostele cartiere sărace.

Sesiunile anuale, ale forurilor legislativ şi consultativ din Cucuieţi, au fost amplu comentate şi-n presa internaţională, care a remarcat că autorităţile de la Bucureşti, îşi vor concentra eforturile pentru creşterea gradului de fericire a românilor. Agenţia Associated Press a comentat că, pentru ca locuitorii României să fie mai fericiţi, guvernul va face eforturi pentru frânarea inflaţiei şi crearea unui mod de dezvoltare economică durabilă.

Iar ziarul britanic The Daily Telegraph a subliniat, că asigurarea şi creşterea calităţii vieţii populaţiei, a devenit un important criteriu, pentru evaluarea muncii oficialilor români şi a devenit mai importantă, chiar decât mărirea ritmului creşterii economice." Doamne, mi-am zis, în sfârşit ne-ai pus mâna-n cap şi nouă amărâţilor de veacuri.

Îmi venea să ies afară, să-l caut pe Emil Boc, să-l felicit pentru munca titanică depusă şi să-l asigur că-l voi vota la viitoarele alegeri, eventual cu amândouă mâinile aşa cum este obiceiul la PDL. Dar ce păcat, deodată în această clipă de bucurie personală şi patriotic înălţătoare, apare nevastă-mea care mi-a sfărâmat visul în mii de ţăndări, când mi-a arătat sacoşa aproape goală, pe care cheltuise un important procent din pensia mea.

Am căscat şi eu ochii, am privit ca năucul în jur, realizând destul de greu, că de fapt că eu sunt tot în republica numită România buimacă, iar ceea ce visasem nu, era decât proiecţia în mintea mea zăpăcită de griji, a unui articol dintr-un ziar oarecare, ce vorbea despre China şi nicidecum despre amărâta ţară latină, de la coada lumii a treia.

Premierul, era premierul Chinei şi tot ce scria acolo era despre China, ţară care nu mai pridideşte să-i uimească, pe toţi cei care formează floarea cea vestită a capitalismului mondial. Cred că peste vreo douăzeci de ani, va veni timpul când comunismul chinez, va cumpăra la preţ de nimic rămăşiţele făloasei societăţi capitaliste, le va împăia şi le va pune într-un muzeu alături de bau-bau.

Nu-i aşa domnilor anticomunişti, că vă scurmă al dracului la ficaţi chestia aceasta? Eu v-o tot spun de o bună bucată de vreme, dar se vede că deocamdată, nu am audienţă prin zona voastră. În afară de tâmpiţii din 1989, care tot într-o hăulită, au dat jos socialismul, de atunci cine a mai dorit să ajungă aşa ca noi? V-o spun eu, nimeni.

Nici China, nici Vietnamul, nici Coreea de Nord, nici Cuba şi nici altele, care au un regim asemănător socialismului. De ce oare? Păi tocmai, că le-am fost noi, şi alte ţări de pe aici ca învăţătură de minte.

Şi pentru cei care nu au aflat încă, ar trebui scris la intrarea în ţară, cu litere uriaşe în toate limbile de circulaţie internaţională, inclusiv în chineză, un sfat demn de luat în seamă: „Cine va face ca noi, ca noi o s-o păţească!”

Căţeluş cu părul creţ

Spune şi dumneata, cum să nu crezi în semne? Eu cred cu tărie, că ar trebui să se înfiinţeze la nivel statal, un comitet specializat în interpretarea semnelor şi implicit cu avertizarea populaţiei, după ce acestea au fost descifrate.

Lipsa unui asemenea comitet pe lângă guvernul italian, aţi văzut, sau mai precis aţi citit şi dumneavoastră, în prestigiosul ziar românesc Libertatea, ce necaz a adus asupra primului cap, al primului ministru. Libertatea de azi titrează cu litere de-o şchioapă: „S-a confirmat! Berlusconi a făcut sex de 13 ori cu minora Ruby”.

Vedeţi cum apare ghinionul? Dacă omul avea prezenţa de spirit s-o facă de 12 ori, sau bărbăţia corespunzătoare să o „aranjeze” pe minora Ruby, de ce puţin 14 ori, nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar aşa, tocmai 13, numărul cu ghinion! Deci nu este de mirare că Berlusconi, cât o fi el de Berlusconi, a trebuit să apară în faţa justiţiei, pentru a repara, dacă se mai poate repara ceva din onoarea acestei minore, doar în urechi. Tot aşa şi japonezii, care prin 1945 au început să-şi pieptene părul de la dreapta spre stânga, ceea ce pentru un japonez este cel mai rău semn.

Şi ca urmare ghinionul lor nu a întârziat să apară, sub forma Unchiului Sam, cu bombardeaua nucleară pe care scria clar cele două adrese ale destinatarului: Hiroşima şi Nagasaki. I-a prăjit atunci, ca să se înveţe minte şi să-şi pieptene părul de

la stânga la dreapta, cum ordonă Consiliul Evreiesc de la New York, care nu permite nici unui fir de păr din lumea aceasta, să fie pieptănat altfel.

Pentru asta, au înfiinţat mai târziu şi unele organisme, specializate cu diriguirea pieptănării populaţiei, ca de exemplu FMI-ul. Au trecut anii, japonezii au uitat şi recent s-a descoperit că iar se pieptănau, ca prin 1945. Aşa nu se mai putea permite. „Poporul ales" a reclamat imediat asta la şeful cel mare, Doamne, Doamne, care cică i-a ales ca să conducă lumea, şi şeful acesta, ca să facă pe plac protejaţilor săi, a trimis pe nepusă masă, un întreg buchet de cutremure asupra nefericitei Japonii.

Şi ca învăţătura de minte să fie completă, le-a dat şi un potop aproape biblic, sub forma unui zid de apă ce a înaintat asupra uscatului, cât înălţimea unui bloc, zid căruia nefericiţii japonezi îi zic tsunami. La urmă artificiile, explozia unor reactoare nucleare, dintr-o uzină nucleară, de producere a anergiei electrice.

Auzind asta (ştire pe surse), românii au prins din zbor ocazia şi au mai construit douăzeci şi cinci de biserici, fiindcă au tras pe loc, una bucată concluzie logică, şi anume că pe noi Dumnezeu ne protejează, nu ne-a dat în coasta ţării un Ocean Pacific, nu a pus Japonia pe creasta Carpaţilor, că nu ne-a făcut japonezi, ceea ce înseamnă că lui Dumnezeu tare îi mai place de noi, pe când de japonezii aceea, cu ochii prea mici ca să vadă măreţia divinităţii, nici nu vrea să audă.

Deci cu voia Domnului, ceea ce s-a întâmplat în Japonia, la noi nu are cum să se întâmple, fiindcă Dumnezeu în ultima vreme , de când s-a pensionat de bătrâneţe, n-are altă treabă decât să ne ocrotească pe noi 24 de ore din 24 . Noi suntem doar România, ţara cu peste 20.000 de biserici, ţară pentru care

Dumnezeu cică are un plan special şi de aceea suntem privilegiaţi.

Doar aşa din când în când, spre atenţionare, ne mai dă cu câte un Boc, peste botul nostru curat românesc, bot care nu are de fel formă japoneză şi de aceea operaţiunea, pare, şi este suferitoare. Chiar dacă este intens, repetabilă. Poate de aceea, marele nostru poet de pe scara blocului, a compus chiar din capul lui propriu o poezie, pe care eu am propus s-o punem în ramă la avizierul din hol.

Se numeşte… vom vedea cum, că deocamdată comitetul de proprietari, nu a luat o hotărâre în acest sens, dar până în cel mult 15 zile va avea şi nume. O să v-o recit, aşa că vă rog să faceţi linişte.

Nu suntem japonezi.
Privim totul cu o dezinvoltură
demnă de invidiat.
Tratăm viaţa ca pe o mirare.
Suntem aici fiindcă aşa a vrut
Cineva, un Chip, o Fiinţă, o Energie,
o Închipuire de acolo, sau de dincolo de Univers.
Ne târâm.
Ne lăsăm minţiţi cu plăcere.
Preferăm să orbecăim izolat.
Realitatea a devenit pentru noi
o experienţă curioasă.
Suntem proprii noştri cobai.
Am ajuns să credem în disperare.
Ca în biblie,
Ne tragem seva din balta supravieţuirii.
Nu puterile ne-au părăsit,
ci încrederea, speranţele.
Ascultaţi,

Politicienii cum mişună
Ei sunt ca valurile.
Lovesc continuu.
Macină temelia naţiei.
De douăzeci de ani avem doar cutremure
de prostie şi nepăsare.
Şi sunt semne că va mai dura
O veşnicie şi trei sferturi…

Totuşi, în urma unui sondaj, s-a constat că 90% din locatarii scării noastre, nu au citit poezia aceasta, fiindcă ei constituie de fapt esenţa mămăligii româneşti sută la sută, care e mai interesată de sarmale, grătar si alcool cât încape, decât de situaţia economică halucinantă a majorităţii populaţiei, de aici din Grădina Carpatină a doamnei Udrea.

Nu-i doare nici în cot, de catastrofa nucleară din Japonia. Mulţi nici nu ştiu unde este ţara asta. Cât despre poezie, slabe speranţe să mai citească cineva ceva. România, cred că este singura ţară din lume, unde prima poezie pe care o învaţă copiii, este: Căţeluş cu păru'creţ/ Fură raţa din coteţ…

Nu-i aşa, că încă de mic românului i se strârneşte spiritul de a-şi însuşi ceva, ce nu-i aparţine? Poezia aceasta este cu bătaie lungă, o învaţă la creşă, sau la grădiniţă şi o aplică la maturitate. Acum vă las în pace, fiindcă asemenea unuia foarte englez de felul lui, pe care-l chema Lewis Carroll vreau să scriu şi eu pentru nepoţica mea o carte, pe care o voi numi în spirit curat românesc : „Alice în Ţara Minciunilor".

Va fi o carte generică pentru România. Nu credeţi?

Pierderea unei valori naţionale

Ne mândream pe vremuri, cu fabrici şi uzine, care erau răspândite până şi în cel mai mic orăşel din ţara aceasta, cu întreprinderi mari agricole, capabile la un moment dat să hrănească o Europă şi un sfert din Africa, cu complexe de creştere a animalelor, cum cred că numai în cele mai dezvoltate ţări se mai găsesc, cu păduri nesfârşite în care animalele de orice fel vieţuiau fără grija braconierilor, cu a şaptea flotă de transport a lumii şi a patra flotă de pescuit oceanic, cu… dar ce să mai vorbim acum când doar o vorbă ni se mai potriveşte: „Fosta-i lele când ai fost…".

Acum în timpurile acestea când hoţia la drumul mare a avuţiei naţionale, a cam început să diminueze, nu pe motiv că s-a redescoperit subit onestitatea, ci din acuta lipsă a obiectului muncii unui tâlhar, care se respectă, adică mai pe româneşte nu mai are ce tâlhări, decât poate, să-şi fure căciula proprie. Dar România, mai păstra un exponat de o mare valoare naţională, de care aflu acum, că s-a prăpădit şi acesta.

Acest exponat are şi o istorie interesantă, pe care merită să o consemneze cronicile naţiunii. Totul porneşte de la Vasili Ştefan, un hoţ cu acte de reţinere repetată în regulă, din Carcaliu, judeţul Tulcea, care mai mult a fost cunoscut sub porecla de Terente. Ceea ce-l recomanda cel mai bine, nu avea cum să treacă neobservat prin istoria amoroasă a ţării.

Avea el cică o recomandare, beton, de 22 de centimetri în stare flască. Se pare că în ciuda acestui fapt, iniţial, Terente a avut o viaţă amoroasă cât se poate de banală, alături de cele două soţii, Ustinia şi Arina. Nici una n-a ajuns prea bine, lângă omul care ar fi trebuit să le aducă fericirea. Prima a murit de ciumă, iar pe cea de-a doua a înjunghiat-o mortal Terente din gelozie.

Calendarul, arătând că nu erau decât anii 20' şi ceva, Terente nu a ajuns celebru din acest motiv, întrucât pe vremea ceea nu existau ştirile de la ora 17.00, (ştiţi dumneavoastră, necrologul de la ora cinci), ci puţin mai târziu, când, datorită unor înclinaţii native, Terente s-a hotărât, ca începând dintr-o vineri seara, să devină un haiduc de succes.

Cică şi-ar fi tatuat chiar şi o deviză pe membru, care să laude valenţele nepreţuite, ale respectivului organ. Dar pe atunci jandarmilor şi poliţiştilor nu li se luase încă 25 % din salariu, aşa că făcându-şi cu zel treaba, nu a fost decât o chestiune de timp până Terente a ajuns la pârnaie.

Aici intră în scenă Didina, o prostituată amorezată până peste cap, de cei 33 de centimetri de dragoste adevărată în erecţie, care după cum spun cronicile vremii l-a ajutat din toate poziţiile să evadeze, iar episodul a rămas chiar consemnat în folclorul muzical urban, preponderent bucureştean:

Terente şi Didina
Se plimbă cu maşina,
La orice cotitură
Îi dă un pumn în gură.
Didina s-a-necat,
Terente s-a-mpuşcat.

Cam abrupt, nelogic şi morbid, sfârşitul baladei, însă acesta s-a dovedit chiar neadevărat. Didina, doar naiba ştie ce a păţit, că istoria tace în continuare chitic, în ceea ce priveşte soarta ei, dar despre Terente se vorbeşte în continuare.

Într-un moment de plictiseală haiducească maximă fiind şi în criză de comenzi ferme, boierii fiind plecaţi pe Coasta de Azur, în 1924, Terente răpeşte două virgine, care ulterior prin toate tabloidele vremii au fost violate tandru şi la lumina serafică alunii, văzute dintre stufărişuri. Acestea îi ţin de urât vreo săptămână, în bârlogul lui din Bălţile Brăilei, după care le

dă drumul, fiindcă pe atunci nu apăruseră pe la noi filmele americane, care să arate cum se procedează în asemenea cazuri, şi anume că la final, fetele după metoda americană trebuiau, torturate, înjunghiate, spânzurate, jupuite şi arse cu foc.

Dar Terente a procedat româneşte şi se pare că în felul acesta a dat lovitura de imagine, pentru că după ce le eliberează, una dintre ele scrie o carte (sugestiv intitulată „În ghearele lui Terente"), în care descrie pe larg această experienţă. Şi chiar de pe atunci s-a văzut, că atunci când eşti posesorul unui penis colosal, nu trece mult până să afle toţi din jur.

Astfel, graţie ziariştilor vremii, povestea lui Terente ajunge cunoscută în Italia, Marea Britanie, Austria, Franţa şi Ungaria. Ofertele sexuale încep să curgă pe bandă rulantă, ca la balamuc, iar doamnele sfioase din familii bune în clipele lor de reverie, visează că fac amor cu Terente pe o plajă pustie, ca-n Codul Bunelor Maniere.

Ca şi în zilele noastre, comercianţii speculează pe loc momentul, iar Terente devine o marcă de ciorapi de damă, chiloţi şi pălării. De unde se vede că Terente a fost un demn precursor de-al lui Botezatu, dar care spre deosebire de Botezatu, a făcut sex numai cu femei.

Era normal ca în vremurile acelea, când Voiculescu nu inventase Antenele, care să-i asigure un contract baban de exclusivitate la Acces Direct, nici ProTV care să-i dea ocazia unei apariţii fulminante la Dansez pentru tine, haiducul Terente a început să gogească şi din nou, să se plictisească de moarte.

Aşa că doar absolut din plictiseală, a violat puţin, o coană preotească oarecare, fapt care cică a stârnit furia fanilor, sau mă rog, mai precis a fanelor. Plictisit de toate, purtându-şi mădularul pendulând aiurea, la fapt de seară, prin umbra pădurii, pe 4 iunie 1927, Ştefan Vasili este împuşcat mortal de către un jandarm oarecare. Un medic legist din acele vremuri

prelevează capul (!?!) şi penisul, care sunt trimise la Institutul Medico-Legal Mina Minovici.

Nu se ştie de ce i-au trimis şi capul, care de fapt, se pare că a fost pierdut imediat, dar cealaltă piesă rezistă timpului multă vreme. Doamnele suspină, Mina Minovici se cruceşte, iar penisul lui Terente, devine piesa de rezistenţă a Institutului Medico-Legal. Iată cum, graţie celor 33 de centimetri, Terente a devenit, cel mai cunoscut român interbelic de peste hotare.

Dar revoluţia din 1989 a stricat totul, până şi scula lui Terente, care nu a fost furată de nimeni. Cică prin anii 1996-1997, penisul încă mai exista, dar ţărăniştii de la putere, după ce mai multe tentative de a-l vinde odată cu Telecomunicaţiile României, au eşuat, l-au lăsat în cruntă părăsire.

Şi de data aceasta Terente, a murit chiar definitiv, ucis a doua oară de ţărănişti. Din cauza nepăsării şi conservării necorespunzătoare, piesa de muzeu s-a chircit iremediabil, pierzând consistent din lungime, şi nu a putut fi recondiţionată nici măcar de specialiştii germani în domeniu.

Astfel, penisul lui Terente, mândria noastră naţională, şi speranţa noastră, că prin compensare valorică, ne-am putea plăti datoria la FMI, s-a dus sulii de zestre.

De la Cain şi Abel citire

Mari şi felurite necazuri mai învăluie planeta aceasta, care până la proba contrarie, cică şi-ar menţine ferm rangul de a fi a treia planetă de la soare. Nu are clipă de linişte, săraca de ea. Nici nu se termină bine un cutremur, cu tot cortegiul său de replici, că hop la poartă apare un tsunami furios, de peste 10 metri înălţime, care dă buzna în casele oamenilor, fără măcar să sune la uşă.

Dar vă rog să mă credeţi, că în ultimele zile gândind şi eu la modul fatalist, ca orice vietate cu chip de om, care s-a născut pe meleaguri mioritice, după una sau două ţuici de Curseşti, tari ca ţuica de Turţ şi plăcute precum graiul lui Creangă, am ajuns pentru a nu ştiu câta oară la concluzia că nu cutremurele, nu valurile tsunami, nu inundaţiile, nu alunecările de pământ şi nici măcar meteoriţii, care lovesc periodic pământul, nu sunt cele mai catastrofale pericole pentru umanitate.

Pericolul major, îl constituie aşa numita naţiune americană, un amestec heteroclit de popoare mai ceva ca la Turnul Babel, dar care au ajuns ca să se comporte ca un imens apendice, a statului numit Israel şi să dea mari dureri de orice fel, umanităţii. Nu este ziar care să-l deschizi, ca să nu afli ce isprăvi a mai făcut, în ziua respectivă, armata americană.

De câteva zile, se pare că iar s-a umflat al naibii orzul, în americanii ăştia. Nenorocitul acela de negrotei, care doar dracul cel negru, din fundul iadului, ştie cum de a ajuns la şefia SUA, acum ţine morţiş să intre şi el în galeria marilor criminali americani, cu rang de preşedinte, începând de la Truman încoace, (Truman este acela care a autorizat lansarea bombelor nucleare asupra oraşelor Hiroşima şi Nagasaki).

Cum ajung la Casa Albă, preşedinţii SUA îşi fac imediat ochii roată, peste harta lumii să vadă ce mai este de atacat, ce mai este de bombardat, ce mai este de ucis, unde este locul cel mai propice de încercat noile bombe americane, care ţară are destul petrol, ca să merite efortul de a fi „democratizată" cu tunul.

Dacă Bush tatăl, care se consideră că avea ceva glagorie, dar avea inima pestriţă, a atacat Irakul şi Afganistanul, Bush Junior, godacul cel tâmpiţel, a dus atacul acestor două ţări spre cele mai înalte culmi ale genocidului. Saxofonistul preşedinte,

Clinton, (cred că nu l-aţi uitat, e vorba de cel cu şliţul veşnic descheiat), a atacat şi el Iugoslavia şi între două partide de sex folosind ca ajutor material un trabuc, a ucis ceva europeni care nu aveau altă vină, decât că n-au fugit suficient de repede din calea supersonicelor americane.

Tuciuriul acesta, cu glas gros ca al buhaiului de baltă, numit Obama, i s-a căşunat aşa deodată că spre binele petrolului american (?!?) ar fi necesar să ucidă şi el nişte libieni, ca să fie în ton cu ceilalţi, ce mama dracului, ori este preşedintele SUA, ori nu mai este? Păi s-ar fi putut să treacă mandatul său afroamerican, fără să fie consemnat în cărţile de istorie că a adus „libertatea" celor care n-o doreau, dar spre nefericirea lor, s-au născut pe un lac de petrol.

Dacă ai un asemenea nenoroc, cum ar fi de exemplu Libia, auzi de departe cum suspină americanii, să te „democratizeze" cu rachete şi bombe, iar pentru acest hatâr nu îţi cer decât să fie plătiţi cu petrol, pe gratis, până când lacul de petrol pe care stai dă semne de epuizare şi între timp, ei au şi găsit o altă ţară de „democratizat".

Şi tu românul, ca om onest stai ca nedumeritul în capul drumului, şi te întrebi, oare se va găsi cineva să oprească vreodată pe aceşti demenţi ai lumii, care sunt americanii? Şi chiar dacă eu aparţin unei naţiuni, prin definiţie fatalistă, totuşi un gând ascuns mă face să refuz să cred, că este posibil ca naţiunea aceasta criminală, să-şi bată joc de toţi oamenii planetei până la sfârşitul lumii, fără să-i ajungă şi pe ei scadenţa. Acest spectru curat apocaliptic, chiar că ar fi groaznic pentru omenire.

După cum li se iartă toate şi după cum le merge, mai că îţi vine să crezi, că l-or fi mituit cu ceva dolari chiar şi pe Dumnezeu, nu ca să-i ajute, fiindcă de ajutat îi ajută din greu dracul, dar El să-şi găsească altă treabă, de exemplu să se uite în

altă parte, iar dacă este vorba de vreo pedeapsă divină, s-o dea altcuiva, ca de exemplu Japoniei, sau eventual, României.

Cine mai ştie, dacă nu şi acolo „sus", mita nu o fi ca şi pe pământ? Şi unde mai pui, că n-au nici un fel de DNA prin zonă, şi chiar dacă ar fi, tot Şeful cel mare ar fi la comandă. Mita se pare că „merge" şi dă rezultate în înalturi, de pe timpul lui Cain şi Abel. Vă amintiţi că dacă sărmanul Cain I-a adus ca jertfă dovleci şi spanac, Domnul a cârnit din nas şi a privit apoi cu mare încântare cu nările fremătând, spre friptura de ied, abia luată de pe grătar, adusă de Abel ca jertfă.

Că asta a dus la prima crimă din istoria omenirii, se pare că vina a fost Lui, cu toate că apoi pentru a drege busuiocul, l-a expulzat pe Cain undeva, pe unde înţărcase mutul iapa. Aşa am călătorit noi prin timp şi ajuns până în zilele noastre cu Cain şi Abel în sânge. Se pare că alde Cain s-au cuibărit peste ocean şi de acolo ucide mai ceva ca în Biblie.

Nu ai decât să te vaieţi ca orice năpăstuit, dar este tare greu să te pui cu jidanii îmbrăcaţi în piei americane, Made in SUA. Aceştia nu glumesc. Ucid!

Pariu cu Necuratul

Dumnezeu când se plictiseşte, o mai face şi el niţel pe-a şeful jucător şi neavând, săracul, la domiciliu jocuri pe calculator, se joacă pedepsind în direct oamenii cu câte un tsunami, cu ceva cutremure la pachet, cu câte un război de „democratizare", sau şi mai crunt, dându-le pe cap câte unul de alde Băsescu, completat cu Boc-ul din dotare.

În ceea ce priveşte războaiele, după al doilea război mondial, Ăl de sus şi-a pierdut titlul de jupân absolut, titlu adjudecat fără concurenţă, de jidovimea mondială, care ca popor ales a lui Dumnezeu l-a scutit pe acesta, (ce grijă faţă de

babacu'!) să mai hotărască El, personal, pe care popor să-l bombardeze, sau la care să-i dea cu foc şi pucioasă în cap ca la Sodoma şi Gomora.

Asta se stabileşte acum, nu în ceruri, ci mult mai jos, în Consiliul Evreiesc al Israelului cu capitala la New York, în clădirea ONU, pe care au luat-o complet în folosinţă proprie. Apoi cu Dumnezeu, plus Rezoluţia ONU în frunte, trec la ucis. Scriu acum aceste rânduri, când undeva deasupra unei ţări paşnice numită Libia, s-a dezlănţuit infernul bombelor şi rachetelor americane.

De azi dimineaţă, exploziile uneltelor morţii Made in USA, sfârtecă oameni nevinovaţi, care au doar vina de a se fi născut într-o zonă cu mult petrol, materie atât de râvnită de americani. Şi ca să nu bată chiar la ochi, americanii au mai luat şi pe alţi ciraci, care cică s-au unit într-o coaliţie a „eliberării" poporului libian, de sub jugul dictatorial şi, pentru că paşnic ar fi fost prea plicticos, anost şi fără haz, dau cu bombe şi lansează rachete tot într-o veselie. Sau într-o prostie, tot una-i.

Este adevărat că în acest mod, mor o grămadă de oameni nevinovaţi, dar cui îi pasă, sunt doar nişte simpli libieni, care oricum cică simţeau imperios nevoia, că ar trebui să le fie băgată direct cu racheta, în capul lor preponderent libian, democraţia de tip american. Şi în acest caz, nu-i aşa domnilor veşnic pupători în fundul păros şi puturos american, că orice tip de acţiune este o binecuvântare?

Ehei domnilor, care staţi şi vă holbaţi la televizor, nici nu aveţi idee ce bătaie lungă au acţiunile jidăneşti din ultimele luni. Aşa că vă rog, urechile la mine şi atenţia mărită. Prima dată a fost necesară provocarea revoltelor. Aceasta se face în mai multe moduri şi anume:

1. Acţiuni de protest la ambasade (cum au fost împotriva Chinei pentru Autonomie în Tibet şi susţinerea lui

Dalai Lama), împotriva ţărilor sau guvernelor ŢINTĂ, se folosesc jidanii de la B'nai B'rith şi Opus Dei (un fel de Vatican de la ONU), presa şi propaganda sionistă CNN (Christiane Amanpour), BBC, Radio Europa Liberă şi altele, şi condamnă guvernul ţării respective, punându-le în cârcă tot ce le trece prin cap, corupţie, sărăcie, foamete, voturi furate, uciderea copiilor nevinovaţi, sau orice altceva, pentru a justifica ulterior intervenţia militară ONU. Rezoluţia ONU, este necesară şi justificativă de atac militar, ca la o adică, să nu fie acuzaţi pentru crime de război.

2. Proteste de stradă în ţările ŢINTĂ, (cum au fost în România, Iugoslavia, Egipt, Libia, Tunisia şi altele), cu ajutorul spionilor lor, sau mai nou pentru România, cu dizidenţi – Dumitru Mazilu, Silviu Brucan-Romania, El Baradei - Egipt, ori renegaţi ai statelor ŢINTĂ pregătiţi militar în numeroase ţări din occident (de exemplu Ungaria care a pregătit militar refugiaţi români şi maghiari să atace România în 1989), sprijiniţi de ambasadele străine, (în România, Olanda a fost cea mai activă), acreditate în ţările ŢINTĂ, ambasade care sunt adevărate unităţi militare pe teren inamic şi de propaganda sionistă, CNN -Christine Amanpour în decembrie 1989 filma în galeriile subterane al Bucurestiului, BBC, Radio Europa Liberă şi altele au dat semnalul începerii atacului cu sticle incendiare.

3. Vin trupele militare străine, îmbrăcaţi în civil ori în uniforme militare ale ţărilor ŢINTĂ, cu arme cu lunetă şi cartuşe vidia tip NATO (cazul copiilor cu lumânări în mâini ucişi pe treptele catedralei de la Timişoara, mai recent în Tunisia - militari suedezi îmbrăcaţi în civil au fost prinşi în direct, de presă, când trăgeau la întâmplare în oamenii de pe stradă pentru a aţâţa mânia populaţiei) şi încep să ucidă cetăţeni nevinovaţi (aşa, au fabricat în Iran în 2009 -Ingerul

Iranian), tipi din aceştia care participă la proteste, pentru a creşte presiunea populaţiei asupra guvernelor respective.

4. Dacă guvernul ŢINTĂ nu pleacă, ONU, prin intermediul NATO, bombardează ţara ŢINTĂ (vezi Iugoslavia şi acum Libia), până îşi ating scopul planificat, adică să pună mâna prin interpuşi pe instituţiile statului ŢINTĂ şi de acolo să jefuiască, să distrugă, să extermine cetăţenii ţărilor ŢINTĂ care eventual să-şi ia lumea-n cap, condamnarea conducătorilor statelor ŢINTĂ şi confiscarea averilor sau conturilor (se zice că Mubarak avea 70 de miliarde de euro), tezaurului ţărilor ŢINTĂ (România peste 200 de tone de AUR, Irak 2000 tone de AUR) şi a resurselor energetice naturale, dezmembrarea ţărilor ŢINTĂ, în alte state mai mici (vezi, Iugoslavia şi înfiinţarea statului Kosovo, urmează România cu înfiinţarea Republicii Transilvania şi Ţinutul autonom Secuiesc), iar în final după secătuirea resurselor ţărilor ŢINTĂ, urmează în mod firesc înrobirea lor definitivă pe termen nedefinit cu ajutorul FMI şi Banca Mondială.

V-am dat până aici, doar câteva din metodele parşive, folosite de evreimea mondială, pentru acapararea lumii dar vă promisesem, să vă spun ceva despre adevărata faţă a revoltelor care se întâmplă acum în lumea arabă.

Deşi pare un paradox, această revoltă este stârnită şi aţâţată continuu de evrei care sunt de fapt duşmanii declaraţi ai arabilor. Valul revoltelor (cică populare) loveşte pe rând Tunisia, Algeria, Egiptul Yemenul şi Libia. Se zice că de vină ar fi corupţia endemică şi creşterea galopantă a preţului alimentelor.

Revolta „de iasomie" , va duce probabil la crearea unui bloc compact musulman şi extinderea fundamentalismului musulman în această zonă strategică, chiar vitală a lumii. Crearea acestui bloc musulman fundamentalist, este dorinţa

secretă a SUA, care încearcă să îşi revină din recesiunea economică, prin crearea unui nou inamic. Lipsa inamicilor face ca în SUA să stagneze industria de armament, care este pe primul loc în economia SUA, ceea ce duce la pierderi imense.

Orice om ucis pe glob de un glonţ, sau o rachetă americană, înseamnă câţiva dolari în plus în puşculiţa unchiului Sam. Cât timp lumea va fi în război, SUA şi implicit evreii, vor huzuri de pe urma cadavrelor, cu condiţia ca să nu fie ale lor. Acum se ştie, că după marea criză din 1929-1933 pentru a se redresa economic, SUA împreună cu Anglia au împins lumea spre al doilea război mondial.

Cele mai noi declasificări din arhivele militare englezeşti, arată fără echivoc, că Winston Churchill a încurajat Germania să atace URSS şi să ocupe Europa de est. Statele Unite şi Anglia, la conferinţa de la Yalta, au creat blocul comunist prin delimitarea sferelor de influenţă. Acest lucru a dus ulterior la crearea NATO, a pactului de la Varşovia, a cursei înarmărilor, şi ca urmare au produs dezvoltarea economică a SUA şi Occidentului.

Deci se vede clar, că pentru SUA exportul de moart,e care este pe primul loc în economia statală, aduce prosperitatea cioclilor de peste ocean. Important, chiar vital pentru ei, este ca niciodată să nu fie pace sub soare. Dacă este pace, li se blegesc veniturile. Şi atunci fac pe dracu-n patru, să aprindă flacăra unui nou război pe undeva.

Iar Dumnezeu, pariază la un pahar de ambrozie cu Necuratul, pe rezultatul războiului…

C-aşa-i românul când se plictiseşte

Americanii au bombe şi bombardează, libienii au petrol şi de aceea iau bombe în cap, iar românii… păi, românii au talent. Au talent, sau fac talente la orice. C-aşa-i românul când se plictiseşte. Cred că alte popoare, ar sta cu anii să clocească o reclamaţie către OPC, cu mai mult haz decât un român care este talentos prin definiţie fiind român, ca şi stejarul când înmugureşte. Un caz este cel al unui buzoian, care a venit la OPC Buzău cu o găină, pe care tocmai o cumpărase de la piaţă.

Să nu credeţi că s-a plâns că a fost jecmănit la preţ, sau că în loc de găină i s-a vândut un ornitorinc, ci aproape cu lacrimi în ochi, bărbatul le-a povestit inspectorilor că pasărea, este foarte tristă şi că el nu găseşte de unul singur vreo explicaţie pentru starea ei.

Bineînţeles, că inspectorii de la OPC Buzău sunt inteligenţi, cu un coeficient al minţii, destul de confortabil pentru a-şi da seama că găina, avea picioarele bine legate cu o sfoară, aşa cum se întâmplă de obicei în pieţe, şi de aceea o cuprinsese o tristeţe grea, apăsătoare şi dătătoare de gânduri negre noului său stăpân. După ce i-a fost tăiată sfoara, pasărea şi-a revenit instantaneu.

Asemenea şi veselia stăpânului. Straşnici specialişti mai sunt la OPC Buzău, veţi zice, dar iată că presa consemnează un caz în care a trebuit să-şi decline cumva competenţa. Este vorba de reclamaţia unui buzoian care a sesizat plin de năduf calitatea proastă a unui prezervativ care s-a spart în exerciţiul funcţiunii.

Este normal, că mai mulţi inspectori ai susnumitului oficiu ar fi trebuit să verifice pe teren calitatea produsului respectiv şi mai ales trebuia să fie verificat la faţa locului, în timpul folosirii, stabilindu-se, dacă a fost folosit conform indicaţiilor de pe ambalaj şi dacă nu s-a suprasolicitat produsul

în timpul acţiunii, mişcările prea bruşte, sau prea energice, putând duce la deteriorarea unui asemenea produs gingaş care în principiu este de unică folosinţă.

Nu se ştie, cum au verificat inspectorii acest lucru, dar a trebuit totuşi să formuleze o concluzie, în care se scrie negru pe alb, că reclamaţia nu a fost întemeiată, iar deteriorarea produsului s-a datorat în exclusivitate, modului cum reclamantul a ştiut să-şi însuşească instrucţiunile de utilizare şi mai ales cum l-a exploatat. Tot la Buzău a fost înregistrată o reclamaţie care seamănă cu cazul lui Geoană , preşedintele de-o noapte prăjit apoi la foc mic şi palid, cu flacără violetă.

Este vorba de sesizarea unei femei care a venit într-un suflet la sediul instituţiei şi le-a spus inspectorilor că a fost atacată info-energetic, în momentul în care a intrat într-un magazin cu bijuterii, de unde a vrut să cumpere o cruciuliţă din aur. Gândiţi-vă, ce ghinion pe ea, să fie atacată în aşa hal cu ditamai sistemul info-energetic, chiar când voia să cumpere un obiect cu conotaţii divine!

La Harghita de exemplu a fost înregistrată o sesizare a unei femei precum că distanţa era prea mare între hotel şi plajă, faţă de când luase ea în vacanţă, bilet la mare. Nu a specificat cu claritate, care distanţă era mai mare, de la hotel până la plajă sau de la plajă până la hotel şi de aceea inspectorii nu au putut să ia în consideraţie reclamaţia. Deci, se pare că şi maghiarii de la Harghita, s-au molipsit de la talentele românilor.

Astfel o altă femeie a reclamat că, după ce consumă apă de la robinetul din locuinţa sa, devine incapabilă sa frâneze (!!!) în timp ce îşi conduce maşina. "In cererea depusă, doamna ne-a solicitat să verificăm apa potabilă de la robinet, susţinând că aceasta are un efect special după ce este consumată, care se manifestă prin faptul, că o împiedică să frâneze în timpul conducerii autovehiculului", a spus inspectorul Kolcsar.

O doamnă de 50 de ani a reclamat faptul că cineva îi face vrăjitorii de 30 de ani încoace. „Curios este că femeia a fost direcţionată către noi de cei de la Poliţie", spune liderul OPC Timiş. Şmecheri ăia de la Poliţie, după ce i-a bătut 30 de ani la cap pe ei, au trimis femeia să-i mai bată 30 de ani la cap şi pe cei de la OPC.

Deci iată că şi pe alte meleaguri se manifestă talente asemănătoare. Tot la OPC Timiş a fost reclamat şi un căţel, care dă semne de javră ordinară, (nu vă speriaţi nu este vorba aici de Băsescu), şi nu respectă casa stăpânilor săi. „Căţelul meu nu poate fi dresat, îşi face nevoile prin toată casa"se spune în reclamaţie.

Un alt timişean şi-a vărsat şi el of-ul, la oficiul cu pricina unde s-a plâns că pisicuţa pe care a cumpărat-o, este apatică şi nu se joacă, o persoană a reclamat că în apartamentul vecin locuiesc satanişti (şi atât), iar o femeie a reclamat că o vecină îi îmbată soţul, iar acesta cu trăscăul în cap şi cu vecina în inimă, se întoarce acasă şi o ia la tăbăcit seară de seară. Nu ştiu de ce a reclamat la OPC, când se pare că toate bătăile aplicate, au fost de cea mai bună calitate, loviturile au fost date profesional, iar vânătăile au fost pregnante şi persistente, de la o şedinţă de cotonogeală, la alta.

Lucrurile pot deveni bizare uneori, dacă îţi arunci ochii spre suceveni, care nu se lasă mai prejos. De exemplu, o femeie a reclamat că găseşte pe aragaz mâncare gătită, deşi locuieşte singură, (mulţi, în asemenea vremuri de criză, dacă ar găsi acasă mâncarea gata gătită, nu ar reclama, ci s-ar ruga la Dumnezeu ca minunea să continue).

Au fost suceveni, care au reclamat, că la o firmă de pompe funebre au fost prestate servicii de către personal necalificat, (aşa le trebuie cioclilor, să fie reclamaţi şi chiar

amendaţi, că nu şi-au luat licenţa necesară unei asemenea funcţii de mare răspundere).

Nu se poate trece cu vederea şi cazuri serioase, ca acela de la Botoşani, când un bărbat a reclamat la Oficiul Judeţean pentru Protecţia Consumatorilor un indicator rutier. Omul s-a supărat foc după ce (hâc!) s-a lovit (hâc!) cu capul de stâlpul din metal care susţinea indicatorul. Victima susţine că indicatorul rutier este amplasat greşit şi musai să fie mutat. Iute la mânie, aşa s-a dovedit a fi un cumpărător din Bistriţa.

Bistriţeanul, a depus o reclamaţie la Oficiul Judeţean pentru Protecţia Consumatorilor, nemulţumit că ardeiul cumpărat dintr-un magazin nu era suficient de iute, pentru gustul lui. Tot la cel oficiu a fost depusă o reclamaţie de către o femeie, că a luat pastile de slăbire şi s-a îngrăşat cinci kilograme. Probabil ca să se ducă mai uşor pe gât, pastilele de slăbit le-a îndesat cu ceafă de porc şi cârnaţi cu bere. Deci trăiască românul cu talent.

Bani şi noroc nu prea are, dar talent, berechet.

Siktir, dobre ciolovec!

Azi ruşii s-au coalizat contra mea. Cine ştie ce li s-a părut lor, că aş fi ori mai şmecher, ori mai prost, că s-au dat la beregata mea românească, fără să ţină seama că eu sunt spre deosebire de ei, din neam curat de mămăligari, consecvenţi din tată în fiu.

Fiind conştienţi dumnealor, că borşul fie el de fasole, sau de potroace, etimologic, tot de la ei ni se trage, au pus la cale un plan perfid, (cu mult mai perfid decât al văcarilor americani, care între reprizele de păşunat, mai conduc câte un F16 pentru a bombarda nişte amărâţi de arabi), de a mă face să mă iau cu mâinile de cap.

Staţi, să-mi şterg niţel of-ul întipărit dureros pe figura mea greu încercată pe ziua de azi, şi să povestesc pe îndelete ce s-a întâmplat, cum de s-au dat ruşii la mine. Să nu creţi că au folosit renumitul Kalaşnikov, sau un tanc T72. Şi nici măcar flacăra violetă! Nuuu.

Astea nu au succes, la o cuirasă precum a mea, ci au folosit atacul mişelesc pe filieră informatică. Aveam nevoie de un program de arhivare numit Winrar, care să fie suficient de recent dat în folosinţă, pentru a funcţiona şi pe sistemul de operare Windows 7, pe care-l am şi pe leptop şi pe calculatorul fix. Aveam nevoie de program, dar mult mai mare anevoie aveam în cazul acesta, de nişte verzişori ca să-l plătesc.

Aşa că aflându-mă în starea aceasta gravă de penurie, suprapusă la sărăcie (vorba lui Vanghelie literatul) mi-am zis că n-ar fi rău, să-mi amintesc urgent că de fapt eu sunt român şi deci în calitate de român trăitor în România, ar fi o jignire pentru alde Bill Gattes să-i cumpăr programul.

Orice român, care-şi respectă măcar cât de cât statutul său de român, fură programele, folosind un termen parcă un pic mai eufemistic, cică le piratează, care până la urmă tot hoţie este. La piraterie de programe, pe plan mondial se află ruşii, aşa că eu, cunoscând din start că balta are peşte din belşug, am aruncat undiţa în apele ruseşti. S-au prins urgent vreo zece variante de winrar, care de care mai ochioase şi care păreau elegant piratate.

Am instalat unul pe calculatorul fix, l-am verificat, funcţiona brici, aşa că am trecut şi l-am instalat şi pe leptop. Eram bucuros că găsisem Winrar 4, de ultimă generaţie gata crăckuit şi tocmai îi lăudam pe ruşi, că bine se mai descurcă la chestiile astea nasoale.

Dar ca de obicei, ruşii nu s-au dezminţit nici de data asta. Odată cu minunăţia ceea de Winrar de ultimă generaţie,

mi-au plasat, aşa cu iuţeală de mână şi nebăgare de seamă, un virus de toată frumuseţea, care mi-a terminat toate procesele de sistem şi în loc de Windows, după câteva ore, aveam doar un ecran negru ca moartea.

Şi unde mai pui, că nici antivirusul habar nu avea ce s-a întâmplat. Dar de fapt asta este altă poveste. Chiar şi subsemnatul, poate face oricând un program din acesta, tip virus, care să dea grele bătăi de cap ciolovecilor şi nici un antivirus cunoscut, să nu zică nici hâr. Numai că nu-mi bat capul cu aşa ceva. Deci am luat-o în barbă scurt şi convingător, la modul rusesc, fost şi viitor sovietic.

La o treabă din aceasta, aşa de profesional făcută, nu mai ai ce face. Doar să faci mărunţel din buze şi să treci la treabă, instalând toate programele, pe cele două calculatoare. Asta fac şi acum. Vă rog să fiţi măcar o clipă alături de mine şi hai să-i înjurăm în cor pe ruşii aceştia, care au început să se comporte aproape ca americanii, care oricum sunt cu măgăria cu mult înaintea lor.

Dar mare păcat că s-a zis cu vechiul: Dobre ciolovec!

Dacă baba avea măcar un …

Ce tânără şi frumoasă mai era România prin anii 1970-1980! Plesnea de sănătate şi duduia pământul pe unde călca, înflorind în urmă tot felul de flori frumoase şi folositoare poporului acesta, care nu mai văzuse aşa ceva şi tare ar fi vrut să nu mai vadă, fiindcă altul îi era obiceiul. Vechiul obicei era să stea doar cu nasul în mocirlă şi boierii să le dea la gioale când aveau chef.

Cu o floare, în păru-i blond şi feeric reuşise să-i seducă pe mulţi dintre cei care stăpâneau peste întinse mări şi ţări

apusene. Şi uite aşa, un Nixon cât a fost el de preşedinte al SUA a venit ca să mănânce direct la faţa locului, nişte sărmăluţe şi un mic, bine tăvălit prin muştar.

Ditamai regina Angliei, şi-a lăsat deoparte aerele ei de englezoaică sadea, şi cu cea mai mare deferenţă i-a plimbat pe alde Ceauşescu prin toată Londra aia capitalistă, cu caleaşca regală, ceea ce la foarte puţini şefi de state din lumea aceasta, le-a fost dat să aibă parte de o asemenea cinste.

Dar vorba ceea „Fosta-i lele, când ai fost" că după o operaţie reuşită, de extirpare a lui Ceauşescu, operaţie dispusă şi plătită de Occident şi adusă la îndeplinire de infantilul popor carpatin, fata cea mândră a început să decadă, să ologească şi să îmbătrânească în ritm galopant. Ce rău a mai ajuns săraca în zilele noastre! Hulită şi înghiontită, violată de toţi golanii lumii, rămasă fără dinţi şi cu păr doar în urechi şi în nas, molfăie pe furiş, la diferite intervale, câte o halcă aruncată în scârbă de FMI, halcă, pe care hoitarii banilor, o numesc tranşă de împrumut, ca să pară că este ceva de natură mai omenească.

Stând ea, aşa ca de obicei, la capra podului dinspre Occident, iată că deodată dinspre Franţa cea de o vreme intens sarkozystă, se aude sunetul tobelor de război. Băteau în tobe nu numai francezii ci şi britanicii, başca americanii care de altfel bat în draci toba războiului zi şi noapte de la invadarea Coreii din anii '50 încoace. Deodată baba noastră, România, asemenea armăsarului de război, care ajuns gloabă pe moarte, aude fanfara regimentului anunţând parada, a ridicat semeţ capul, adulmecând în aer chemarea la luptă.

Dar problemele de a merge la război, au apărut imediat pentru baba noastră. A descoperit că-i lipseşte chiar şi minimul necesar pentru a merge la război adică ştiţi şi dumneavoastră vorba „Dacă baba avea măcar un … , ar fi mers şi la război." Adică ar fi trebuit, să aibă măcar un exemplar din bijuteriile pe

care bărbaţii adevăraţi, care merg la război, le au în dublu exemplar.

De asta, şi-a dat cică imediat seama, un fiu isteţ al naţiunii, unul Băsescu, tip parşiv şi ilar care ştie precis câte „bijuterii" au bărbaţii, unde sunt situate şi peste care din distracţie mai dă câte un şut atunci când îi vine cheful. Dar mireasa cea nesatisfăcută, cu numele de Antonescu, mireasă lejer îmbătrânită şi hârşită ca dracu prin toate cotloanele politicii, ţipa ca apucata că baba trebuie să meargă neapărat la război, fiindcă de când Marea Britanie i-a implantat babei pe post de bijuterie bărbătească, o fregată, are dreptul şi obligaţia morală(???) să meargă la război.

Deci ca să-i facă pe plac zănaticei mirese, CSAT a hotărât: România participă la războiul cu libienii folosind fregata. Fregata cu pricina, un fel de copaie plutitoare aruncată de britanici la fier vechi, şi cumpărată de români la preţ de lux, numită acum Regele Ferdinand, nu este echipată pentru a face faţă unei misiuni de luptă în teatrul de operaţiuni.

Din cauza deficienţelor, de dotare militară de luptă - nu are un sistem de rachete navale, ci doar un tun mic care face mai mult Bum! decât pagube şi un sistem de lansatoare de torpile tip 1942, ea va putea fi folosită cel mult pentru blocada navelor civile complet neînarmate, tăindu-le probabil calea. Păcat că războiul acesta cu libienii, a început aşa intempestiv şi dintr-o dată (vorba lui Gligore!) fără ca românii să aibă timp să monteze arme moderne pe fregata lor, arme cum ar fi:

- Aruncătoare de smoală, apă clocotită şi ulei de rapiţă nerafinat, arme de mare precizie fiind dotate cu sistem de ochire PML5 (Praştie Modernizată cu Laser model 5).

- Una grupă de 107 măciucari înarmaţi cu ghioage ghintuite, model SM1475 (Ştefan cel Mare 1475, bătălia de la Vaslui).

- Un nou sistem de luptă antisubmarin pe bază de mănuşi de box marca Doroftei 43 (aşa ca să rimeze).

- Un pluton de 21 de marinari care ştiu să înjure meşteşugit în limba arabă. Aceştia vor constitui baza luptei împotriva libienilor, care după câte s-a observat, sunt foarte simţitori la înjurăturile de mamă şi de Profet. Dacă-i înjuri cum trebuie şi tu eşti pe puntea unei fregate de nu pot să te ajungă, de necaz îşi bagă singuri unghia-n gât şi adio libian în viaţă. Metodă brevetat românească!

- Redenumirea ofiţerilor navei, drept lasere de mare precizie şi dotarea lor cu ochelari pentru văzut departe.

- Montarea unui cârlig performant în partea din faţă a navei şi unul în partea din spate pentru folosirea unei şufe de remorcare de ultimă generaţie, astfel încît Fregata Ferdinand să poată fi dusă spre teatrul de război de un trauler de pescuit ce se va duce apoi în treaba lui în Atlanticul de Nord, iar la cârligul din spate se va ataşa o şufă suficient de lungă pentru tragerea fregatei spre portul Constanţa la terminarea luptelor.

Specialiştii români în marinărie, în frunte cu marinarul şef de la Cotroceni sunt convinşi că a noastră va fi izbânda fiindcă fregata noastră Regele Ferdinand este în măsură să facă la propriu valuri prin Mediterana de cum nu s-au mai văzut.

Va face numai valuri fiindcă în materie de luptă este perfect antrenată să facă un straşnic fâs.

Amintiri din sufragerie

Nu ştiu alţii cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul trăirii mele, la casa mea de la bloc, la ecranul televizorului, pe care apărea de mai multe ori pe săptămână, un prichindel de prim ministru, de parcă-l legase mama lui cu şfară, de mureau ţaţele blestemând pre dânsul, la cum se juca el cu legile ţării, de-a mijoarca, la bugetul ţării cel prea jumulit şi la alte şi alte nebunii, făcute de infantilii aflaţi la guvernare, parcă simt mereu, cum saliva se saltă în vârful limbii într-o flegmă consistentă.

Doamne, frumos era înaintea venirii lui la cârma ţării, când fraţii şi surorile, îmi erau cât de cât bănoşi, şi casa ne era îndestulată, iar copiii şi copilele megieşilor erau de-a pururea în petrecere cu noi, şi toate îmi mergeau după plac! Şi eu eram vesel, ca vremea cea bună şi şturlubatic şi copilăros, ca vântul de primăvară şi fiecare om avea rezervorul plin de benzină şi salariul întreg.

Ehei, după ce a apărut prichindelul, totul s-a dus de râpă, a dat strechea în preţuri şi în loc de bani, ne-am umplut de râia sărăciei, mai ceva decât de la caprele mătuşii Mărioara. Toţi se plângeau că nu-l mai suportă şi că ar vrea să-l scoatem naibii odată de pe ecranul televizoarelor, precum scoteam cândva mâţele de prin ocniţe şi cotruţă şi le flocăiam şi le şmotream, de le mergea colbul.

Dragilor, eu spre deosebire de marele Creangă, doar cam atâtea amintiri de prin sufrageria proprie aş avea de pus, aici pe hârtie. Sper că vor citi şi Neluţu Ioan Botiş, şi Valerian Vreme, şi Gheorghe Ialomiţianu, şi alţi demnitari din aceştia, actuali şi viitori, făcuţi de Cotroceni la apelul de seară, aşa că pentru a le lumina, cât de cât, mintea lor cea dată rău spre zona mocirlos-portocalie, detaliez câteva chestii care nu au încăput în amintirile de mai sus: în săptămâna care a trecut, premierul cel

piticot a ridicat două degeţele, cu unghiuţele minuţios pilite şi s-a cerut odată la baie şi de două ori la TVR1 (luni şi joi), în jurnalul de seară.

Ehei, dacă măcar guralivul acesta ar avea ceva de comunicat, ar fi bine, însă, din obligaţie faţă de Marele Şef, el pirogravează de fiecare dată cu sârg aceleaşi vorbe, traforate destul de grosolan, cu ditamai limba de lemn, ce l-ar făcea invidios pe orice colhoznic, al defunctului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Numai ascultaţi-l ce aberaţii traforează: creştere economică, creştere salarială, creşterea pensiilor, ieşirea din recesiune, adică vorba poetului recită, „cuvinte de dânsul inventate, ce cu a lor putere să ia faţa la proşti". Boc-ul acesta cu care ne-a cadorisit piaza rea a României, chiar nu şi-o da seama, că fiecare românaş de al nostru ascultându-l, se uită în buzunar şi vede clar, că azi este mai sărac şi o duce mult mai prost decât ieri, iar mâine, ştie şi s-a anunţat, că o va duce mai rău decât azi, şi tot aşa, oare până când?

Dumnezeule, oare cum de este aşa de cumplită noua lume politică? Şi fără de ruşine. Uite numai, cum măruntul premier pupincurbăsist de rasă pură, deapănă vorbe aiurea la televizor, nu se teme de ridicol şi pare că adoră să atragă energii negative din partea telespectatorilor şi trimiteri prin curierat rapid la origine (cu adresa precisă în aia a mă-sii).

Oare nimeni dintre cei ai lui, nu observă că mintea şi ochii a milioane de români nu-l mai suportă? De ce-o mai ţine el neapărat, să-şi etaleze fiinţa-i puţină în spaţiul public, în boxe şi pe ecrane, zgâriind fără milă retine şi timpane? De o vreme eterul este suprasaturat de minciunile lui, asemeni sărmanei mele cutii poştale, mereu plină de facturi şi înştiinţări de plată a taxelor şi impozitelor.

Individul acesta, zgreapţănă ca mâţa la uşa televiziunii naţionale şi se autoinvită (la fel şi la Radio), deşi, el ne crede că noi ca de obicei suntem fraieri şi ne minte că este invitat. Se pare că joi seara, cravata violet purtată la îndemnul şefului, l-a ars la creieri cu flacăra ei pe realizator, astfel încât acesta a dat pe dinafară tot ce avea în guşă.

Iată cum a decurs dialogul:

- Realizator: Premierul Emil Boc este în studioul "Telejurnalului". Bună seara şi bine aţi venit!

- Emil Boc: Bună seara şi mulţumesc pentru invitaţie!

- Realizator: A doua oară, în patru zile. Sunteţi în campanie electorală, să înţeleg. (sursa este de încredere: Site-ul Guvernului, se poate verifica).

Ştiu că sunteţi inteligent şi aţi prins nuanţa, nu-i aşa stimate cititor? Adică, percutat în plin, de flacăra violetă emisă de cravata lui Emil Boc, pe realizator l-a luat de gura pe dinainte, şi l-a dat în gât pe premier pentru că, în patru zile, s-a autoinvitat de două ori la TVR1.

De asemenea, a sunat goarna ca toată lumea să priceapă, că pe premier îl doare-n cot de treburile ţării, dar el, hărnicuţ cum îl ştim, îşi face de zor campanie electorală pentru alegerile din partid, iar aburelile cu viitoarele erecţii economico-salariale sunt în primul rând pentru urechile "portocalii", care vor vota la Congresul PDL.

Iar noi, toţi cei nemânjiţi de culoarea portocalie, suntem luaţi numai de proşti, sau cum este la modă acum, suntem doar victime colaterale.

Vezi privata-n fundul curţii

Vine, vine, priiimăvaraaaa! Deşi parcă mai greu decât în alţi ani, dar vine, v-o spun eu pe cuvânt de onoare. Chiar şi la televizor, a promis primul ministru chiar cu gura lui, că în urma ultimei şedinţe de guvern, s-a hotărât ca drept compensaţie la concedierile masive din aprilie, mărirea preţului până la 25% la gaze naturale şi alte chestii din acestea, care interesează direct cetăţeanul, acesta va primi gratuit, una bucată primăvară model 2011 cu floricele pe câmpii şi atât (să nu se înveţe cu năravi, să meargă cu copii să le culeagă gratuit, şi mereu să vrea mai mult).

Dacă vine primăvara, mi-am zis eu, cetăţeanul cel logic (nu mi-ar fi de deochi!), cu siguranţă va urma vara, anotimpul în care omului îi vine să-şi ia zborul spre căldura litoralului, sau răcoarea codrilor de brad din vârful muntelui.

Sunt şi eu unul din împătimiţii călători ai verii, aşa că mi-am zis să mă documentez din timp, înainte de a-mi face planuri pentru la vară. Ca orice român, aburcat cu greu în cârca timpurilor de azi, am deschis calculatorul şi l-am pus la treabă pe mister Google.

Imediat am descoperit un sait (eu o să scriu aşa şi nu *site* cum scriu unii care cu totul şi cu totul întâmplător au călcat într-un rahat englezesc) care de la adăpostul unui titlu bine englezit numit *skytrip* (*sky* = cer, *trip* = excursie), dă tot felul de sfaturi unde să ne petrecem concediul de vară.

Mi s-a zbârlit mie puţin părul în cap, când am citit titlul şi l-am tradus, *excursie în cer*, aşa că, precum românul cu ceva credinţă rămasă moştenire din strămoşi, mi-am scuipat iute în sân şi am spus, ca pentru mine şi familia mea: „Doamne apără şi păzeşte!".

Ni se recomandă multe, foarte multe mănăstiri, ca de exemplu, Mănăstirea Strâmba de la Borăscu, Mănăstirea de bărbaţi de la Muierească, şi altele iar capul de afiş, îl are fără îndoială un titlu, de-a dreptul încurajator pentru turişti. Se numeşte „Descoperă viaţa şi bucuria de a trăi, în Cimitirul Sulina"(!!!) (http://www.skytrip.ro/descopera-viata-si-bucuria-de-a-trai-in-cimitirul-sulina-jur-10233.html) .

Nu-i aşa, că la îndemnul blondei noastre ministre Elena Udrea şi sătui de viaţa pusă la dispoziţie de haita portocalie, simţiţi deodată un imbold irezistibil, de a face o excursie în cer, după ce în prealabil, aţi descoperit viaţa şi bucuria de a trăi, în Cimitirul Sulina? Mare este garden-ul, pardon, grădina lui Dumnezeu prin The Carpathian Land!

Şi mă rog dumneavoastră, dacă noi facem excursia unde zice doamna cea blondă, de ce să nu vină şi străinii la noi, ca să vadă la faţa locului frumuseţile traiului nostru din această grădină. Suntem renumiţi la multe lucruri. După ce a ratat la mustaţă trofeul consumului de alcool pe cap de locuitor, România a cucerit, în sfârşit, primul loc într-un clasament european: ţara cu cele mai multe locuinţe fără baie! 42% din români n-au în case WC conectat la canalizare, iar 41% nu au baie sau duş!

Pe locul doi sunt, cică, rivalii noştri din sud, bulgarii care au doar 26% şi letonii. Dar nu uitaţi domnilor că noi suntem români, deci optimişti prin definiţie şi de-a lungul istoriei noastre, ne-am obişnuit să vedem mereu doar partea bună a lucrurilor, chestie valabilă şi în cazul de faţă: dacă n-avem ceva, sigur avem altceva în loc, şi noi garantăm că este mai drăguţ şi mai vesel, la care turistul merită să vină! Faptul că avem cele mai puţine locuinţe cu baie în ele, arată că de fapt noi avem cele mai multe latrine în fundul curţii.

Spuneţi şi dumneavoastră, au nemţii sau francezii atâtea private din scânduri? N-au! Şi ar trebui să crape de ciudă. Doamna Udrea a spus-o clar: „Nici măcar preşedintele Norvegiei, nu posedă aşa ceva!". Şi cică după scandalul cu frunza luată de pe Internet, specialiştii săi din minister în materie de design, au lucrat intens în secret la crearea unui nou brand de ţară.

Cică ar fi vorba de o cabină din lemn, cu geam decupat în formă de inimioară iar dedesubt sloganul „Explore the toilet in The Carpathian Garden!". Frunze, pentru şters ecologic, sunt destule în fundul curţii, după îndepărtarea urzicilor (de când ziarele se editează online, lucrul acesta a dat o grea lovitură latrinelor din fundul curţii, fiindcă ziarele online nu pot fi tăiate în bucăţele de unică folosinţă, pentru a fi înfipte în cuiul de la privată).

De la turism, în această primăvară şi-au mai luat zborul patru sute de mii de euro. Cică pentru a cumpăra un sistem informatic, pentru evidenţa numărului de turişti cazaţi în România! Adică este un soft specializat care monitorizează numărul de turişti cazaţi (mai ales în agroturism), pentru a combate/reduce evaziunea fiscală.

De când ţara noastră, a devenit fruntaşă în Uniunea Europeană, cu cea mai mare scădere a numărului de înnoptări în unităţi turistice; ministerul dă vina pe hotelieri şi proprietarii de pensiuni, care cică nu raportează numărul real al clienţilor. Măi să fie? Dând patru sute de mii de euro pentru aşa ceva, blonda noastră cea isteaţă, a demonstrat cum îţi poţi cumpăra portofel de toţi banii, fiindcă este de înţeles, că dacă n-au venit până acum puhoaiele de turişti prognozate, greu de crezut că o vor face de-acum încolo.

Eu ca un om practic, propun doar pentru o para chioară, ca turiştilor şi aşa puţini, care se vor rătăci pe la noi, să li se

implanteze microcipuri de supraveghere, sau să li se capseze în urechi cercei de identificare (încondeiaţi cu modele populare româneşti). Deşi, unele guri rele spun că pentru evidenţa viitorilor turişti atraşi de România, o numărătoare cu bile, ca aia din şcoala primară, ar mult mai ieftină şi ar fi chiar suficientă.

Şi acum dragilor, o ştire bombă de ultimă oră: în aprilie, la Cannes, se va ţine MIPTV, principalul târg european de produse de televiziune. La o secţiune a fost selectat şi formatul TV românesc, Dracula Tour Challenge! Este un produs TV aşa cum e acum la modă, un concurs/reality-show: se vor aduce cupluri de străini în România, prin locuri legate de Dracula (Bran, Poenari etc.) şi după fiecare etapă va fi eliminat câte un cuplu, iar ultima pereche (rămasă probabil în viaţă) va câştiga.

Desigur că va câştiga şi turismul nostru, dacă ar participa de exemplu, vreo douăzeci de cupluri. Ehei 40 de turişti, nu-s de colea! Chiar dacă-i pierzi pe drum, până rămân doar doi. Poate bagă şi Guvernul o ordonanţă de urgenţă prin care, pe lista locurilor legate de marele nostru vampir naţional, să se adauge Vama Veche, telegondola în care a rămas înţepenită Elena Udrea şi câteva dealuri din judeţul Suceava unde, conform unei tradiţii pedeliste recent introduse, ciobanii scriu cu oile, pe coastă, cuvinte dictate de mai marele judeţului, Flutur.

Cu figuranţi, care să apară în chip de Dracula şi să sperie concurenţi, se pare că va fi uşor: până la începerea reality-show –ului, Boc s-a jurat că va acţiona în spiritul partidului său şi va umple ţara, de bugetari supţi şi anemici, palizi, de ai putea să juri că nu mai au pic de sânge în ei!

Cu foamea-n gât şi legea-n mână

Şi s-a întâmplat până la urmă, ca-n povestea ceea cu ţiganul care a vrut şi el să facă o baie copilului, dar puradelu' i-a mâncat săpunul. E vorba de impozitarea pensiilor. Cică s-a îmbăţoşat mai an, nu bădica Traian, cel mai şef peste şefi, ci un oarecare pedelist, de prin marea grădină a parlamentului majoritar tărcat cu portocaliu şi a propus o lege.

O lege cam ciudată, pentru un cirac al unui partid numit PD-L, fiindcă se poate bănui că legea cu pricina ar fi în favoarea oamenilor. Şi se povesteşte, cui vrea să asculte, că se propunea în acea lege, ca pensiile sub 2.000 de lei să fie neimpozitate. Oho, ce au mai hăulit pensionarii cu pensii peste 1000 lei, care se şi gândeau să cumpere portofele noi, pentru bănetul care avea să le vină direct în palmă, în urma acestei legi.

Numai că de la exprimarea unei dorinţe şi până la înfăptuirea ei, în România este cale lungă, mai ales când cerberul din fruntea statului, nu uită că şi pensionarii l-au cam jăvruit copios, mai astă toamnă. Şi a început ping-pongul cu legea. Senatul a adoptat-o, marinarul a trimis-o la reexaminare.

În cererea de reexaminare, preşedintele Băsescu arăta că neimpozitarea pensiilor sub 2.000 lei nu este nici oportună, nici recomandată, putând duce la scăderi şi dezechilibre asupra veniturilor bugetare şi, implicit, la majorarea deficitului bugetar. Dar comisia de buget-finanţe a Senatului a respins, miercuri, cererea de reexaminare a preşedintelui Traian Băsescu, (vai, vai, vai, cum de au îndrăznit!).

Proiectul de lege va fi transmis la Camera Deputaţilor, care e cameră decizională şi acolo pot să pun pariu cu dumneavoastră, pe paraua chioară care mi-a mai rămas din pensie, că nu va trece fiindcă la Camera Deputaţilor, altă făină

se macină iar voturile vor fi numărate de specialista PD-L în numărări de voturi, Roberta Anastase.

Raportul Comisiei de buget, de respingere a cererii de reexaminare formulate de preşedintele Traian Băsescu, a fost adoptat de Senat cu 54 de voturi "pentru" şi 49 de voturi "împotrivă". Vedeţi cât de fragilă diferenţă. Ehei, dacă numărătoarea o făcea Roberta fiţi siguri că ea ar fi văzut 4 voturi „pentru" şi 120 „împotrivă". Aşa că pensionarii, să-şi mai pună pofta-n cui.

De fapt, dacă ne gândim bine, în vremurile acestea, sunt mult mai mulţi salariaţi cu salarii de cruntă mizerie, de sub 1000 de lei, la care li se scad toate angaralele din suma aceasta şi aşa mică, de nu mai rămân bani, nici eventual pentru o bere, decât pensionari cu pensii de peste 1000 de lei, însă la amărâţii aceştia nu se gândeşte nimeni.

N-au decât să privească şi ei la televizor şi să urmeze acel îndemn publicitar, cumplit de cinic în vremurile astea care fac al naibii a foamete: „Pentru o viaţă sănătoasă respectaţi mesele principale ale zilei". Ce vrea să spună asta, pentru cineva cu foamea-n gât? Adică, să respecte cu sfinţenie mesele principale ale zilelor importante ale anului, la Crăciun, la Paşti şi ori de câte ori este invitat în vizită la vreo familie, mai cu dare de mână.

Şi între aceste festinuri anuale, nu are decât să asculte cum reuşesc alţii să facă bani. Şi unii chiar fac, mai ales „sexul slab". De aceea nu se mai miră nimeni, când o distinsă domnişoară, (sic!), întreabă candid într-o emisiune de televiziune: „Cum să faci bani, dacă nu te dezbraci?" Şi din păcate, se pare că aşa este. Canalele TV, cu femei cât mai dezbrăcate, fac audienţă maximă în zilele noastre.

Afacerile întemeiate pe arătarea chiloţilor şi uneori, nu numai, sunt printre cele mai mănoase în România

postdecembristă. Unde, după cum se ştie, fiecare ar vrea să facă bani, cu cât mai multă uşurinţă. Pentru aceasta au preluat din mers metoda ţigănească, să facă bani mulţi cu efort minim.

De departe, se pare că dintre cele mai mănoase în domeniu, sunt posturile acelea călduţe dindărătul unui ghişeu al statului, care trebuie să dea aprobări indiferent pentru ce, numai să fie multe şi absolut necesare cetăţeanului. Şi sărmanii aceştia, trag din ce în ce mai greu barca pe uscat, fiindcă nici guvernul nu stă degeaba, cloceşte mereu alte şi alte ordonanţe prin care nenorocitului cu bani puţini, i se crează premiza, de a i se tăia apa rece, apa caldă, apa chioară, căldura, curentul electric, telefonul, ca să nu mai vorbim de salariu, care este ciuntit sistematic.

Din păcate, numai lemnele nu le taie nimeni pe gratis. Şi nici apendicele. Degeaba mai încerci acum să te îndatorezi, ca să poţi supravieţui, nu mai găseşti credit pe simplul motiv că în spaţiul nostru naţional, toată lumea e datoare. Statul are datorii de miliarde de euro la firme, la farmacii, de pildă. Acestea au datorii corespunzătoare la furnizori. Spitalele aşijderea.

Primăriile încearcă să supravieţuiască, iar unele sunt pe punctul de a pune lacătul pe uşă. Justiţia are datorii la chirie şi la plata avocaţilor, dar, îi judecă în draci pe datornici. Şi, invariabil, dau câştig de cauză băncilor (dar cui aţi fi vrut?). Şi recuperatorilor, aceşti hoitari, spălători de bani cu acte în regulă. Dar care au aflat din timp, care este metoda de a-şi face loc în jur şi fac „lobby".

Chiar la urechea cea teafără şi ascuţită a justiţiei, care se zice, că ar fi oarbă prin definiţie.

Ca-n bancul cu Bulă

De când s-a trecut la ora de vară, parcă şi organismul acesta al meu, care a trebuit să facă faţă la multe la vremea lui, s-a cam întors niţel pe dos. Ca om organizat nemţeşte, ce sunt, s-au schimbat orele în care trebuie să-mi fie foame, în care trebuie să beau un pahar de apă, în care să merg la baie şi alte chestii din acestea pe care eu eram obişnuit să le fac la ore fixe.

Dar aseară, urmând conştiincios pas cu pas, lungul drum al zilei către noapte, m-a pus naiba să mănânc ceva greoi care se pare că nu mi-a priit din cauză că peste noapte, am visat din greu, un vis pe care, în mod ciudat, mi se părea că-l mai visasem în ultima vreme de mai multe ori.

Şi credeţi-mă, că am reţinut visul în cele mai mici amănunte, mai ceva decât dosarul de cadre de pe timpuri. Şi apoi, cum să nu-mi aduc aminte dacă m-am trezit într-un lac de sudoare, strângând colţu' pernei în dinţi urlând şi dînd din picioare?! Se făcea, de nu s-ar mai fi făcut, însă iar mă întorc şi zic lucru mare, că dacă nu s-ar fi făcut, nu aş mai fi scris aici şi aţi fi rămas cu buza umflată.

Se făcea că eram într-o mină. Într-o mină fără mineri care fuseseră disponibilizaţi şi normal, că şi fără urmă de lideri sindicali. Undeva la mare adâncime. Să nu credeţi că eram în căutarea nivelului nostru de trai, care se zvonea că ajunsese acolo atât de jos, din motive de băsism cronic, ci eram, ca în vis, mă rog, într-o vizită oficială de alea de le mai face Boc uneori, când crede el că are cu ce se lăuda şi simte prin antenuţele pe care le are pitite pe cap, că nu sunt ceva pensionari prin preajmă care să-l huiduie.

Dar iată că după o stalagmită (stalagmite în mină, fii serios domnule!), apare o figură măruntă, cu capul mare, plus ochelari de prim ministru. Şi chiar dacă era vis, am simţit eu instinctiv, că am dat nas în nas, cu cel mai renumit pitic din

gaşca cotrocenistă şi pot să-l privesc în toată splendoarea lui. Şi, stând eu aşa ca proasta-n buricul târgului şi căscând ochii la dom' prim-ministru, numai ce se-apucă nebunu' să arunce cu flori în mine(!!!). Şi eu care sunt atât de agil, încât şi nevastă-mea mă cunoaşte şi-mi admiră talentul acesta, mă tot feream, da' el tot înainte, dă-i cu garoafa, dă-i cu trandafirul, dă-i cu trei trandafiri, dă-i cu laleaua udemeristă, dă-i cu pomu' copt şi omu' bun. Ce mai încolo încoace, şuierau proiectilele pe lângă urechile mele mai ceva decât în filmele celea a lui Nicolaescu, în luptă cu alde Lăscărică.

Şi atunci spune-ţi şi dumneavoastră ce puteam să fac pentru a-mi proteja integritatea? Am luat o hotărâre eroică şi m-am trezit. Chir dacă eram în starea aceea nenorocită, cum vă spuneam mai sus. Ce-o fi însemnat visul acesta al meu? Tălmăcitoarea de vise, anexată blocului nostru, plecase cu tot cu ghioc, glob de cristal şi puradeii din dotare, spre ţări mai pline de euroi, aşa că am alergat şi eu ca tot românul zilelor noastre la izbăvitorul Google (vă rog să nu mă învinuiţi de publicitate mascată, pentru acest onorabil domn Google!) şi am căutat un dicţionar de acela, de-ţi zice pe şart, ce-nseamnă dac-ai visat copil verde, în spatele unei vaci cu degete în loc de copite, păscând printre sticle cu lichior de coacăze.

Dar vezi matale că încă din start m-am cam încurcat. Cum aşa? Stai să-ţi spun. Sper că n-ai uitat vecine, că m-am visat într-o mină. Păi ce scrie pe Google despre mină. Pentru că m-am visat într-o mină înseamnă că: "ieşim la soare din / după dificultăţi şi situaţia noastră se îmbunătăţeşte" sau că "nu ieşim la suprafaţă – faliment, moarte". Cică asta depinde dacă se vede sau nu, luminiţa de la capătul tunelului.

Dar din păcate cum s-o vezi când era şi Boc acolo, şi acesta stătea cu spatele în direcţia unde ar fi trebuit să fie

luminița așa că nu știu ce să zic! O fi fost luminița în direcția aceea, sau n-o fi fost.

Situația, se pare că este exact ca în bancul acela cu Bulă, care a fost întrebat dacă nevasta sa a fost fată mare în noaptea nunții. El a răspuns strategic: „Unii spun că nu, alții spun că da". Deci zic și eu: „Unii spun că nu, alții spun că da".

Depinde de culoarea politică…

Circ, circ, dar unde-i pâinea?

Într-o țară, în care prin 1989 producea atâtea cereale că ar fi putut ține o Europă întreagă și care a acum a ajuns să cerșească de la FMI, bani ca să poată importa măcar grâu de pâine pentru anul în curs, se pare că productivă este doar televiziunea, sau mă rog, televiziunile fiindcă „e mai multe" (vorba telespectatorului activ, tip: OTV).

Pentru a înțelege mai bine, cam care sunt problemele vitale ale acestui popor, pe care le urmărește telespectatorul român mediu, am urmărit și eu unele răspunsuri la întrebările unui concurs cu premii pe această temă, date doar de către cei știutori de carte (fiindcă printre tineri sunt destui și din cei care au legat de mici cartea la gard).

Iată răspunsul unui telespectator, din care se reiese clar că face parte dintre cei cu o aprofundată cultură de televizor: „ Io care mă numecs Gore Bumbac domeceliat ân muncipu Bukreşti dă profesee telspectuator țintă a lui OTV, PrromTv, HacasaTv și alte TV care dă imisiuni cu Zăvoranca, Pepe și Columbeanu, vrau c-a sămi spun părerea despre kalitatea imisiunilor televizate. Deci părerea me-a care ezte că publicu român ezte fuarte cult la cap și fuarte dăștept la crierii lui din cap, deci vra să vede în fiecare zi șouri de kalitate deci să vede

că românii are talent ca în progamele dă la Prroteve deci care sunt ciale ma-i şukare progame care a educat poporu român carei vextit acuma în tuata Ieuropa pă baza de educaţiea şi kultura care ezte aicea în ţara nuastră. Să trăiască Internetu că acu se poate şi în Italea şi Spanea ca să prinde şi acolou PrromTv şi alte televiziune."

Într-adevăr, curat cultură mai iradiază în ultima vreme televiziunile din România, în rândul populaţiei! Sunt sigur că dacă ai face un sondaj pe stradă şi să întrebi de exemplu, cum şi-au împărţit averea Irinel cu ex Columbeanca Moni, sau ce marcă de flex a folosit Pepe în acţiunea sa televizată de tăiere a seifului, din care, cică o oarecare sumă de bani plecaseră odată cu focoasa, fostă nevastă, sunt sigur că ai căpăta de la peste 80% dintre respondenţi, răspunsuri exacte aşa cum au fost difuzate la televizor.

Pe aceiaşi oameni, degeaba i-ai întreba cu cât se va scumpi energia electrică de la 1 aprilie, cu cât se vor scumpi gazele, care sunt modificările propuse pentru Constituţia României, sau alte întrebări din acestea, care ţin direct de viaţa cetăţeanului, de buzunarul său şi până la urmă de existenţa sa şi a familiei sale, nu-ţi vor putea da un răspuns satisfăcător.

Discrepanţa aceasta este groaznică şi de rău augur pentru o naţiune, care în douăzeci de ani a ajuns să orbecăie prin viaţă, ca printr-un labirint aiuristic. Încet, dar sigur, creierele se spală, omul nu va vedea, decât ceea ce i se dă voie să vadă, va auzi, doar ceea ce ar dori să audă şi va uita de ziua de mâine.

Intenţia marilor păpuşari, care conduc destinele poporului, sunt ca omul să trăiască doar prezentul. Să se bucure de scandaluri mondene şi eventual de circul politic, dat din când în când, pentru deliciul publicului. De unde să ştie

sărmanul telespectator, pierdut în labirintul pixelilor de pe ecran, că şi circul care i se dă este foarte atent regizat!

Şi cortina se ridică doar atât, ca să se vadă ceea ce se doreşte să se vadă! De exemplu deja s-a dat semnalul marelui spectacol de circ politic, de pe 14 mai când va avea loc, în sfârşit, Congresul PD-L. Deja, anunţul a fost redactat şi lipit pe gardurile autorizate de partidul cu pricina.

Îmi iau, cu de la mine putere, îngăduinţa de a copia pentru posteritate cuprinsul acestui anunţ, care prefaţează marea farsă comică de pe 14 mai:

Lume, lume, veniţi să vedeţi şi să vă minunaţi!

Mare spectacol de circ, mare! Pe 14 mai!

Acrobaţi (Monica Macovei, C. Preda), clovni (Boc, Vişan şi alţii, că-s mulţi), scamatori (Roberta Anastase, Ion Oltean), omul care sparge partide, (dragul Stolo'), buldogi nedresaţi (Blaga), Miţa Biciclista (Elena Udrea), sub conducerea marelui dresooooooooor ....TRAIAAAAAN BĂSESCUUU.

Vă aşteaptă, neîntrecute numere de hipnoză, (câştigarea prin iuţeală de mână şi nebăgare de seamă a alegerilor din 2012 de către PD-L), iluzionism (ieşirea din criză, dezvoltarea economică, creşterea salariilor şi pensiilor, scăderea taxelor, impozitelor şi TVA), echilibristică (asigurarea nivelului de trai al poporului ,doar atât, cât să nu-i linşeze pe politicieni, în plină stradă).

Nu rataţi! Pe 14 mai! Ocazie unică!

Până la marele circ din luna mai, majoritatea parlamentară care aparţine Puterii, cu mari opinteli, a mai

trecut o nouă lege prin Parlament: deputaţii au votat Legea zilierului.

I-au băgat, sau mai precis i-au şterpelit nenorocitului care munceşte cu ziua, şaişpe la sută din simbrie. Cred că vă veţi supăra pe mine, că am scris despre asta şi veţi spune că nu e de interes naţional, cum ar fi de exemplu cea cu Pepe tăinduşi nervos dar precis seiful, cu flexul.

Într-adevăr, doar deputaţii pot să vadă cu ochii imaginaţiei, cum şiruri, şiruri de oameni cocoşaţi de muncă, după o zi de praşilă, sau de împins vagoane, spre seară sleiţi de puteri, adunându-şi ultimele forţe, se îndreaptă conştiincioşi spre ghişeele Fiscului, pentru a depune impozitul de 16% cuvenit statului, pe ziua aceea.

Idilică imagine, idilică ţară, nu-i aşa, dragi telespectatori?

Bot îmblănit

Vai, ce trupă de elitişti aveam noi în The Carpatian Garden prin 2007, când primul etilist al ţării (numele provine de la CH3-CH2OH, adică alcool etilic sau mai pe româneşte trăscău), era cât pe ce să primească un şut de la Cotroceni, de să se ducă învârtind ,unde-a dus mutu' roata şi dumnealui flota.

Dar să vezi matale cititorule, că la o asemenea ameninţare, măre, s-au ridicat atunci în apărarea sa, cei o sută cincizeci de elitişti fix în păr, şi care cu pix, cu pană, condei sau talpa gâştei, au scris un apel către români, (sic!), să-l lase în pace pe marinar, că sărăcuţul de el, când a vândut flota şi aluat banii, era niţel matol şi nu ştia ce face.

Dar odată scăpat de necaz, marinarul a uitat de prăpădiţii aceia, care credeau că au prins pe Dumnezeu de-un

picior, fiindcă reuşiseră să atragă asupra lor privirea sa poncişă şi după bunul obicei al dromaderului şef, au fost lăsaţi de izbelişte.

Unul câte unul, au fost cuprinşi de un teribil siktir sufletesc şi au luat drumul codrului, spre alte cauze, demne de pierdut. Dar sămânţa elitiştilor de paradă, sau de pradă, termenul rămâne în deliberare, nu s-a pierdut şi de ani buni, o ţară numită România, se laudă cu 3(trei) bucăţi, "intelectuali" oficiali, (adică, au permisul de pupincurism vizat la zi). Este vorba de Pleşu, Liiceanu şi Patapievici la care se adaugă ocazional şi un fel de scriitor (ecrivaine, zice el), numit în buletinul de identitate Cărtărescu, ce a scris o carte din care Băsescu, cu greu reuşeşte să citească, aproape o pagină pe an.

Se pare, că din gaşca ceea de elitişti, ce scoseseră căpuşoarele lor de guguştiuci de elită în 2007, recunoscuţi şi cultivaţi oficial de Băsescu, au rămas doar aceştia trei, care în plină criză o duc, mulţam Domnului, excelent, cu sinecuri bine plătite la institute fantomă finanţate de la buget (H .R. Patapievici), primesc comenzi de stat la editura proprie (Liiceanu), sau şi-au pus „pana" în slujba oligarhului reabilitat, revopsit portocaliu proaspăt şi bine lustruit, (Pleşu). Cărtărescu fiind singurul autor român citat de Băse, asta pare să-l flateze teribil şi îi este suficient.

Azi, voiam să citesc ceva din presă, când m-am împiedicat, exact ca de un ciot inestetic de o arătare cu moacă ţigănoasă şi foarte îmblănită natural, exact pe botul vizibil unsuros. Era Andrei Pleşu, această EBA intelectual-creştină, care cică poate să scoată pamblici pe nas şi CD-uri cu romanţe pe gură (!?!) (ceea ce de altfel a şi făcut), unul dintre cei mai săltăreţi traseişti politici de după revoluţie, membru în nu mai ştiu câte cabinete, comisii şi comitete guvernamentale, non-guvernamentale şi prezidenţiale, care cică este, vezi Doamne, şi

un înfocat luptător creştino-estetico-filozofic, împotriva comunismului.

Comunismul este, pesemne, o abstracţiune duioasă pentru dânsul, atâta vreme cât pe vremea aceea, în cei mai negri ani ai ceauşismului represiv, cum le zic unii, numitul Pleşu fusese „repartizat" de regim într-un loc mirific, pe o fostă moşie boierească de la Tescani, unde făcea zilnic, chiolhanuri în timp ce ţinea un fel de jurnal filozofic, de elev de clasa a 9-a, trimiţând săptămânal scrisori „iubitului preşedinte N.C.", cu calde rugăminţi de a-l reprimi în Partid, de unde fusese exclus ca o măsea stricată, pentru comportament indecent (se dădea la studente, era scabros etc).

Dar s-au schimbat timpurile. Şi el ca tot românul imparţial, a ridicat viguros capul, când a sunat trompeta celor fără ruşine şi a supt pe la toate partidele şi pe la toate guvernele. Şi dă-i şi luptă, nu chiar de la paşopt, că nu l-a prins, doar din '89, însă a avut se pare destul spor.

Împreună cu un alt confrate, cu care cică ar fi „compătimit" împreună, pre numele lui Liiceanu, s-au zbătut, ca să fie cel mai bine plasaţi în „bordelul tranziţiei" şi prestează zeloşi în continuare pentru „licuriciul de la Cotroceni".

Şi cum vă spuneam, voiam să citesc presa, când iată că pe pagina ziarului apare o figură cu faţa bine îmblănită care ţine un deget la tâmplă în semn de mare gânditor (puah!) şi care, cică din capul său a scris un articol prin care sictireşte de-a valma toată Opoziţia.

Acest personaj unsuros, disimulat ingenios într-un butoi de osânză, s-a apucat cică să-i desfacă în părţile componente pe Ponta şi pe Antonescu. Poate ar fi fost de dorit, să-l analizeze în primul rând pe Băsescu, individul care are atâtea tare de caracter, încât se poate umple cu ele un tratat de neuropsihiatrie.

Dar nu se poate cere prea multe acestui fripturist notoriu, care însă de unsuros ce-i, se plânge cui vrea să-l asculte, că în tot timpul cât a fost ministru n-a avut parte niciodată, decât de omlete reci! Fără discuţie, cei doi, Ponta şi Antonescu au destule probleme, dar faţă de Machitorul de la Cotroceni, arată ca nişte ingeraşi.

Fiindcă nici unul dintre ei, nu are probleme de corupţie şi în plus n-au fost nici măcar informatori ai securităţii, Pleş(car)u le-a găsit o vină şi anume, „că cei doi sunt suficienţi şi fericiţi că sunt contemporani cu ei înşişi". Ia te uită ce vină capitală au cei doi! Că la o adică, dacă e să-l analizăm pe Pleşu, s-ar vedea că el e primul, dintre cei mai fericiţi oameni, că este contemporan cu el însuşi.

Şi probabil se aşteaptă, ca şiruri, şiruri de cititori să se alinieze disciplinaţi şi să strige în cor: „Domnule Pleşu, mare dreptate ai ! Nişte neica nimeni, ăştia din Opoziţie. Nici nu se compară, cu intelectualii de mare fineţe şi mare probitate profesională, oneşti şi fără pată din P.D.-L. ca d-alde Udrea, Cocoş, Falcă, Boc, Băsescu, Ritzi, Vişan, etc, etc. Ehei, mari oameni , mari caractere! A, cât pe ce era să-l uit pe maestrul Tălmăcean (ăla cu părul crescut greşit) care este întotdeauna brillant ! „

Dar se pare, că aşa zile am ajuns, ca să considerăm intelectuali de rasă, tocmai slugile agăţate de poala coloraţilor în portocaliu, slugi preaplecate, care caută să-şi demonstreze ,,ataşamentul" prin adoptarea unei mişţocăreli de mahala, faţă de toţi cei care nu acceptă poziţia umilă şi supusă, de aplaudac al puterii.

Purtătorul botului îmblănit, pavoazat cu ochelari, este unul dintre cei doi pupincurişti cu pretenţii de filozofi care profită în direct, de taxa TVR reţinută tuturor românilor cică în mod ,,democratic" pentru a ne plictisi cu apariţiile lor jalnice.

Trăncăneala acestui individ, lângă celălalt „confrate," (e vorba de Liiceanu) la TVR1, îi lasă pe sărmanii români nevinovaţi cu gura căscată, de câtă deşteptăciune iese din capetele lor proaspăt şi bine vopsite portocaliu.

O fi fost el bun ca să ameţească unele studente, care şi aşa prindeau fluturi, sau să conferenţieze prin cele Americi, unde sunt destui trăsniţi ,,care vin să-l asculte din curiozitate că prin România s-a descoperit vorbirea articulată şi care nu pricep o iotă din ce spune „filosoful" lu' peşte.

Episodul cu „Omleta rece" va rămâne în veci imaginea grijii acestui fost înalt demnitar pentru ceea ce trebuia să facă el la serviciu ca ministru. Ca şi Patapievici şi Liiceanu, Pleşu provine din spiţa pleşcarilor, pe care istoria nu dă şi nu va da doi bani.

Dar ne fac de băcănie, acum…

Cuprins

P R E F A Ţ Ă 2
Direct din goarna autorului: 7
În loc de ciorbă de potroace 11
Păzea Domnilor, că muşc! 14
România lui Iţic şi Ştrul 18
Tot despre Iţic, Ştrul, Herşcu, Bercovici 24
Pensionarul de serviciu 28
Cum am murit eu puţin 31
Directive prezidenţiale, hâc! 36
S-a băgat colivă pe Internet! 39
Mă spionează USA 41
Herodot, ce ne-ai făcut! 45
Păzea, vin ţiganii! 47
Foaie verde, foaie blondă 51
Fiindcă trebuiau să poarte un nume… 54
Moş Teacă, ultima nădejde 58
Vivat gaşca! 61
A murit Paţurcă, ei şi… 65
Ploşniţe protejate prin lege 70
Dacă aş câştiga la Loto 75
Unde eşti tu Hitler, Doamne? 78
Un „Huooo!", literar-democratic 81
Ale bisericii valuri… 84
24 ianuarie 2011 89
Curat genial, coane Fănică! 92
Peisaj cu Ceauşescu 94
Şi cu asta ce-am făcut? 98

Jupoaie-mă, dar cu tandreţe 101
Cum au apărut pe lume băseşti, boci, udre, videni, berceni şi alte lifte 104
La orizont „Pax americana" 109
Cum să-ţi omori eficient nevasta 112
Dar cu Zdreanţă ce-ai avut? 116
Lansarea programului guvernamental „Ultima colivă" 119
Binevoitorul maghiar 123
Băşcălia la români 128
Păzea, „şoşoiul"! 131
Învăţ zborul pe mătură! 136
Cu Gina Pistol, înainte! 140
Fiscul şi Miţa Biciclista 142
Anticomunişti cu CV 145
Bate vântu' Udrea-n dungă 148
Sfânta dezlegare la sex 151
Sănătate, cea mai scumpă dintre toate 154
Reclama e sufletul… 157
Sugestie pentru nea Gheorghe 161
Scurt tratat de deşteptoplogie 165
Vleau să fiu zmeul, nu Făt Flumos! 168
50 de blonde 173
De gustibus… 175
Premierul Emil Trosc şi ministrul Leanţa Urdea 179
Sărbătoare cu cruce roşie 183
Să răspundă Franz Iosef! 186
Suntem mult prea deştepţi 189
Viaţa prin anunţuri 192
Săracii maghiari… 195

Lecţia de barbologie 200
6 martie 203
Cu naşu' Bercea Mondialu' 208
Unde-s pumnalele, unde-s pistoalele haiducilor! 211
Matematica Robertei 216
Prezentare-n fundul gol 219
Catedrala Terminării Neamului 222
Am ratat o afacere 226
Luna şi noi 229
Căţeluş cu părul creţ 236
Pierderea unei valori naţionale 240
De la Cain şi Abel citire 243
Pariu cu Necuratul 246
C-aşa-i românul când se plictiseşte 251
Siktir, dobre ciolovec! 254
Dacă baba avea măcar un … 256
Amintiri din sufragerie 260
Vezi privata-n fundul curţii 263
Cu foamea-n gât şi legea-n mână 267
Ca-n bancul cu Bulă 270
Circ, circ, dar unde-i pâinea? 272
Bot îmblănit 275
Cuprins 280